

Ruh ve Madde

Ruh ve Madde Yayıncılık ve Sağlık Hizmetleri A.Ş.

İnsanlığı Birleştiren Bilgiyi Yayma
(BİLYAY) Vakfı'nın Kuruluşudur. ©

Cilt: 40 • Sayı: 476 • EYLÜL 1999
(KDV DAHİL) 1.000.000 TL. YURTDIŞI: 6 DM.

Şirket Adına Sahip ve Sorumlu Müdür:
Halûk HACALOĞLU

Teknik Sorumlular:
Genel Yayın Sorumluları:
Levent KOSOVA - Tarık ARIKDAL

Basım-Yayım Uygulama Yönetmeni:
Levent KOSOVA

Dizgi ve Mizanpaj Sorumlusu:
Neslihan PARLAK

Çeviri ve Redaksiyon Sorumlusu:
Yasemin TOKATLI

Yönetim Merkezi:
Hasnun Galip Sok. Pembe Çıkmazı
No:4 D:6 80060 Beyoğlu/İSTANBUL
Tel: 243 18 14 - 249 34 45 • Fax: 252 07 18

Dizgi
Ruh ve Madde Yayınları
Tel: 243 18 14 - 249 34 45

Baskı
Kurtiş Matbaacılık

Haberleşme, Abone ve Havale Adresi
RUH ve MADDE YAYINLARI P.K.9
80072 Beyoğlu / İstanbul

Abone Ücreti: Yıllık, Yurtiçi: 12.000.000 TL.
(Öğrenci: 9.600.000 TL.) Yurtdışı: 72.-DM
Posta Çeki No: 655294

Banka Hesap No: Garanti Bankası,
Galatasaray Şubesi 6200604-4
Ayda bir yayınlanır.

http://www.bilyay.org.tr
e-mail: bilyay@bilyay.org.tr

ISSN 1302-0676

İÇİNDEKİLER

- SEVGLİ OKUYUCULAR 1
- REALİTE-DOĞAL AFETLER 2
- BİR DEPREMİN ARDINDAN 6
- BÜYÜK YAZARLAR ve PARANORMAL 8
- TAM SAĞLIKLI OLMANIN ŞARTLARI 11
- KENDİNİ GERÇEKLEŞTİRME ve
PSİKOLOJİK RAHATSIZLIKLAR 13
- İNSAN VARLIĞINDAKİ ÖZELLİKLERDEN
BİRİ DE VİCDAN'DIR 16
- LİNEER ve ÇEVİRİMSSEL ZAMAN 17
- CAZİBE YASASI 20
- DEĞİŞİME HAZIR MIYIZ? 21
- HASTALIKLARIN MUCİZEVİ BİÇİMDE İYİLEŞMESİ
İDDİALARINI DESTEKLEMELİK İÇİN
TIBBİ BELGELERİN GEREKLİLİĞİ 24
- KENDİMİZE BİR BAKIŞ 27
- POZİTİF YAŞAMAK VE BİLGİ YOLU 29
- KURTULUŞ 32
- VAZİFE VE VAZİFELİ OLMAK 33
- İNANMAK, İNANMAK DEĞİLDİR 35
- YAŞADIĞIMIZ OLAYLARI NASIL
DEĞERLENDİREBİLİRİZ? 39
- SADIKLAR PLÂN'INDAN RUHSAL TEBLİĞLER:
İNSANLARIN UYARILMA İHTİYACI 41
- KARARLAR VE KARAR ALMA 42
- 2000 YILDIR YERİNE GETİRİLMİYİ
BEKLEYEN BİR SÖZ 44
- ETKİNLİKLERİMİZ 47
- KİTAPLAR ARASINDA: ZERDÜŞT 48

Sevgili Okuyucular

Ergün ARIKDAL

"Yeni Çağ Realitesinin" dalga dalga insanlığın bütün sorunlarına karşılık vereceği ve gerçekten çözüm getireceği zamanlarla olan mesafemizin kısaldığını gözleyebiliyor musunuz?

Yeni Çağ Realitesi, Ruhsal İdare Mekanizmalarının etkisiyle gelişmekte ve gene Onlar'ın lütfuyla mihrakından ötelere, halka halka yayılmaktadır. Bu durum, esasında, büyük bir uyanış ve silkinişin müjdecisidir. Mesih ve mehdî bekleyenlerin, bunları dışarıda aramaları ne hazindir!

RİM'in meshettiği, tesirleriyle tasfiye ettiği vicdandan daha yüksek Mesih, yüksek düşünce titreşimleriyle yüklü şuur seviyelerinden daha kudretli mehdî yoktur, olmadı da...

İnsanlığı çocukluk ve delikanlılık devrelerinde tutmak isteyenlerin cahilliğini bağışlayan gene vicdanı ve şuuru gelişmiş insanlık olacaktır.

Herkesin realitelerle karşılaşmak ve bunlar karşısında elde edecekleri ruh hâllerinin taşıdığı mana ve maksadı anlamak elbetteki hakkıdır.

Şimdi hızlanan bir devresel realiteler çemberinin girdapları arasında şuraya buraya savrulan insanlığın bu hâline bakarak, karamsar kararlara varmanın mevsimi değildir. Elbetteki vicdan ve şuurların uyanması yumuşak olmayacaktır. Elbetteki ak ile karanın seçileceği ışıklı günlerin, sırtımızdaki müthiş ürpertisini savuşturamayacağız. "Herkes cehennemini tadacaktır." Herkes kendi cennetini, kendi cehennemini içinde taşır.

Amma, elbetteki BİLGİ'nin hükümdarlığı altında herkes göksel mertebenin mutî bir üyesi olmayı başaracaktır. Ülkemizde bu mertebelerin ortaya çıkmasına vesile olacak girişimler yapılmaya başlanmıştır.

Selâm ve Sevgiler

DOĞAL AFETLER

TABIATTA herhangi bir afet, herhangi bir olay derin bir ıstırap kaynağı olsun diye meydana gelmez. O olay, tabiatın kendi yapısına bağlı olarak, kendi bünyesinde mevcut olan birtakım değişikliklerin, birtakım faaliyetlerin sonucudur. Netice itibarıyla, kendi hayatının bir parçasıdır. Ona afet ismini takan biziz, insan varlığı olarak ondan rahatsız olduğumuz için ona afet deriz. Bunlara doğal olaylar, hatta kendiliğinden doğal ayıklanma süreçleri de demek mümkündür.

Doğal ayıklanma süreçleri, tefrik süreçleri, deprem, yangın, sel basmaları ve buna benzer diğer şeyler, anî çökmeler veya büyük kar yağışlarından sonra meydana gelen durumlar, çığlar vs. bunlar tabiatın kendine has özel bir hareket şeklidir.

Genellikle hepimizin bildiği gibi, çocukluk yıllarımızdan itibaren zihnimize sokulan bir ifade vardır: "Günahlarının cezasını çekiyorlar, yaptıkları hataların cezasını böylece Allah onlara ödetiyor. Muhakkak herkes yapmış olduğunun karşılığını ödeyecektir." tarzında birtakım cümleler çocukluğumuzdan beri kendi örf ve âdetlerimize ve inançlarımıza uygun olmak üzere bize sürekli verilmiştir. Bu sadece, örneğin bizim ülkemizde olduğu gibi İslâmîyete has bir durum değildir, Hristiyanlıkta da, Musevilikte de çok geniş bir şekilde kullanılan bir terbiye

metodudur.

Tanrı'nın gazabı, Tanrı'nın öfkesi, Tanrı'yı öfkeliendirmek, sinirlendirmek, diye korku yoluyla terbiye edilmeye çalışılmıştır. Korku, paganizmde de Tanrı'nın gazabı yerine, tanrıların gazabı, tanrıların öfkesi, Olimpos ilâhlarının veya daha yüksek seviyeli varlıkların insanlar üzerindeki meydana getirmiş oldukları despotik bir idare sisteminin vasıtaları olarak ele alınmıştır. Yanardağ infilâklarının meydana gelişi, depremler, sel felâketleri, su basmaları, hatta gelgit olayları bile aynı şekilde tanrıların intikamı veya insanları cezalandıran bir araç olarak ele alınmıştır. Bütün kutsal kitaplarda, bu tarzda sahnelenmiş ve insanlara bu şekilde örnekler verilmeye çalışılmıştır.

Tevrat'ın pek çok yerinde, Yahova'nın İsrailoğullarına karşı gücünü ve kuvvetini göstermesi; sürekli bir şekilde pek çok semavî olaylarla yeryüzündeki birtakım tektonik olaylar, Tanrı'nın onlara karşı olan gücünün ispatına yarayan hadiseler olarak ifade edilmiştir. Niçin korkmazsınız, niçin sözümü dinlemezsiniz, tarzında ifadelere rastlarız. Aynı şey Hristiyanlıkta bilhassa Yuhanna'nın vahyinde zikredilir. Orada da bir yığın tabiat hadisesi biraraya getirilmiş, sembolik birtakım varlıklara benzetilerek insanlara birtakım korkutma ve ibret alma yoluyla dersler verilmeye çalışılmıştır.

Kur'an ayetlerinin birçok yerlerinde in-

sanlara tabiat hadiselerinin boşu boşuna meydana gelmediğini, bunlarda düşünen varlıklar ve akıl edenler için büyük ibretler olduğunu ihtar eden pek çok deliller ve ayetler mevcuttur. Bunlar, işlenen günahların bir karşılığı olarak ele alınıyor. O günah nedir? Nasıl bir şeydir ki, bir varlık bir günah işlemişse bunu doğrudan doğruya o kişiye has tutmak yerine, daha genel bir şekilde ele alınıyor. O varlıkla beraber, daha pek çoğu için içine giriyor. Demek ki söz konusu olan, günahattan ziyade günahkârların bir araya getirilmesidir. Birden fazla varlığın bir araya getirilmesi ve umumî bir şekilde adalet mekanizmasının çalışışı vardır.

Buradaki adalet mekanizması, bu devrin insanının pek de itibar edebileceği bir şey değildir. Çünkü bunun kökünde Tevrat'taki Yahova'nın İsrailoğullarına karşı bir ahdi vardır: Yaptığınız hareketi sizin çocuklarınızın çocuklarına da soracağım, onun hesabını onlardan da isterim, onlardan da toparlayacağım. Böylece mütemadiyen sürüp giden, bitmeyen, eksilmeyen bir suç damgası yenir. Yahova; sende, senin oğullarından ve onun oğullarından, yani senin torunlarından da bunu hesabını mütemadiyen soracağım, tarzında bir ifade kullanıyor; böylece günahkârlar ordusu sürüp gider ve toptan bir cezalandırma ihtiyacı da hasıl olur.

Bereket versin İslâmın adalet anlayışı,

doğrudan doğruya kulun, insanın, yani ferdin kendi sınırları içerisinde kalan bir hata, yanlış hareket çerçevesinde kaldığından, dededen toruna, torundan öbür dedeye kadar uzanan herhangi bir suçlama ve suç arama imkânı yoktur. Çünkü zaten her ayetin başında Rahman ve Rahim olan Allah adı ile başlanır. Kısacası, Tevrat'ta görülen bu tip ifadelerin hiçbirine ihtiyaç olmadı. Hiç kimseden hiçbir şey zincirleme sorulacak değildir.

Af her zaman mevcuttur, bağışlama her zaman mevcuttur, ancak bunun da şartları vardır; yani bir idrake kavuşmak, gerçekten pişman olmanın, yapılan hareketin tam manasıyla idrak edilmesi, hatanın idrak edilmesi, benimsenmesi. Gerçek bir pişmanlık duyulduktan sonra, Rahman Mekanizması, varlığın üzerindeki bu karmik ağırlığı olduğu gibi ortadan kaldırır ve artık dededen toruna sorulma, yani günahkârlık faslı biter. Halbuki İslâm'dan önceki dinlerde, bütün varlıkların hâlâ günahkâr olarak doğdukları kaydedilir.

Seçme hürriyetine sahip bir varlık için artık bu tarzda zorlanmalara hiç ihtiyaç yoktur. Durumun böyle olduğunun ispatı da, kendiliğinden yaşayış içinde ortaya çıkar. Siz istediğiniz kadar insanlara suçlu veya suçsuz, günahkâr veya günahsız deyiniz, insanlar neyi seçiyorlarsa onu yapıyor ve o yolda ilerliyorlar. Kendilerini sürekli şekilde günahkâr görüp de tövbe hâlinde yaşayan bir kavime, insanlığa hiçbir şekilde rastlanmamıştır.

AMAÇ NEDİR?

Anlatmak istediğimiz şey şudur: Doğal afetler, günahların cezası mahiyetinde değildir. Bu, doğal afetlerle ilgili olarak her zaman için özellikle zihnimizde bulunması gereken bir husustur. Doğal afetler doğanın, bir gezegen olarak Güneş'in bir uydusu olan Dünya'nın kendi hayatıdır. Kendi tabii hayatının bir türüdür. Gezegenin üstünde yangın da çıkar, deprem de olur, sel de basar, yanardağlar infilâk da eder, gel-git olayları da olur; kısacası her şey olabilir. Bu, onun hayatıdır. Bu şekilde tezahür eder. Bizim de kendi vücudumuzda, kendi varlığımızla ilgili pek çok olaylar olur. Ama biz onlara infilâk demiyoruz, yangın demiyoruz vs. Hastalıkla-

rimız da aynı şekilde doğal afetlerdir.

Şimdi, meselenin daha önemli yanına girmek gerekir. Bu doğal afetlerden nasıl yararlanıyorlar? Niçin? Yararlanan kimdir? İlk önce, her şeyin kontrol altında olduğunu bilmemiz gerekiyor. Hiçbir şey tesadüfen, kendiliğinden oluşmaz. Her şey belli bir amaç istikametinde, bir hedefe doğru hızla ilerlemektedir. Yani her şey, yani eşyanın her türü ve her varlık belli bir amaç içerisinde, belli bir yöne doğru bütün gayreti ile ilerlemektedir. Varlığın yaptığı bütün hareketler, bütün istekleri, bütün davranışları o hedefe ulaşmak içindir.

O hedef şimdiki hâlde en büyük amaç olarak gözüktür. Fakat o hedefe ulaşıldıktan sonra o ufkun daha genişlediğini, çok daha yüksek amaçların da o varlığın önünde, varlıkların önünde açılmış olduğu fark edilir. Ve bu durum, büyük kozmik tekâmül bakımından, gelişme bakımından hiç durmadan, sonsuza dek uzanır gider.

VARLIK ATALET İÇİNDE KALMAMALIDIR

Demek ki, varlık için en tehlikeli olan iş atalet hâlinde kalmaktır, durağanlıktır. Atalete hiçbir şekilde müsamaha edilmez. Hiç kimse ne zihin bakımından, ne vücut bakımından sabitleşemez. Başka bir deyişle, yuvarlanmayan bir taş gibi yosun tutmaya Yukarısı kesinlikle müsaade etmez. "Dünya, rahat yeri değildir." tabirini hatırlayınız. Burada rahatlık; oturup kalmak, atalet içerisinde, durgunluk içinde olmak manasındadır, hatta Kuran'da diğer manasıyla miskinlik diye geçer. Miskinlik, tam manasıyla atalet manasındadır. Eskiden lepraya, cüzama miskin hastalığı derlerdi. Çünkü sinir merkezleri tahrip olur, el ve ayaklarda, birçok organlarda büyük bir durağanlık, sabitlik meydana

na gelir. Hasta oturduğu yerde kalır veya buna meydana gelir.

Acaba miskinlik umumî bir şey midir? Evet, umumî bir şeydir ve çok hareketli olan yaşantımızı içinde, dinamizm içerisinde bile miskinlik devam edebilir. Tıpkı bugün içerisinde olduğumuz durum gibi, tam manasıyla bir miskinlik hayatı yaşanabilir. Bugün dünya, her şeyiyle beraber, bütün konforu, bütün teknolojik

harikalarıyla beraber insanları tam bir miskinliğe, atalet sevk etmiş durumdadır. İnsanlık, gerçek hedefine ilerleme gayretinden alıkonmuştur. Meydana getirilen sunî hedefler peşindedir. Yayıp hedefleri daha çok yeğler ve onun peşinde koşar. Asıl büyük hedefinin peşinde koşmayı ise katiyen kabul etmez.

ATIL OLAN YER HAREKETE GEÇİRİLİR

Küçük sunî hedefler peşinde koşması, insanlığın bir çeşit atalet içerisinde olmasını sağlar ve bu da büyük kontrol mekanizmalarının işine gelmez. Onlara Ruhsal İdare Mekanizmaları da diyebilirsiniz, hatta Tanrı'nın işine gelmiyor da diyebilirsiniz. Çünkü hareketli, aksiyon sahibi olan anlamına gelen El Fa-

al, Arapçada Tanrı'nın sıfatlarından birisidir. O, kendi sıfatı ile alâkalı varlığında aynı tezahürü görmek istediği için, ataletle karşılaştığı anda derhal atıl olan yerin harekete geçmesi için, orasının kanunlarına uygun her türlü etkiyi harekete geçirir. Bu harekete geçme hâli hangi mekânda olacaksa, o mekândaki ilâhî irade Kanunları vasıtasıyla derhal orayı hallaç pamuğu gibi atar.

Bizler dünyada olduğumuzdan, insan da duyularıyla beraber hareket eden bir varlık olduğundan; duyuların imkânları kullanılarak ataletten kurtulmanın yolları aranır, çünkü du-

yuları olmadan insanlara herhangi bir şeyi bildirmek, iletmek mümkün değildir. Duyuların en bariz ve sivri tarafı da ıstıraptır. Duyularınızın olup olmadığını anlamak istiyorsanız, bunu anlamamanın en güzel ölçüsü ıstırap ile karşılaşmaktır. Duyuların faaliyete derecesini, ıstıraplar karşısında ölçmek mümkündür; rahatlık içinde, mutluluk içinde duyularınızın gücünü anlayamayız. Bunu ancak bizim üstümüzde, egomuza, nefsimize yapılan baskılar sonucunda göstereceğimiz tepkilerle ölçebiliriz.

Bir diş ağrısına tahammül etmek, açlığa bir süre tahammül göstermek ya da bazı kişilerin bize karşı söylediği bazı sözlerle tahammül göstermek, kısacası her tahammül gerçekten ıstırapa tahammül etmek demek değildir. Gerçek ıstırap, bizim gerçek ego merkezimize, gerçek benliğimize doğru gelen ve oraya saplanan, orada birtakım dengesizlikler meydana getiren bir tesirdir. Bu tesir, bize her zaman nasip olmaz.

Aslında ıstıraptan kaçmamak, böyle bir tesiri Allah'tan her zaman istemek lâzımdır. Ancak bu mazoşistçe, boşu boşuna ıstırap çekmek, ıstıraptan keyif duymak manasında bir ıstırap değildir. ıstıraptan kaçmamak, kendimizde mevcut olan gücün, ne kadar gelişmiş olduğunu anlayabilmenin bir yoludur. Başka türlü öğrenemeyiz. ıstıraplar karşısında dayanmamız değil, tutumumuz, özellikle de manevî tutumumuz çok önemlidir. Yoksa, dişimizi sıkarsınız, bu da geçer, diyerek değil. Tutumunuz çok önemlidir. ıstırapa karşı nasıl bir tavır alıyorsunuz?

ESNEKLİK GÖSTEREBİLMEK ÖNEMLİDİR

Önemli olan aldığınız tavır ve o anda düşündüğümüz şeylerdir. Bir meseleyi nereye kadar ilerletiyorsunuz? Potansiyelimiz nereye kadar sürebiliyor? Basınca karşı ne kadar esneyebiliyorsunuz? İşte mesele budur. Eğer bu esnekliği sonuna kadar götürebiliyorsak, biz o yönde fevkalâde gelişmiş bir varlığız demektir. O anda dünyasal durumumuz ne olduğu hiç önemli değildir. Önemli olan o esnekliği kazanabilmek, o esnekliği gösterebilmektir.

Başkalarının fikri, o noktada hiç önemli

değildir. Esnekliği gösterebilmek, dayanma gücünü göstermek önemlidir. Ancak bu dayanma gücü, duyulardan gelen sürekli uyaranlara karşı bir dayanma değildir. Önemli olan, manevî olarak aldığımız tavrın dayanmasıdır. Bilhassa, zihnimizin yaptığı çağrışımlar çok önemlidir. "Ben ne yaptım ki, bana bu acı veriliyor? Ne günaha girdim ki, bu ne biçim adalettir? Bu ne biçim iştir, bu ne biçim Tanrı'dır?" Sövmeler, saymalar, isyanlar, bağırımlar, çağırımlar; tutum ile anlatmak istediğimiz budur, yoksa gece ağrıyan dişinizin acısına dayanmak değil. İki saat sonra sabah olur, bir dişçi bulur çektirirsiniz mesele, o acıya dayanma değildir; olayın, o anda zihnimizde meydana getirdiği senaryo çok önemlidir. Bu, çok önemli bir meseledir. Burada söz konusu olan, esnemedir; bir basınca karşı, karşı tarafa doğru bir genişlemedir.

RUHSAL ÂLEMDE BEŞERİ ZAAFLAR YOKTUR

Tüm bunların doğal afetlerle ne alakası var, diyebilirsiniz. Çok alakası vardır. Doğal afetler, ıstırap kaynağı olduğuna göre, bütün bunların insanlarla çok yakın ilişkisi vardır. Her şeyin kontrol altında olduğunu ifade ettik. Yukarı, yani kontrol altında tutanlar kesinlikle öfkelenmezler. Öfkelenmek, sinirlenmek bunlar hep beşerî zaafılardan ileri gelen insanî kelimelerdir: Öfkelenmek, sinirlenmek, insanlardan intikam almak, "Sözümü dinlemezsiz ha, size bir ders vereyim de görün" tarzında bir tavır söz konusu değildir.

Yukarı asla kendini ispat etmek ihtiyacında değildir. Böyle bir ispata hiç ihtiyacı yoktur. Zaten ispatı bizim varlığımızdır. Bizim yüzünde yürümemiz, inmemiz, çıkmamız yaşamamız, bize vermiş olduğu her türlü imkânı kullanacak bir zekâyâ sahip olmamız zaten bunun bir ispatıdır.

Yukarı insanlara öfkelenmez, varlıklara öfkelenmez, çünkü koyduğu yasaların en büyüğü "Ne ekersen, onu biçersin" yasasıdır. Kısacası, sebep sonuç yasasıdır. Bu yasa da Yukarısınıdır. Öyle adılanedir ki, kimse bunun dışında değildir. Kozmik rütbesi ne olursa olsun, ister melek olsun, ister herhangi bir insan varlığı hiç kimse kendini bunun dışında tutamaz.

(Devam Edecek)

BİR DEPREMİN ARDINDAN

17 AĞUSTOS
1999 Salı sa-
bahı saat
03.01'de mer-
kez üssü Ko-
caeli (İzmit) olan ve tüm

Marmara Bölgesi'nde 7.4 şiddetinde hissedilen ve 45 saniye süren bir deprem meydana geldi.

Dergimizin bu sayısına yetiştirmek için yazımızı hazırlarken, bu depremin üstünden henüz 90 saat geçmişti ve 10.000'i geçen ölü ve 35.000'i geçen yaralı olduğunu belirten rakamlar her an artıyordu.

- En büyük hasar İzmit ve Adapazarı'nda saptandı.
- Yalova ve Gölcük'te birçok bina yerle bir oldu.
- İzmit'teki Tüpraş rafinerisinde yangın çıktı.
- İstanbul'un Avcılar ve Sefaköy semtlerinde evler yıkıldı.
- Ayrıca Eskişehir, Bursa ve Trakya'da da birçok hasar saptandı.

Geçen yıl, dergimizin Ağustos sayısında, Adana Ruhsal Araştırmalar Derneği'ndeki arkadaşlarımızın 27 Haziran 1998'de Adana ve çevresinde meydana gelen deprem hakkındaki gözlemlerini içeren bir yazı yayınlamıştık. Aradan bir yıl geçti ve her şey gibi doğa olaylarının da evrensel yasalar çerçevesinde işlediğini, fakat bizlerin bunu görmek bir yana, düşünmekten bile aciz olduğumuzu bir kez daha gördük.

Depremden hemen sonra elektriğin kesilmesi nedeniyle ilk önce otomobil radyolarından

ya da pilli radyolardan alınan haberler ciddileştikçe, İstanbul'da sokaklara dökülen milyonlarca kişi aslında bir mucizeye tanık olduklarını fark etmeye başladılar.

Deprem biraz daha şiddetli ya da merkezi İstanbul gibi metropolün merkezine biraz daha yakın olsa idi neler olurdu, diye düşünmeye başlayan insanlar çaresizlik içinde beklemeye başladılar.

Ancak Düzce, Yalova, Adapazarı, Gebze ve İzmit'te çok büyük hasar olduğu, İstanbul'da Avcılar ve Sefaköy'de yıkılan binaların bulunduğu haberleri ile yakınlarının sağlığını merak edenler, birbirlerine iyi olduklarını bildirme telaşına düşenler telefon hatlarının kilitlenmesine sebep oldu.

İstanbul'da sokağa dökülen insanlar yaşadıkları şaşkınlık, olanlara inanamazlık hâline rağmen boş arsalarda, parklarda, açık alanlarda biraraya gelip, bir iki dakika öncesine kadar hiç tanımadıkları kişilerle yan yana oturup, hissettiklerini paylaşmaya başladılar.

"Şu an en sevmediğim kişiyi bile görsem,

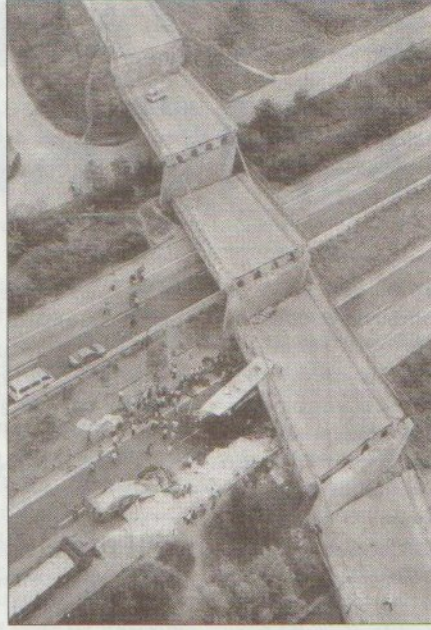
sevinirim." diyen bir kişi, aslında kütlevî bir şokun insanları kendi aralarında sevgi enerjisini döndürmeye nasıl kolayca yönelttiğinin en açık işaretlerinden sadece biriydi.

İstanbul'un günün ilk ışıklarıyla aydınlanan parklarında, açık alanlarında yan yana, sırt sırta uyuyan, oturan, konuşan, birbirlerine moral veren, yiyecek ve içeceklerini paylaşan her çeşit toplumsal sınıftan insanın oluşturduğu manzara; varlıksal düzeydeki eşitliğin fiziğe yansımasıydı âdeta: Yaradan'ın karşısında herkes eşittir.

Konuşmaların konusu depremdi; aslında hiç de istisnai olmayan bir doğa olayı olan deprem sırasında kendilerini çaresiz hissetmişlerdi. Günlük hayatlarında o sıralarda çok önemli olduğunu düşündükleri dünyasal birçok şey önemini kaybetmişti. 11 Ağustos 1999 Perşembe günü oluşan tam güneş tutulmasından, gittikçe artan iklimsel değişikliklerden ve en önemlisi, böyle bir şokun ülkemiz için ne anlama geldiğinden söz ediyorlardı.

Hemen hemen herkes "Yan yana olmamız, birbirimize destek olmamız için böyle felâketler şart mı?" diye sormaktaydı. Aslında insanlığın sabır, hoşgörü, sevgi, merhamet, şefkat, elcilik, fedakârlık gibi erdemlere sahip olabilmesi için böylesi olayları ya da daha büyüklelerini yaşamasına gerek olmadığını içsel anlamda hepimiz biliriz ama bu bilginin yaşamda uygulanan, yaşanan bir bilgi hâline gelebilmesi için bu ve benzeri olaylar, görgü ve tecrübemizi arttırmak, böylece idrakimizi geliştirmek için gereklidir.

Sadıklar Plânı'nın "...dünyanızda meydana gelen her hadise, ancak o hadiseye sahne olan yer ve o yerin varlıkları ile vicdanî ve sempatik alâkalar duyabilen insanlar için bir kıymet taşıyor. Bu hadiseler(de), muhakkak ki, tekâmül

nokta-i nazarından bir seleksiyon, bir tahrik ve vicdanî kaynaşma, maksat olarak ele alınmıştır. Bu üç nokta üzerinde düşünüldüğünüz zaman bir takım meseleleri kolaylıkla izah edebilirsiniz." diyen sözleri; bu deprem ve benzeri doğa olaylarının görünmeyen sebeplerini anlamaya çalışan insanlar ile bilgisizliğin yarattığı korkunun ve paniğin pençesinde, otomatizma içinde yaşayan insanlar arasında olayları hafif ya da ağır atlatmak açısından farklar olacağını işaret etmektedir.

Tüm olaylar ihtiyacın giderilmesi için bir araç, bir sebep, bir yar-

dımlaşma metodudur. İhtiyaçların giderilmesi için, Yukarıya hiç durmadan bütün varlıkların ihtiyaçlarına cevap verebilecek şekilde, hatta o ihtiyaçları gruplandırarak umumî bir cevap vermek üzere binbir türlü kombinasyonlar hazırlar.

Şu anda Türkiye'nin içinde bulunduğu durum bütün bu sınırlar içerisinde bulunan insanların, ihtiyaçlarının bileşkesinde toplanan bir mizansen yaşatılmıştır. Bu mizansen bütün ihtiyaçlarımızın bileşkesi gibidir. Herkes oradan kendine göre payını alacaktır. Onun için bunları spiritüel bir sabırla, anlayışla, bilgelikle, hikmetle karşılamak gerektir. Ve bunları kendi egoistik, bencilce süzgeçlerimizden geçirmeden, bunlar bu memleketin ortak eprövüdür, imtihanıdır, bütün olanlardan ders alması, bilgi alması için hazırlanmıştır, diye düşünmemiz gerekmektedir.

Müşterek yaşamının her türlü modelini verebilmiş ve insanlık içerisinde çok özel bir mahiyete sahip bir topluluk olan Anadolu halkının, Birleşik Dünyanın üyesi olarak içinden geçmesi gereken tüm bu gerilim, dejenerasyon ve sınavlardan payına düşeni alarak, bu imtihanın hakkını vermesini diliyoruz.

BÜYÜK YAZARLAR ve PARANORMAL

Stephane DOREY

(Geçen Sayıdan Devam)

BALZAC manyetizma ile tedavi konusuyla yakından ilgileniyor ve yakınlarına bunu tavsiye ediyordu. Kendisinin de çok büyük bir manyetizma yeteneği vardı. Bu yeteneğini yakın arkadaşları olan Bayan de Hanska'yı iyileştirmek için sık sık kullanıyordu. Tüm bunların içinde özellikle ilgilendiği bir diğer konu "manyetik bakış"tı; ruhun ışığı olarak nitelendirilen bu güç vasıtasıyla istenilenler diğer insanlara yaptırılabilirdi.

Balzac bütün kitaplarında gizemli bir rolü olan bu bakıştan bahsetmeden geçemez.

İnsanlık Komedi adlı oyunda isteklerin birer enerji kralı olduğu anlatılır. **İstekli kişi tek bakışla, hatta bir ses, bir jestle bile içindeki hayat enerjisini dışarıya yansıtır. Manyetik güçler içindeki bu manyetik isteğin kendisi için çok önemli bir yeri vardı. Hayatı var eden bu güç aynı zamanda yıkıcı da olabilirdi.**

Mesmer'e duyduğu çekimi; özenle yayın-

ladığı *Louis Lambert* adlı eserinde "Swedenborgizm" ile anlattı. Balzac için "Swedenbourg" ölülerle iletişim kuran kişiyi temsil etmekteydi. Bu konudan, *Ursule Mirouet* ve *Keşfedilmemiş Şehitler* adlı eserlerinde bahseder.

HUGO ve RUHÇULUK

Diş güçlerle ilgilenirken; Jersey'de büyük bir ruhsal maceraya tanık olmuş olan Victor Hugo'dan da söz etmek şarttır. Paris'te yoğun duygularla karşılanan bu deneyimlere önce kuşkuyla yaklaşmış, daha sonra uzun gecelerde ruh çağırma seanslarına katılmayı kabul etmiştir. İlk kez 1853 yılında sorularına cevap vermek üzere; 20 yaşında, bir sandal gezisi sırasında Sen nehrinde hayatını kaybeden Léopoldine'in ruhu ile irtibat kurulmuştur. Bu ilk deneme onu alt üst etmiş ve kendisini, kaybolan çocuğu ile iletişim kurabileğine inandırmıştır. Böylece birçok ruh çağırma seansına katılmaya başlamıştır. Adele Hugo'ya bağlı olan *Exil* (Sürgün)

adlı gazete ve bazı tutanaklar yoluyla Hugo'nun yaşadığı deneyimleri; Jersey'deki döner masaların neler ifade ettiği hakkında yeterince net bilgi sahibiyiz. Yazarın 27 yaşındaki oğlu Charles; kendisi gibi açıklanamaz olaylara karşı yoğun heyecan duyan Bayan Hugo'nun da desteğiyle, zaman içerisinde medyomluk yetenekleri kazandı. Zamanla ruhsal varlığını duyurmak istediği kelimeleri, her harfin alfabedeki sayısal sırası kadar yuvarlak masanın ayaklarını yere vurarak oluşturabileceğini öğrendi.

Zaman zaman yuvarlak masa çizmek istediklerini kendisine bildiriyordu. Masanın ayaklarından birine kalem bağlıydı. Masa birdenbire hareketleniyor ve Notre Dame de Paris'in, babasının geçmiş kuşaklarından elde edilmiş arşiv resimlerini aynen çiziyordu. Bazılarına göre bu resimler çok beceriksiz ve tecrübesizceydi.

Hugo tarafından çağrılan ruhlar sıradan insanlara ait değildi; onlarla konuşmak isteyenler oldukça güncel bir tarz kullanıyorlardı. Mesela bedensiz varlık Chénier'e şöyle bir soru yöneltildi:

Shakespeare'e söyler misin, kendisini gerçekten görmek isterdim.

"Marat" ise Fransa'da geçen günlerde yaşanan olaylara hiç sıcak bakmıyordu, ve şöyle diyordu:

1848 Cumhuriyetçileri! Onlar biberonlu Cumhuriyetçiler! Ona göre Lamartine bir çocuk, Thiers ise bir aptaldı.

Hugo, Hannibal ile Napolyon hakkında tartışıyordu. Ama Kartacalı meşhur General (M.Ö. 247-183) masa bazı halıların üzerinde olduğu zaman konuşmayı reddediyordu. Bu ona Capua'ya hatırlatıyordu.

İtalyan şehirlerinde zevk içinde uykuya dalarken, biliyoruz ki daha sonraları askeri kariyer değer kaybetti.

Halının çekilmesi sonucu mutlu olan Hannibal hükmetmeden duygularını şöyle açar:

"Napolyon yenikti; esas kendisi egoisttir. Galip olsaydı, Fransa'yı düşünürdü. O yenildiğine göre bir tek kendini düşünüyordu."

Seanslar birden ertelendi: Hugo'nun arkadaşlarından biri olan Alexis bu bilinmeyi araştırma sırasında öfkeden deliye dönmüştü.

Hayaletlerin arasındaki bu dönem tam 25 ay sürmüştü. Buna rağmen yaşlılığında bir iki defa geçici olarak ruh çağırma denemelerine

girişti; ama kendisi, bilim adamı olan yakın arkadaşı Dr. See'nin bu sonsuzluğu keşfetme çalışmalarına katılmayı reddetmesinden dolayı üzüntü duyduğunu belirtir.

İşte defterinden alınmış, yorum yapmaya yarayan bir küçük not:

"Bilim açık ama bilgiler kapalı."

GEORGE SAND ve İÇSEL HAYATLAR

Victor Hugo da ruhgöçüne inanıyordu. Ama kendisiyle aynı çağda yaşamış olan George Sand bu fikri daha iyi bir biçimde korudu. Ona göre insanlık büyük bir ihtimalle, önceki yaşamından oldukça etkilenmektedir. Hatta romanındaki Consuelo karakteri önceki yaşamlarında işlediği suçlar karşılığında hayatını acılara adanmıştı. Zamanla daha çok hissetme, durugörü yeteneği kazandıkça hem ruhları okuyabilir hem geleceği önceden algılayabilir hem de çok uzak mesafeleri duyup görebilir.

Tıpkı Honoré de Balzac gibi Sand'ın en çok zihnini kurcalayan, manyetizma konusuydu. Sand da aynı şekilde bu konuyu "insan ilişkileri" açısından ele alıyordu.

George Sand otobiyografik eserlerinde şöyle der:

"Sempatik veya antipatik bir insanın varlığının sinir sistemi üzerinde çeşitli etkiler yaptığını fark ettim."

Ve Sand'a göre gerçekten bazı insanların manyetik alanı onu etkileyebilmektedir. Mesela, sadece negatif enerji saçan bir kişinin yanında durmak bile çok şiddetli baş ağrıları ve çeşitli fiziksel acı duymasına sebep olabiliyor. Aksine o, diğerlerine iyileştirici bir enerji gönderiyordu.

Sand'ın arkadaşı olan, Stephansfeld kurumunun yöneticisi Dr. Richard'ın, onun karaciğer ağrıları ve sık sık hissettiği migren ağrıları yatıştırmak gibi bir yeteneği vardı. Hatta bazı zamanlar onun odakları varlığı bile ağrıların hafifletmeye yeterli olabiliyordu. Bununla birlikte, Dudevant baronu olan Aurore Dupin'e göre manyetik güç diğer kişinin isteği dışında uygulanamaz. Ona göre büyük bir sanatçı veya hatip, halkın yatkın olması hâlinde onu kendin-

den geçirebilir. Yani gücü sınırsızdır. Kalabalık trans anına katıldığı oranda gücü sınırsızlaşır.

MUSSET ve TELEPATİ

George Sand'ın hayatını paylaşan biri olan Alfred de Musset'den ve onun bazı eğilimlerinden bahsetmeden geçmek hemen hemen imkânsızdır. Kendisi, hayalci, biraz titiz, geçirdiği epilepsi krizlerinin etkisiyle 20 yaşında alkolik olmuş biridir. Musset itiraf etmektedir ki, onun coşkun hayal gücü ve hasta sınırları, kendisindeki deha ve cazibe ile, çok iyi uyum sağlamaktadır.

Bununla birlikte onun eşbedene olan inancı alkolün etkisiyle görülen halüsinasyonlardan ayrı tutulmalıdır. Kendisinin eşbedeni çok iyi olduğu zamanlarda sık sık görünmekteydi.

Anlattığına göre, bir gün kafası bulanır ve bir yankının tek başına şarkı söylediğini duyar. Bu şarkı müstehcen bir nakarattır. O, tam olayın farkına varmaya çalışırken, birdenbire önünde solgun, yırtık elbiseli, saçları rüzgârdan dağılmış bir adam belirdi. Ve Musset şöyle devam eder:

"Yakınıma geldiği zaman gördüm ki adam, sarhoştur. Bana şaşkın, kötü bir bakış fırlatarak geçti ve çirkin ifadeyle yüzünü buruşturdu. Bu bir tiksinti, hor görme ifadesiydi. Çok korktum ve kendimi yere attım çünkü bu adam BEN'dim."

Louise Colet, *O* adlı romanında (1884) ölümünden 2 yıl önce tanıdığı, *Marianne'in Kaprisleri*, *Lorenzaccio*, *Aşkla Oyun Oynanmaz* adlı eserlerini yaratıcısı olan Musset'den geçmiş ve geleceğin farkında olan bir insan olarak bahseder. Ona yakın olan diğer insanlar ise kendisinin olağanüstü bir telepat olduğunu söylerler. Ama ölümlerin hayaletleri kadar gerçek gölgelelerin de peşini bırakmadığını eklerler.

POE ve ÖTEÂLEM

Derin bir ölüm saplantısı, Amerikalı yazar Edgar Allan Poe'nun da (1809-1849) temel özelliklerinden biriydi.

Ona göre ölüm, sadece fiziksel dünyadaki varlığından sonra maddenin en küçültülmüş ve basit hâline dönmesidir. Poe'ya göre yokluğun anlamı da budur. Böylece az defalarca çarpılarak sonsuzlukta değişir, evrimleşir. Tekrar-doğuş (reenkarnasyon), başka bir etap'a geçiş, bir değişimdir.

Poe, *Morella* ve *Ligeia* adlı eserlerinde (Bunlar kadın kahramanların isimleridir) Bu teoriyi yansıtan ilk somut örnek vermektedir.

Morella kızının vücudunu kullanarak yaşamına devam eder. Ligeia ise dünyaya can düşmanı olarak gelir.

M. Valdemor Vakasındaki Gerçek, *Arthur Gordon Pym'in Maceraları*; *Uzun Kasa* ve *Benigne* gibi romanlarında Poe ölümlerle ilgili olayları ve iğrençlikleri detayıyla gözler önüne serer. Kadavraların görüşlerinden çürümelerine kadar tasvir eden Poe, gizli zihinsel saptantılarını gözler önüne serer.

DOSTOYEVSKI ve ÖNSEZİ

Fedor Dostoyevski romanlarında, iç dünyasındaki zorlukları, çatışmaları aşma çabasıdadır. Küçüklüğünden beri pençesine yakalandığı epilepsi hastalığı onun problemlerinin en önemli nedenidir. Gücünü tüketen krizler sırasında içinden gelen bir bilinmeze ulaşma isteği ona çok büyük mutluluk vermekteydi. Bunun çok üstün ve mükemmel bir his olduğunu ve bu birkaç saniyelik hissi yaşayabilmek için hayatının 10 yılını, hatta bütün hayatını verebileceğini söylemektedir.

Zamanlarında anlattığı epilepsi krizlerinin sayısı şaşırtıcıydı. Ama epilepsi sırasında hissettiklerini en iyi şekilde *Budala* romanındaki Prens Mychkin ve *Possédés* romanındaki "Kiri-lov" kişiliklerinde anlatmıştır.

Krizleri gerçekten dayanılmazdı, ama krizden önce kendinden geçer gibi oluyordu. Bu mutlu keyifli bir sarhoşluk hissiydi. Bu sarhoşluk onun bilinçli yanını yok ediyor, ele avuca sığmaz bir neşenin doğmasına sebep oluyordu. Bu neşe ona açık, duru ışıklı bir duygu veriyordu.

Dostoyevski bu anlarda sezgisel birçok görüntüler görmekteydi.

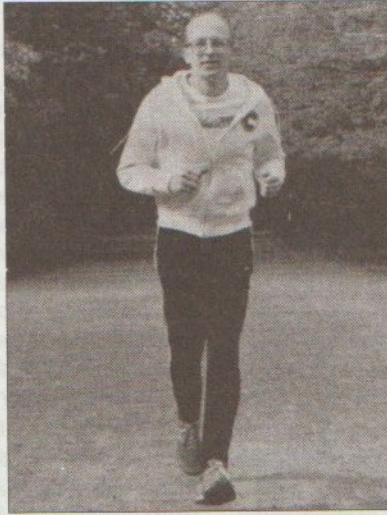
(Devam Edecek)

TAM SAĞLIKLI OLMANIN ŞARTLARI

İsmet YALÇIN

GÜNÜMÜZDE sağlık sorunlarının ne kadar büyük boyutlara ulaştığını hepimiz biliyoruz. Basın ve yayın organlarında her gün yeni bir haber bizi kendine doğru çekiyor. Gün geçmiyor ki bir hastalığa çare bulunmasın. Ama bütün bunlara karşın yine de hastalıkların sonu gelmiyor. Bir zamanların en amansız ve ölümcül hastalığı günümüzün sıradan ve kolay müdahale edilen bir hastalığı hâline dönüşmüş. Yurdumuzdaki antik şehirleri gezerken hepimiz görmüşüzdür. Şehirler iki temel esasa göre yapılırlardı. Birincisi düşman devletlerden gelecek saldırılara karşı güvenlik önlemi, ikincisi ise o zamanın ölümcül hastalığı olan sıtma mikrobu taşıyan sivrisineklerin ulaşamayacağı bir yer. O nedenle ne kadar havadar ve rüzgâr esen yer varsa orada bir şehir veya en azından bir yerleşim yerine rastlamak mümkündür.

Şimdi ise bunlar bize çok uzaklarda kalmış bir anı gibi geliyor. Biliyorsunuz daha sonra verem insanlığın baş belâsı oldu. Günümüzde ise kanser ve AIDS ile uğraşyoruz. Dikkat edilirse insanlık bilinen tarihi boyunca hep hastalıklarla iç içe yaşamak durumunda kalmış. Ancak çaba göstererek ona yenilmemiş ve mücadeleden galip çıkmış. Emin olmak gerekir ki, hâlen çaresi olmayan hastalıklarımızın da

Hastalanmamak elimizdedir. Her organımızın, bedeninin bütünüyle olan uyumunu sağlayabildiğimiz zaman hastalıklara elveda diyebiliriz.

bir gün çaresinin bulunduğunu göreceğiz.

Peki o zaman insanlık rahata, huzura kavuşabilecek mi? Cevabımız "hayır" olacaktır. Çünkü bizim öncelikle insanların neden hastalandıkları üzerinde çalışmamız gerekmektedir. Çünkü olaylar spiritüel açıdan değerlendirildiğinde başka konular ortaya çıkmaktadır. Sadıklar Plânı'nın ifadesiyle tam sağlıklı olmanın şartlarını sıralarsak, fiziksel ve ruhsal olmak üzere iki tarzda düşünmek gerekecektir. Beden organizasyonu, organizatörler aracılığıyla, en büyük organizatöre, bedeni kullanmakta olan ruh varlığına, tam bir ahenk içinde bağlı olmalıdır. Hastalıklarımızın çoğu, organizasyon bozukluğu, büyük organizatörden gelen ve ona giden bilgilerin eksik bir şekilde iletilmesi, bedene bağlı olan elektriksel faaliyetin normal bir seyir takip etmemesi, nihayet beyin mekanizmasının bütün bölgeleriyle gerekli şekilde faaliyet içinde bulunmamasından kaynaklanır.

Öyle anlaşılıyor ki, hastalıkların temel nedeni yine kendimizde yatıyor. Kendi içimizdeki dengesizlik, tutarsızlık, uyumsuzluk bizi hasta ediyor. O zaman hastalanmamak da elimizde demektir. Her organımızın, bedeninin bütünüyle olan uyumunu sağlayabildiğimiz zaman hastalıklara elveda diyebiliriz. Sadıklar Plânı'ndaki anlatımıyla, fizik sıhhat, organizasyon sıhhatine bağlıdır. Her bir organın bir organizatörü olduğunu biliyoruz. Organizatörler arasın-

daki irtibat hem büyük organizatör ve hem de bizzat kendileri arasında kurulur. Önemli olan, bu ikinci derecedeki organizatörler arasındaki irtibatın en iyi şekilde yürütülmesidir.

Fizik bakımından gözümüzle göremediğimiz, aletlerimizle belirlemediğimiz pek çok ahenksizlikler vardır. Bunların giderilmesi de çok zordur. Öncelikle fizik plân bakımından zordur. Zira şimdiki dünya şartları zaten denge-siz bir düzeni sürdürmektedir. Dolayısıyla buna bağlı olan sistemlerde dengesizliğin bulunması garip değil, makuldür. Dünya nasıl hastaysa, onun hücreleri olan bedenler de hastadır.

Vücudumuzun gerçek ahengi , fizik sıh-hatî, auramızın mükemmelliği ile biraz olsun anlaşılabilir. Beynimizin kayıt sistemi, hücrele-rin, peteklerin enerji muhtevası ve yapısı, ayrıca sıhatsızlığımızın üst seviyeden bir başka tipi-dir. Duyularımız ve hislenmelerimiz vasıtasıyla beynimize işlenmiş bulunan titreşimler, her za-man normal hâliyle muhafaza edilmemiştir. Bir-çok titreşimlerin iyi bir mantal terbiye ile ora-dan silinip atılması gerekirken; daha fazla der-inleştirilmiş, daha derinlere nüfuz ettirilmiş ve bir marazî ve hastalıklı bünye teşekkülüne se-bep olunmuştur. Elbette ki, vasıtamızın bu yı-pıratıcı şartlar altında bulunması, özellikle şuuru dünya vasatı kadar daralmış olan ruhsal varlığın da etkilenmesine yol açar.

Şuuraltı sıhatsızlık, dengesizlik, belki de fizik sıhatsızlığın çok daha üstünde bir değere sahiptir. Buradan anlaşılıyor ki tam sıhhatli ol-mak bir tekâmül meselesidir. Bütün vücudun organizatörler arasındaki sağlam dengesinin kurulması, organizatör varlıkların kemaliyle; or-ganizatör varlıkların büyük organizatörle olan ilişkileri ve bağlılıklarının mükemmel olması ve onları çekip çevirebilmesi, büyük organizatörün kemaliyle mümkündür. Büyük organizatöre fi-zik ortamda esas büyük vazifeyi gören beyin or-ganizatörüdür. Bu bakımdan büyük organiza-tör beyin organizatörü ile çok ahenkli, çok bil-gili, olabildiği kadar da mükemmel bir şekilde bağlantı içinde bulunmalıdır. Bunun bedenli in-san olarak bize yansımaları, bizim şuuraltı faali-yetlerimizin disipline edilmiş, rahat ve temiz bir geçmişe sahip olarak devam etmiş olması de-mektir. Şimdi kendimize sormamız gerekiyor. Acaba hangimiz böyleyiz? Hangi insan yukarıda

saydıklarımıza sahip durumdadır?

O hâlde gerçek sağlığımız bireysel sağlı-ğımız değil, şuuraltı sağlığımızla beraber top-lum sağlığımızda ortaya çıkar. Elbette ki bunla-rın kökeni, en yüksek seviyede gezegenin sıh-hatine ve organizatörün amacına bağlıdır. Yü-ce Ruhsal Plânlar tarafından bu hasta sistemle-rin normale döndürülmesi için çok büyük çaba sarf edilmektedir.

Bizim şuuraltı sağlığımız bu devrede ya-pabileceğimiz en önemli iştir. Esas olarak şu-uraltımız üç unsurdan oluşmuştur:

1. Bütün geçmiş enkarnasyonlarımızın toplamı olan öz bilgimiz.

2. Bu beden içine girmeye karar verdikten zorunlulukların sonucu meydana getirdiğimiz plân ve bu plânın icapları.

3. Fizik hayatımızı sürdürürken, duyuları-mız vasıtasıyla , fizik âlemde bize intikal eden çok çeşitli tesirlerin etkisi ile meydana gelen eğril-meler, bükülmeler, oyulmalar, karıncalanmalar-dır. Bunlar muhakak ana plânımızın birer hâlidir.

z bilgimizle irtibatımız be-denli hâlde iken çok müteal bir safhada gelişir. O neden-le ona ulaşmak pek müm-kün olmaz. Ama, dünya ha-yatının plânı ve plânın icapları ile bu fizik haya-tımızdan intikal eden ve bizi etkileyen vasıtalar bizi ilgilendirir. Dışarıdan bize intikal edenler nelerdir? Ve sezgilerimizle vicdanımız bize neyi emrediyor? İşte bu iki asıl olan şeyi bizim bulup ortaya çıkarmamız gerekiyor. Olayların bize doğrudan doğruya bağlı olanları, dolaylı kanal-dan gelenler ve başkaları üzerinde gördüğümüz olayları, duyularımız vasıtasıyla bedenimiz vasıtasıyla iç âleme intikal eden hususları an-la-yabilmeliyiz. Ve bir de iç âlemde dış âleme in-tikal eden hususlar; rüyalar, sezgiler, vicdanî bilgiler var. Bunlar da ana plânımızın birer icap-larıdır. İşte pratik olarak bunları kontrol edebi-lirsek, anlamlandırıp yorumlayabilirsek, çok sağlıklı bir insan olmaya adayız demektir. Plânı-mızın en iyi şekilde nasıl tatbik edilmesi gerek-tiğini bulduğumuz gibi, vücudumuzun da en iyi şekilde nasıl hizmet görebileceğini bulabiliriz ■

(Bu yazı büyük ölçüde Sadıklar Plânı tebligatından derlenmiştir.)

KENDİNİ GERÇEKLEŞTİRME ve PSİKOLOJİK RAHATSIZLIKLAR

Roberto ASSAGIOLI

(Geçen Sayıdan Devam)

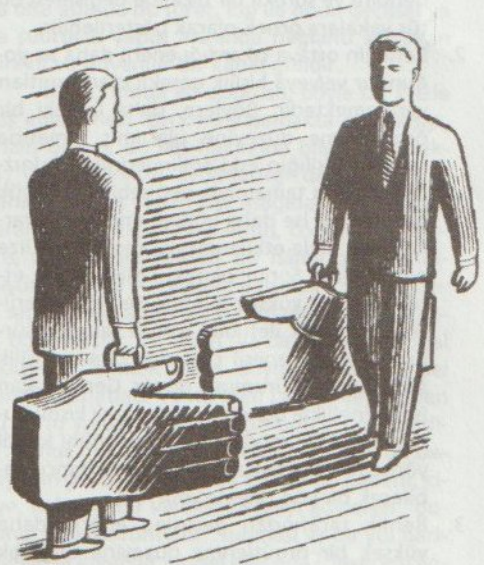
SPIRİTÜEL UYANIŞ SONRASINDA OLUŞAN TEPKİLER

DAHA önce de sözünü ettiğimiz gibi, uyumlu bir içsel uyanışın karakteristik özelliği, beraberinde yaşamın anlamına ve amacına ilişkin bir içgörüyü de getiren zihinsel aydınlanma ve haz duygusudur. İçsel uyanış birçok kuşkuyu siler, birçok probleme çözüm getirir ve kendi başına bir içsel güvenlik oluşturur. Aynı zamanda yaşamın tek olduğunu fark ettirir. Uyanmakta olan kişiden dışarıya taşan sevgi yalnız kendi çevresindekilere yansımakla kalmaz, tüm varlıklara uzanır. Daha önceki kişilik, keskin çizgileriyle ve uzlaşmaz özellikleriyle birlikte geri plâna itilmiştir. Artık sevgi dolu olan ve herkesce sevilebilecek yepyeni bir insan bize ve tüm dünyaya gülümsemektedir. Bu kişi, daha önce kendisi için erişilmez olarak gördüğü yeni spiritüel zenginlikler kazanmıştır ve bunları paylaşmaya hazırdır. Son derece nazik ve yardımseverdir.

Yücelme sırasında yaşanan bu keyifli anların ne kadar süreceği belli olmaz, ama eninde sonunda bitecektir. Evrendeki her şeyde olduğu gibi bu ışık ve sevgi akışının da belli bir ritmi vardır. Bir süre sonra yok olur veya durur, ardından da bir alçalma başlar. Kişilik aşılınmış ve değişim oluşmuştur ancak bu değişim çok nadir durumlarda tamamlanır ve kalıcı olur. Genelde ise, kişilik öğelerinin büyük bir bölümü daha

önceki durumuna geri döner.

Bu uç deneyimlerin yapısını, enerjiler ve örgütlenme düzeyleri yönünden alırsak konuya açıklık getirmemiz kolaylaşır. (*) Şuurüstü enerjiler sentezleme özelliğine sahip oldukları için kişilik öğeleri üzerinde çalışarak bunları daha üst düzeylere getirmenin yollarını ararlar. Daha

İçsel uyanış birçok kuşkuyu siler, birçok probleme çözüm getirir ve kendi başına bir içsel güvenlik oluşturur.

(*) *Organizasyon düzeyleri ile ilgili olarak ek bilgileri Albert Szent-Györgyi'nin "Drive in Living Matter to Perfect Itself" adlı makalesinde bulabiliriz. Synthesis 1, s.14, 1997.*

üst düzeye ulaşıldığında ise sinerjik enerji açığa çıkar. Bu tür deneyimlerde yaşanan keyfi, coşkuyu ve kendinden geçme hâlini doğuran da, işte bu enerjidir. Benlik tarafından yayılan şuurüstü enerjinin miktarına, kişiliğin o sıradaki duyarlılığına ve diğer birçok etmenlere bağlı olarak, daha üstteki bu örgütlenme düzeyinin kalıcı olup olmayacağı da belirlenir. Vakaların birçoğunda kalıcı olma süresi, Benlik'in enerjisini yaymaya devam etmesi ile orantılıdır. Bu enerji geri çekildiğinde ise -büyük bir olasılıkla geri çekilecektir çünkü Benlik'in işleyişi döngüsel özellik taşıyor- kişilik, daha önceki örgütlenme düzeyine yönelir. Konuya daha fazla açıklık kazandırmak amacıyla, bu sürecin sonuçları olarak düşünebileceğimiz üç değişik olasılıktan söz edebiliriz:

1. Benlik'in enerjisi, daha üstte olan bu kişilik bileşimini elde edebilmek için gerekli olan güce sahiptir. Kişiliğin içinde kalıtsal olarak bulunan ve onun daha önceki düzeyine dönmesine neden olan eğilimlerini değiştirip kırabilir. O zaman, bu yeni bileşim sürebilecektir. Ancak öyle bir duruma çok az rastlanır. Spiritüel uyanışın doğrudan ve anı bir sonucu olarak, kişinin yaşamının birdenbire ve sürekli bir biçimde değişmesi bu tür vakalara örnek olarak gösterilebilir.
2. Benliğin ortaya çıkardığı enerji daha az olduğundur ve/veya kişilik gerekli olan yanıtları verememektedir. Böylece, daha üstteki bir örgütlenme düzeyine ulaşılmış olmasına rağmen kişiliğin eski eğilimlerinden yalnızca bir kısmı tamamıyla değişebilmiş, büyük bir bölümü ise daha yüksek enerjilerin varlığından fazla etkilenmeyip ancak nötralize olmuşlardır. Sonuç olarak, kişiliğin elde ettiği bu daha yüksek bileşim, Benliğin enerjisi aktif olarak iletildiği sürece varlığını sürdürebilir. Bu enerji çekildiği zaman kişilik daha önceki durumuna döner. Geriye kalan ise -genellikle deneyinin en yararlı kısmı budur- ideal bir model, kişinin değişimi kendi yöntemleriyle tamamlamasına yardımcı olabilecek bir yön duygusudur.
3. Benlik tarafından geçirilen enerji, daha yüksek bir örgütlenme düzeyine ulaşmak için yeterli değildir. Bu durumda enerji, daha yüksek bileşimleri engelleyen gizli blok-

lar ya da kalıplar tarafından emilir. Böylece Benlik'in enerjisi bu kalıpları etkiler, ışığa çıkmalarını, fark edilmelerini ve ele alınmalarını sağlar. Böyle vakalarda, deneyim genellikle acı verici bir niteliktedir ve geçişsel kökenli olduğu genelde fark edilmez. Ama aslında en az ötekiler kadar değerlidir, çünkü bu deneyimler de kişinin aynı hedeflere ve varlıksal düzeylere ulaşması için atması gereken adımları göstermektedir.

Elbette, kişinin yaşadığı deneyimin bu üç kategoriden hiçbirisine net olarak girmediği durumlara da sık sık rastlayabileceğimizi göz önünde bulundurmalıyız. Spiritüel deneyimlerin birçoğunda değişik oranlarda kalıcı değişimler, hızlı değişimler, üstesinden gelinmesi gereken engellerin fark edilmesi ve bileşimin daha üst düzeyinde var olmanın nasıl bir şey olduğunun anlaşılması, hepsi aynı süreç içerisinde yaşanır. İşte bu farkına varış daha sonra, parlak bir fener gibi, kişiye yol gösterir ve ideal bir model oluşturur. (*)

Geçişsel enerjilerin geri çekilmesi ve yükselmiş olan varlıksal düzeyin yitirilmesi ise zorunlu olarak acı çekmeyi gerektirir. Bazı durumlarda da güçlü tepkilerin ve ciddi sorunların ortaya çıkmasına yol açar. Kişilik yeniden uyanır ve yenilenmiş bir güçle kendini belli eder. Daha önce suların yükselmesiyle örtülmüş ve gizlenmiş olan bütün taşlar ve çöpler yeniden belirir. Bazen de o güne dek şuuraltında uyumakta olan arzular ve güdüler, bu yüksek enerji akışının etkisiyle canlanırlar ve kendi kontrol edilemezliklerine meydan okuyan bu yeni eğilimlere ve amaçlara karşı isyan ederler. Artık ahlâkî şuur daha ince ve daha doyurucu olan, mükemmellik konusundaki susuzluğu daha da yoğunlaşan bu insan, kendi kişiliğini daha sert bir biçimde yargılar ve onu şiddetle mahkûm eder. Önceki durumundan daha da gerilerde olduğuna inanır ve bu hatalı inancı koruma eğilimindedir.

Zaman zaman kişiliğin tepkisi o kadar yoğunlaşır ki, kişi yaşadığı deneyimin değerini ve gerçekliğini inkâr eder. Zihni kuşku ve kuruntularla dolmuştur ve bütün olan biteni bir yanılsama, bir fantezi ya da duygusal bir zehirlenme

(*) Bu ideal modeli wyandırma süreci spiritüel öğretmenler tarafından sıklıkla kullanılmıştır. Bu şekilde rehberlik yaptıkları kişilerin gelişimini beslemeyi amaçlamışlardır. Synthesis 2, s.40, 1997.

olarak değerlendirmeye başlar. Acımasız ve alaycıdır, hem kendisiyle hem de başkalarıyla alay eder, hatta en büyük arzularına ve ideallerine bile sırtını döner. Ancak ne kadar uğraşırsa uğraşsın eski hâline dönemez; bastırmak için gösterdiği bütün çabalara rağmen, görmüş olduklarının güzelliği ve çekiciliği onu etkilemiştir. Artık günlük yaşamını eskisi gibi sürdürmez ya da bundan doyum sağlayamaz. "Kutsal evine karşı duyduğu özlem" bir türlü peşini bırakmaz ve huzur vermez. Uç vakalarda, tepki-ödenli yoğun olur ki patolojik biçimde ilerleyerek depresyona, ümitsizliğe ve intihar eğilimlerine yol açabilir. Bu durum, kişinin kendisini sistematik bir şekilde aşıladığı, suçladığı ve kendisini şiddetle değersiz bulduğu psikotik depresyonla -önceleri "melankoli" olarak adlandırılırdı- yakın benzerlikler taşır. Psikotik depresyonun bu karakteristik özellikleri, kişinin sonsuza kadar lânetlenmiş olduğu hissine kapılmasına ve cehennemde olduğu düşüncesine neden olabilirler. Aynı zamanda, kendi zekâsının yetersiz olduğuna ilişkin keskin ve acı verici bir duygu da kişiye egemen olmaya başlar; iradesi felce uğrar, karar verme ve harekete geçme yetilerini de kullanamaz. Ama içsel uyanışı ve spiritüel gerçekleşmeyi belli bir ölçüde yaşamış olan kişilerde, bu bozukluklar yalnızca patolojik açıdan ele alınmamalıdır. Benzer analogilere sahip olan Eflâtun ile Aziz John (asıl adı Juan de Yepis y Aluarez'dir. 1542-91 yılları arasında yaşamış İspanyol rahip, şair ve mistik) da belirttiği gibi bu belirtilerin nedenleri daha farklıdır ve çok daha derindir.

Eflâtun, *Devlet* (Republic) adlı yapıtının Yedinci Kitabında, aydınlanmamış insanı, karanlık bir mağaradaki tutsaklara benzetir ve şöyle der:

İçlerinden biri özgür bırakılıp birdenbire ayağa kalkmaya, başına çevirip ışığa doğru yürümeye zorlandığında, önce büyük acılar çekecektir; ışıktan gözleri kamaşacak ve daha önceki durumundayken yalnızca gölgelerini gördüğü gerçekleri belli bir süre için hiç göremeyecektir.

Aziz John da "ruhun karanlık gecesi" olarak adlandırdığı deneyimi yukarıdakilere benzer sözlerle açıklar:

Benlik karanlıktadır çünkü dayanabilece-

ğinden daha büyük olan bu ışık onu kör etmiştir... Zayıflamış ve perdelenmiş gözler, güçlü bir ışık karşısında nasıl acı çekerse, ruh da saf olmadığı için, üzerine yansıyan Kutsal Işığa dayanamaz ve acı çekmeye başlar. Bu saf ışık, saf olmayan şeyleri yok etmek için ruhun üzerinde parladığı zaman, ruh kendisini o kadar pis ve sefil olarak görür ki Tanrı'nın kendisine karşı olduğunu, kendisinin de Tanrı'nın zıttı olduğunu düşünür.

Aziz John'un "saf olmayan şeyleri yok etmek için ruhun üzerine parlayan ışık"la ilgili sözleri, sürecin özüne yöneliktir. Kişiliğin dar çerçevesinden bakıldığında her şeyin ters gittiği, istenmeyen bir evre olarak görünse de -"sanki Tanrı ona karşıdır ve kendisi de Tanrı'nın zıttıdır"- Geçişsel Benlik'in geniş perspektifinden ele alındığında "temizlenme" de diyebileceğimiz bu evrenin aslında en yararlı ve en kazançlı gelişim aşamalarından birisi olduğunu görürüz. Benliğin ışığı "saf olmayan şeyler" üzerinde parlayarak bunları şuur düzeyine çıkarır, böylece kişinin bunları eleayabilmesine yardımcı olur. Zaman zaman zor ve yorucu da olsa aslında bu süreç, kişi ile onun geçişsel ya da şuurüstü yapısı arasında bağlantı sağlayan sürekliliği ve güvenilir bir kanal gibidir.

Bu durumda en doğrusu, böyle bir krizle baş edebilmesi için onu yaşamakta olan kişiyi, krizin gerçek doğası hakkında bilgilendirmektir. Önce güneşin aydınlattığı dağlara doğru harika bir uçuş yapan kişi, aşağıda uzanan manzaranın güzelliğini fark etmiş, coşkusunu yaşamış, daha sonra isteksiz bir hâlde geri getirilmiştir. Böylece yükselere ulaşmak için önündeki sapa yolları adım adım tırmanması gerektiğini öğrenmiştir. Bu inişin -ya da "düşüş"- doğal olduğunu bilmek kişiyi duygusal ve zihinsel yönden rahatlatır ve Kendini fark etmeye giden bu zorlu yolda ilerlemesi için onu cesaretlendirir. Sonuç olarak, söylemiş olduğum gibi, bu deneyimin gerçekten değerli olmasının nedeni, kişiye, daha iyi bir varlıksal düzeyi gösteren "dokunulabilir görüntüler" sunması ve bir yol haritası ya da ideal bir model gibi ona izleyeceği yolu göstermesidir. Kişi, bu deneyimin gerçek değerini kavradığında her şey sürekliliği bir gerçeklik kazanır ve krizin üstesinden gelinmiş olur.

Çeviren: Sezgin Doğan (Devam Edecek)

İnsan Varlığındaki Özelliklerden Biri de VİCDAN'dır

Gündüz ÖGÜT

İNSAN şahsiyeti bir komplekstir. İnsan ne bedendir, ne ruhtur. Beden artı ruhtur. Dolayısıyla her iki boyutun uyumluluğu âdeta üçüncü bir boyut tarzında belirmiştir. İnsan, bir tarafıyla evrenin yüksek tesirlerine, diğer tarafıyla geri tesirlerine açıktır. Bu noktada insan geri tesir olarak nefse, yüksek tesir olarak da vicdana sahiptir. Her iki kanaldan alınan bilgilerin karşılaştırmasını yapmak, yine insanın kendi varlığına düşer. Bu, varlığın idrak kapasitesi ve yapabilirliğiyle alâkalı bir husustur.

İnsan, bir tesir yumağıdır. Bu tesir yumağı tutarlı olmayıp, çeşitli ve karışık, pek çok değişken tesirlerin biraraya gelmesinden meydana gelmiş küçük bir odaktır. Bu odağın ortasındaki en parlak nokta, insanın vicdanıdır. İnsanlık tarihi içerisinde, birtakım toplumlar ve kişiler, kendi içlerinde Tanrı'yı bulduklarını ifade etmişlerdir. Belki de bu insanlar, içlerinde bulunan bu parlak noktayla yani vicdanla karşılaştıkları için şaşkına dönmüşlerdir. Bu açıdan inceleyecek olursak, insan varlığında yerleştirilmiş bulunan en büyük özellik ve kudret, ruhun vicdanlı oluşudur.

NEFSANİYET ve VİCDAN SESİ

İnsan nefsanîyetine yenik düşmekten korkmamalıdır. Ve aynı derecede insan vicdan sesine uymaktan da korkmamalıdır. Bu ancak, içinde bulunduğu şartların değerlerini kavramaktan doğan bilgi gücü ile gerçekleşir. Öyleyse insanın nefsi hakkındaki bilgisini artırması yararlı olacaktır. İnsanın yine aynı derecede vicdan ve vicdan sesi hakkındaki bilgisini artırmaya da ihtiyacı vardır. İşte o zaman, bir şeyin öğeleri hakkında bilgiye sahip olunursa, tümü ve işleyişi hakkında da bilgiye sahip olunabilir. Halbuki insanlar, pek ince nefsanîyetleriyle veya kendini güzel bir maskenin arkasına saklayan bencillikle, pek kaba vicdan seslerini birbirine karıştırırlar. İşin doğruluğu uygulamaların sonuçlarına göre ortaya çıkar.

KENDİ KENDİNİ ALDATMAK

Düşüncelerimizin bizi yalanlamasından,

sözlerimizin boşa gitmesinden korkmamalıyız. Burada çekinilmesi ve uyanık olunması gereken nokta; kendi kendimizi aldatmamak, aldatılmaya da izin vermemektir. İşte burada insanın diğer varlıklardan üstün bir tarafı ortaya çıkıyor ki bu, insanın bir idrake ve zihinsel olarak büyük bir etkiye sahip olduğu sonucunu doğuruyor.

NEFSANİYETİ TANIYABİLMEK İÇİN NE YAPMALIYIZ?

Öncelikle onunla dost olmalıyız. Tabii bu dostluğun amacı onu tanıyıp anlayabilmektir. Çünkü insan ancak sınanmak, gözlemlemek, derin düşünmek suretiyle yükselir. Nefsanîyeti bir günahlar bütünü olarak görüp sürekli bir şekilde ondan kaçmak, onun hakkında hiçbir bilgi edinmemek demektir. Elbette biz insanların zayıf, bilgisiz ve deneyimsiz olduğu yönleri vardır. İnsanın yenilmemesi, tökezlememesi için hiçbir sebep yoktur. Yani her varlığın hata yapmaya hakkı vardır. Hata yapmaktan korkmak, çekinmek, insanın hatalar yapmasının önüne geçememektedir. Şöyle düşünülebilir: Dünya bir deneme yanılma okuludur. Bazı bilgileri, deneyimleri elde edebilmemiz için düşe kalka ilerlememiz kaçınılmazdır. Burada önemli olan aynı hataların tekrar etmesinin nedenlerini, yani hata gibi görünen olayın bize anlatmak istediği bilgiyi, mesajı bir an önce kavrayabilmektir. İşte bu noktada nefsanîyet ve vicdanı tanımamızın bize çok yararları dokunacaktır. Ateşin ne olduğunu bilmeyen bir insanın, içindeki sobaya dokunma itilimini kontrol altına alabilmesi için parmağının ucunu yakmasına benzetilebilir. İşte bu noktada yapılan, bir hata gibi yorumlanabilir. Fakat yapılan hatanın arkasından alınan izlenimler o insanda daha yeni ve yüksek bir anlayış meydana getiriyorsa, bu hata gelişim yönünde ileri bir adım olarak değerlendirilmiş olur. Bu olayın ardından o kişi daha sonra yaşayacağı olaylarda daha dikkatli, hassas ve uyanık olmanın zorunluluğunu kavrayacaktır. Yani olayların akışında gözlemlenenle, alınan etki arasındaki ve bunun görüntüsü olan vicdanî kanaatin bir bileşkesini de devamlı olarak araştırmak ve gözden geçirmek gereği vardır. ■

Kaynak: Sadıklar Plânı Tebliğleri

LINEER ve ÇEVİRİMSSEL ZAMAN

Haluk ÖZDEN

DÜNYA üzerinde, bir tez, bir deney vasıtası olarak çok çeşitli organizmalar meydana getirilmiştir. Ve işi bittiği zaman, hayat enerjisinden ötürü ilkbaharda yemyeşil olan bir yaprağın sonbaharda sararıp kuruması ve ağacından düşmesi gibi doğal bir devresel süreç izleyerek, Dünya üzerinden elini eteğini çekmiştir. Bununla ilgili değişik hayvan türlerinin fosillerine rastlanmaktadır, ki bunlar bilinenlerdir. Ve insan organizmalarının da sürekli bir kontrol ve değişim altında olduğu söylenmektedir.

Şimdi, Dünya'nın bir devre sonunu yaşamaktayız. **Bu devre sonunda, Dünya'nın üzerinde çok karmaşık bir takım tecrübeler yapılmaktadır.** İnsan, öncelikle bir beden sahibi olmasından ötürü, dünyanın

icaplarına tâbidir. İsterseniz bir gün karın altına durun ya da yağmur yağdığı zaman bir saç ağacının altına çekilmeyin, insanların elleriyle inşa ettikleri o korunma vasatları içine çekilmeyin, elbise giymeyin, soba yakmayın, ısınmayın, tabiatla ve vahşi hayvanlarla mücadele etmeyin. Çok kısa bir süre içinde, belki de anında bir yaratık tarafından parçalanabilir ya da bedeniniz bu şartlara dayanamayıp, hastalanarak iptal

(Geçen Sayıdan Devam)

olabilirsiniz. Organizmanız ortadan kalkar ve dünya onu yutar. Size emanet etmiş olduğu varlığı, kendisini feda ederek vermiş olduğu o maddeleri, o elementleri, bir güzel kendi bünyesine çeker ve toprağının humus tabakasına karıştırarak onu hazmeder.

Örneğin şu anda da zaten onun yerçekiğine tâbi olarak hareket ediyoruz, onun şartlarına tâbiyiz ve dolayısıyla onun devresel olarak yaşamakta olduğu, bünyesinde meydana gelen değişiklikten etkilenmememiz mümkün değildir. Ve maddî bedenine bağlı olarak dünyanın bu etkisine tâbiyiz. Tabiat kuvvetleri ve olayları vasıtasıyla insan, birçok epröv yaşamaktadır, Kolombiya'da Nevada del Ruiz yanardağının patlaması gibi. Oradaki insanların durumu, televizyonlar sayesinde anında dünyanın dört bir yanına ulaştırıldı. Belki o, dünyanın kendi bünyesinde meydana gelen, belki bir sivilcenin cehaletinin dışarı fıskırması olayıydı. Ama civarında yaşayan, zaten 150-200 metre yukarıya çıkıldığında gözükmeyecek derecede ufak olan insan varlıklarının ne hâle geldiklerini gördük. Aynı şey hepimizin başına gelebilir elbette.

Orada yaşanan o olay ya da dünyanın çeşitli yerlerinde yaşanmakta olan depremler, kıyameti fiziksel olarak değerlendiren insan şuuru bakımından, bir kıyamet örneğidir: Yani bedenlerin yaşam tarzının iptal edilmesi, maddeye özgü dağılmaya tâbi tutularak, insan varlığının bütün ça-

basiyla meydana getirmiş olduğu -ki buna bedeni de dahil- yaşam organizasyonlarının dağıtılması. Buna insanın yapabileceği bir şey yoktur. İsterseniz 9 richter ölçeğine dayanabilecek kadar evler inşa edin, eninde sonunda üzerinde yaşadığınız kıta okyanusun dibine gömülüyor- sa, buna karşı yapabileceğimiz bir şey yoktur. Nitekim, eski Atlantisli ve eski Mu Uygurluğ sakimleri bunları yaşadılar.

Hatta oralara kadar bile gitmeye gerek yok. Bodrum'da, Antalya'da, Kekova'da batık şehirler vardır. Ki Akdeniz'de de, Bimini Adası açıklarında da benzerleri var. Bu bölgelerde pek çok deniz altında yaşayan uygarlık kalıntılarına rastlanabilir. İnsanoğlu bu şartların dışına çıkamıyor. Dolayısıyla tabiat nedeniyle birçok şoka maruz kalıyor.

Tüm bunların ardında ruhsal bir maksat var. Çünkü insanoğlu, buraya öncelikle ruhsal tekâmül için geldi. Bu şoklar vasıtasıyla alabileceği bir tesir var. **Maddenin bu etkilerine, gerilimlerine karşı bir esneklik kazanabilme, direnebilme, gücünü artırabilme yeteneğini kazanmaktadır.** Ayrıca insanoğlu, bu oluşumların kendi şuurundaki birtakım değişikliklerle de senkronize olduğunu anlamaktadır. Yani şu dünya insanlığı, bu canlı kürenin fiziksel yaşamında birtakım değişiklikler meydana getirildiğini hızlı bir şekilde anlayacaktır ve anlama yolundadır. Nitekim pek çok kutsal metinlerde ve ezoterik metinlerde de aktarıldığı gibi birçok doğal afet, özellikle anlayış ve realite bakımından artık belli bir sürecin sonuna gelmiş ve dejenerasyon evresine girmiş insan toplumlarının başına gelmektedir. Onların bulunduğu bölgede böyle bir sarsıntı, böyle bir batış-çöküş meydana gelmektedir.

Özellikle 2000'li yılların sonuna gelmekte olduğumuz bu dönemde içinde, bir zamanlar aktarılmış olan kehanetler yine buna benzer bazı değişimlerin olacağı ifadesinde bulunuyorlardı. Bunun en belirgin örneği olarak, Keops Piramidi'nin içindeki araştırmalarda, parmak ya da puls hesabıyla insanlık tarihinin önemli bazı dönüm noktalarını belirleyen olayların tarihlerinin verildiği saptanmıştır. Ve bu tarihler, Büyük Piramit'teki araştırmalarda 2001 yılında sona ermektedir. En son 2001 yılını saptayabilmişlerdir. Aynı şekilde Tevrat'ta Zekeriya ve İshaya Peygamberlerin ve kâhinlerin aktarmış oldukları kehanetlerde de, dünya üzerinde büyük çalkantıların meydana geleceği, Dünya'nın yalpalayacağı ve ters döneceği şeklinde de birçok ifadeler vardır. Gökten ürkütücü cisimlerin geleceği ve hatta Luka ve Matta İncilleri'nde de, yeryüzünde büyük depremler olacağı şeklinde de kehanetler vardır.

Bunu, elde ettikleri bulgularla bilim

adamları da teyit etmektedirler. Bilim adamlarının bir tanesi de, Alman fizik bilgini Otto Muck'dır. Bu şahıs da, 10.000 yılda bir Dünya'ya meteorların düştüğünü saptamıştır. Bu da, devresel bir şekilde Dünya üzerinde gerçekleşmektedir. Ve Atlantis'in, en azından oradaki bölgelerinin bir meteor yağmuru sonunda okyanusun dibine battığını ifade ediyor. Nitekim Bermuda Üçgeni, Atlantis'in bulunduğu bölge olarak ifade ediliyor. Çünkü büyük manyetik bozukluklar vardır. Ayrıca meteor çukurlarında, büyük kraterlerde daima bir manyetik bozukluk vardır. O da, meteorun demir göbeğinden ötürüdür. Çünkü normalde Dünya atmosferi, kendisine temas etmekte olan yabancı gök cisimlerini yakıp kül etmektedir. Dünya'nın, diğer plânetlere, yani Venüs, Jüpiter ve diğerlerine nazaran, koruyucu bir etkisi vardır. Onlardaki kraterlerin bolluğu bizde görülmez. Fakat o koruyucu kalkanından, o zirhtan geçebilenler ulaşmışlardır. Ve bunların da bulunduğu yerlerde, demir göbekten ötürü manyetik bozukluklar meydana gelmektedir. Arizona'da, Güney Amerika'da ve Afrika'da, Bermuda Üçgeni'nin üzerinde böyle manyetik bozukluklar var. Örneğin pusulalar fırlırlırlı dönüyor.

Yine Nostradamus'un ve Jane Dixon'un eşleşen bir kehaneti var. Nostradamus, 1999 yılının Temmuzunda gökten bir ateş kralı inecek diyor ve Jane Dixon da bu sembolü biraz daha açarak ifade ediyor. Bir göksel cismin Dünya üzerine düşeceğini bekliyorum, diyor. Kendisinin kehanetlerinin %80-90'ı gerçekleşmiş bir kişi. Tabi bunlar, bir bilgi olmak üzere zihnimizin bir tarafında durabilir. Çok değerli bir medyom olan Edgar Cayce'nin, 45 yıl boyunca vermiş olduğu tebligatların yanı sıra birçok da kehaneti var. Zaman ve tarihiyle verdiği kehanetlerin birçoğu gerçekleşmiş. İkinci Dünya Savaşı'nın başlayışı, bitişi, Vietnam Savaşı ve de Amerika'daki büyük ekonomik kriz gibi. Edgar Cayce'ye göre, 1968 ve 1998 yılları arasına -limit olarak 1998 yılını koymuş- Dünya üzerinde büyük çalkantılar meydana gelecek ve kutuplar yer değiştirecek. (*)

(*) Ayrıntılı bilgi için bkz. Ruh ve Madde Yay.

Dünyanın fiziksel olarak bir değişim hazırlığı içinde olduğu bu devre sonunda, tabii ki onun psişik yapısında da, astral yapısında da büyük gerilimler yaşanıyor. Âdeta, bir insanın ateşlenmesi ve bütün metabolizma dengesinin alt üst olması gibi, o bünyede yaşayan varlıklar da otomatik olarak etkileniyor. Şu anda doğadan bizim psişemize, bizim psişemizden doğaya yansıyan karşılıklı bir etki alışverişi var. Bir realite sıçramasının eşiğinde olduğumuz için doğayı etkiliyoruz.

Suyun, bir lâvabo deliğinin etrafındaki dönüşümünü anımsayacak olursak, dışlarda, merkezden daha uzaklarda çok daha büyük daireler çizerek ve daha ağır bir zaman enerjisiyle dönmekte olan o çark, merkeze yaklaşıldığında giderek hızlanır ve âdeta anı bir geçişle hemen aşağıya iner. Yani dönüşüm o merkeze yaklaşıldıkça baş döndürücü bir sürate ulaşır. Nitekim, bir zamanlar insanların realitesinde, anlayışında, şuurlarında, idrakinde, binlerce yılda meydana gelen değişimler, artık günümüzde on yılda ya da bir yılda, bazen de bir ayda meydana gelebilmektedir. Özellikle de biz bunu Türkiye’de görüyoruz. **Türk insanı, dikkat edilecek olursa, Türkiye’nin özel bir sebebi olması nedeniyle çok hızlı bir şuur ve idrak değişimini tâbi tutulmaktadır.** Türkiye’deki olayların akışı, insanların bu olaylar karşısındaki idrakleri ve tavırları, realite olarak ortaya koydukları değişim çok süratlidir.

Bu devire kıyamet devresi adı verilmektedir. Kıyam ayağa kalkış, diriliş demektir. Ayağa kalkışı, fiziksel olarak oturan insanın oturduğu yerden ayağa kalkması olarak düşünebilirsiniz. Ama bu tabii ki sembolik bir anlatım. Ayağa kalkmak demek, dikey bir tekâmül sürecine girmektir. Nitekim, ayağa kalkmanın görüntüsü, imgesi de bize bunu çağrıştırmaktadır ve durağan hâlden atılğan, etkin hâle gelmek demektir. **Kıyamet, artık devrini tamamlamış bir realitenin, hayat anlayışının sona ermesi, yeni bir hayat anlayışının doğması ve yeni bir realiteye, yeni bir hayat anlayışına atılma anlamına gelmektedir; bu diriliştir.**

Bu anlayış Batı’da New Age ya da Yeni Çağ anlayışı olarak ifade edilmektedir. İnsan, bu anlayışın eşiğinde bulunduğu şu zaman dili-

mi içerisinde, bağlanmış olduğu maddî değerlerin geçici, uçucu olduğunu ve ebedî olanın kendi öz varlığı, ruh varlığı olduğunu kavrama yolundadır. Dolayısıyla, bir önceki realiteye ait olarak meydana getirmiş olduğu tüm sistemler de ister istemez devrini tamamlamıştır. Bunun doğal bir görünümü olarak -hiçbir duyguyla bunu eşleştirmeye, herhangi bir duygusallığa gerek yok- bir yaprağın sararıp solması gibi ya da yaz mevsiminin arkasından sonbaharın gelmesi gibi, bütün bu devre içinde meydana getirmiş olduğu yapılar, sistemler de giderek bir dağılmaya, dejenerasyona uğramaktadır. **Bundan sonra insanlığı bekleyen, mantal ve psişik bir gelişme çağı olacaktır. Ve psişik gelişme başladığında, buna, maddenin, fizik plânın karşı koyması da söz konusu değildir.**

Fizik alana hâkimiyet neticesinde insan, her şeyden önce bir kere hasta olmaz, onu yener. Tanrısal yasalara tamamen uyumlu bir hayat sürer ve bunun için de adalet sistemine, hukuk sistemine ihtiyacı yoktur. Her şeyden önce insanlar birbirini sevmeyi, birbirine yardım etmeyi ve öz itibarıyla birbirlerinin kardeşi olduklarını idrak ederler. Çünkü, varlıklar birbirlerini iç gözle görebildikleri anda -nitekim bir zamanlar Mu uyarılığında böyle bir realite yaşanmış olduğu ifade edilmektedir- insanların birbirlerine riyakârlık yapmaları için bir sebep ve böyle bir mekanizma da kalmaz. Düşünebiliyor musunuz? Siz karşınızdakine yalan söyleyemiyorsunuz. Çünkü yalanınız anında anlaşılıyor. Hiç kimse bir diğerinden bir şeyini saklayamıyor. Riyakârlık yok, yalan yok, hile yok, yani tam bir şeffaflık var.

Dolayısıyla bir birlik ve beraberlik duygusu içerisinde, dünya üzerindeki tekâmül sürecini, olabilen en mükemmele erişirme gibi bir gayeden başka bir şey kalmaz, ki bu da en büyük gücünü sevgiden ve karşılıklı dayanışma, yardımlaşmadan alır. Yeryüzü cenneti özleminde olan insanın yeryüzündeki, kaba fizik plândaki cenneti de bu olmaktadır tabii ki. Burada tam bir birlik şuurı hâkimdir. Buna da “Birleşik İnsanlık Realitesi” adı verilmektedir. Ruhsal Yasalar bizzat kaynağından anlaşılır. Birisi size onun öyle olması gerektiğini ifade ettiği için değil, siz onu bizzat varlığınızda yaşayıp anladığınız, idrak ettiğiniz için izleyeceksiniz. Böylece sen-ben kavgası da kalmaz. ■

CAZİBE YASASI

James WESTLY

SU gazete başlığı, sözünü edeceğimiz evrensel yasayı çok net biçimde anlatıyor: "Yıldırım kurbanı, en çok korktuğu şey tarafından öldürüldü." Bu yasa, en sade biçimde söylersek, benzerin benzeri çektiğini ifade eden Cazibe (Sempatizasyon) Yasası'dır. Onun işleyişini her gün görürüz; lavaboya bir tane kirli tabak koyun, ona hemen on tane daha kirli tabak katılacaktır, köşeye bir parça kâğıt atın, o köşe kısa bir zaman içinde atılan kâğıtlarla dolacaktır. Hepimiz, belirli bir derecede bunun farkındayız. Farkında olmadığımız şey ise, onun evrensel bir yasa olması sebebiyle, her yerde geçerli olmasıdır, düşüncelerimizde bile.

Metafizik gruplar içinde, düşüncelerini-
zin realitenizi yarattığı fikri çok sık duyulur. Bu durumda, "Eğer düşüncelerim benim realitemi yaratıyorsa, benim realitem niçin her zaman tam olarak benim isteğim gibi değil?" sorusu ortaya çıkar. Hesaba katılmayan şey, Cazibe Yasası'dır. Çünkü ben ne zaman istemediğim şeyin düşüncesini yayarsam, Cazibe Yasası vasıtasıyla istemediğim şeyi üstüme çekerim. Böylece, ben ne zaman olmasını istemediğim bir şey için endişelenirsem, o şeyi tam olarak üzerime çekerim. Demek ki, gazete manşetinde sözü edilen adam, yıldırım çarpması endişesi ve korkusuyla, korktuğu olayı üstüne çekmiştir.

Biz negatife odaklanma eğiliminde olan bir toplumda yaşıyoruz. Görsel ve yazılı medyamızın zamanının ve yerinin çok az bir yüzdesi pozitif, titreşimi yükseltici olaylara ayrılmıştır. Büyük bir bölümü, negatif olaylara odaklanır. Böylece bize, negatif düşünceleri teşvik etmemiz öğretilmiştir, hatta bize onun "pratik" olduğu bile söylenmiştir. Öyleyse biz ne zaman istediğimiz bir şey düşünsek, bunu sıklıkla izle-

yen düşünceler, istediğimiz şeye niçin sahip olmadığımızın sebepleridirler. Eğer kendimize "Ben piyangoyu kazanmak istiyorum." dersek, bunu derhal, "Bu imkânsız, kazanma oranı çok düşük." gibi düşünceler takip eder.

Böylece, bir düşünce bir diğerini iptal eder. Eğer Protestan çalışma ahlakına göre düşünürsek; yaşam zordur ve ancak çok gayret gösterip çalışırsak hayatta kalırız; bu düşünce daha sonra Cennetimiz hâline gelecektir.

Bu şekilde, her an içinde yarattığımızı ve yaratmadığımızı görmeye başlarız, çünkü zihinlerimiz asla sakin ve sessiz değildir. Eğer yaşamlarımız devamlı olarak her an her şeyin olabildiği hâlde ise, bunun sebebi, düşüncelerimizin devamlı olarak her an her şey hakkında olmasıdır. Buna bir de bizim dışımızdaki tesirleri ekleyeceğiz. Diğer insanlar ve onların bizim düşüncelerimiz üstündeki etkileri nelerdir?

Bizler, her biri kendi düşünce süreçleriyle kendi gerçekliklerini (realitelerini) yaratan diğer varlıklar tarafından çevrelenmişizdir. Çevremizdekilerle doğrudan doğruya, karşılıklı olarak etkileşiriz ve kitle iletişim araçlarıyla da daha çok sayıdaki diğerleriyle etkileşiriz. Bizler, karşılıklı olarak birbirimizi etkileyerek diğerlerinin düşüncelerine tesir ederiz, yani bireyin düşünme süreci kültürel bir süreç birikiminin sonucudur. Doğduğumuz andan itibaren tesir altında kalmışızdır. Hatta bazı araştırmacılara göre, diğer insanların düşünceleri yoluyla doğmadan önce bile tesir altında kalmışızdır. Böylece bizler, bize yakın olan biriyle sonradan paylaştığımız yaratıcı bir düşünceye sahip olabiliriz; daha sonra da ikimiz birlikte bu düşünceyi deneyebilir ve geliştirebiliriz. Sonra her birimiz bu gelişmeyi birkaç başka kimseyle paylaşıyoruz. Bu düşünceyle yaratılan realite derhal yüzlerce insanın tesiri altında kalır. Bu durumda, yarattığımız realitenin imajine ettiğimiz orijinaline hiç benzememesine şaşmamak gerek.

Bu tartışmadan iki önemli nokta ortaya çıkmaktadır. Birincisi, dikkatimizi istemediğimiz bir şeyden uzaklaştırmaya ihtiyaç duyarız. İstemediğimiz bir şeyi düşünmenin, onu çektiğini hatırlayın. İkincisi, eğer realitemizin istediğimiz şeyle daha fazla aynı çizgide olmasını istiyorsak, o zaman düşüncelerimizi paylaştığımız kimseler hakkında dikkatli olmamız gerekmektedir. ■

İnternetteki Gurdjieff sayfalarından çeviren:

Burak ERKER

DEĞİŞİME

HAZIR MIYIZ?

Derleyen: Zehra YALÇIN

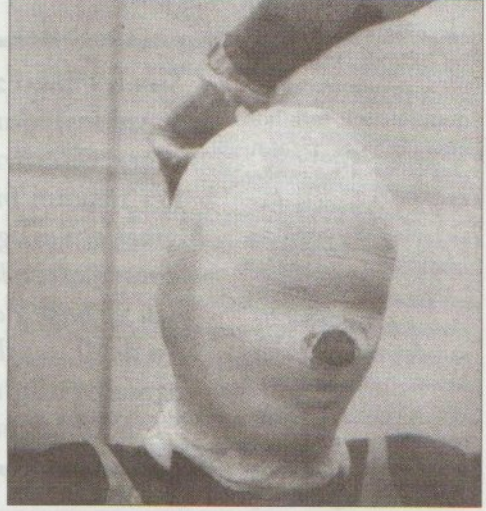
DÜNYANIN önümüzdeki otuz yılının, çok dramatik, özellikle de toplumumuzun işleyişiyle ilgili olaylar olmaksızın geçeceğini düşünmek pek olası görünmüyor. Toplumumuz gelebilecek olan hızlı düşey ve yatay eprövlere, ancak yavaş yavaş oluşan baskılarla başa çıkabilecek durumda gözükmemektedir.

Çevremizde acı ve haksızlık görüyoruz. Erdemler ve kötülükler birbirine karışmış bir hâle gelmiş durumdadır. İnsanlığın çaresiz bir biçimde aşırı nüfus, kaynakların tüketimi ve yerküremizin tümüyle kirliliği gibi sorunlar yumağına takıldığını görüyoruz.

Son devrenin düşünce iklimi, her insan yaşamının bir kutsiyeti olduğu ve her insanın kendi varlığını gerçekleştirme hakkı olduğu görüşünü temel almıştır. Bu görüş kendi içinde işlenmiş ve hep daha fazlasını arzu etme, duygularımızın doygunluğa ulaştığı bir noktaya gelmemiz sağlanmıştır; bu öylesine bir kendini daha fazla gerçekleştirme arzudur ki, başka insanları, hatta doğayı yok etme pahasına yaşanır.

Kurumlara ve onların sunduğu yaşam biçimlerine karşı güvenlerini artık kaybetmiş pek çok insan var. Neyin yanlış olduğuna, bir nesil kafa yordu, emek harcadı. İnsanlar, tahrip gücü yüksek silâhların geliştirilmesine ve savaşlara son vermeye, sosyal adaleti gerçekleştirmeye ve ırkçılıkla mücadele etmeye çalıştılar. Tüm bu çabalar büyük bir hayal kırıklığı ile son buldu. İnsanlar, bir şeylerin her şeyi kendi tersine döndürdüğünü gördüler, ancak anlayamadılar.

Beşeri hiyerarşi, dünya üzerindeki düşün-

Varlık değişime öncelikle kendinden başlamalıdır.

ce ve duyu iklimlerinin değişimlerine uyum sağlamaya çalışacaklar. Ve sonra hiçbir şeyin eskisi gibi süremeyeceği çok açık bir biçimde ortaya çıkacak ve ihtiyaç duyulan şeyin, bugün pek az insanın kabul etmeyi başarabildiği bir yaklaşım değişikliği olduğu anlaşılacak; büyümeyi kendi içinde bir yarar olarak gören (iki ya da üç bin yıllık) bir eğilimden, küçülme ile ilgili bir ilgi yoğunlaşmasını bile kendi içinde bir yarar olarak algılayan, değişik bir yaşam tavrına doğru olacak bir değişimdir bu.

Bu tür bir yaklaşım değişikliği, her şeyin şu anki hâline öylesine ters düşmektedir ki, bu değişim gerçekten de bir devrim olacaktır. Her birimiz, düşüncemiz ne olursa olsun, yaşanan tüm gelişmeler nedeniyle büyümeye ve bir büyüme ikliminde yaşadığımızı inanmaya şartlan-

dırılmışızdır. Daha çokla yaşamak yerine, daha azla yaşayabileceğimiz bir yaşam tarzını aramak üzere gerçekten hazır olan pek az insan var aramızda. Bu ders sağduyuyla öğrenilemez, çünkü insanlar sağduyuyla zihinlerini kapatırlar. Bu ders sadece acı deneyimlerle öğrenilebilir.

Elimizdeki kanıtlar bize hızlandırılmış bir tekâmül yarası olduğunu söylüyor. Bu demektir ki, bir insanın yaşam süresi içinde ve yerkürenin tarihinde daha önce olmamış değişimler oluyor şimdi.

Herkes, şu ya da bu biçimde, büyük bir geçiş anı yaşamakta olduğumuzun farkında ama insanlar tarafından yapılan tahminler büyük çoğunlukla, hatta tamamıyla insanidir. İnsanlar, insanlığın hâline ve neye ulaşabileceğine bakarlar. İnsan doğasındaki aksaklıkları genellikle göz ardı ederler ve insanın rasyonel olmasa da adil davranacağına, zekâsının getireceği

başarıların yönlendirici bir rol oynayacağı bir dünya kurmak için zekâsını ve yaratıcı güçlerini kullanacağına kesin gözüyle bakarlar. Önümüzdeki resim, maddî dünya üzerindeki ve hatta şu an kendisine çok kuvvetli görünen hastalık ve yaşlılık gibi birtakım güçler üzerindeki egemenliğini bile -insan ırkı için güvenli bir gelecek yaratmak amacıyla- artırma uğraşındaki insanın resmidir. Bu gidişatın doğal akışındaki sonuçlarına hiç bakılmaz ve "Tüm bunlar ne amaçla oluyor?", "Tüm bunların sonucunda kazanılacak olan nedir?" gibi sorulara cevap aramak, hatta böylesi sorular sormaya teşebbüs etmek bile söz konusu değildir.

İyimser ve kötümser tahminler vardır. İyimserler bu hızlandırılmış değişim sürecine bakıp, dünyanın önümüzdeki yüz yıllık periyonda, günümüzden yüz, hatta bin yıl öncesine oranla çok daha fazla değişimin olacağını tahmin etmektedirler. Kötümserler ise, sınırlı gelişme düzeyimize bakıp, insanlığın yaşamını sür-

dürüp sürdürmeyeceğini, susuzluğumuzu daha uzun bir süre frenleyip frenleyemeyeceğimizi, tüm bunların mümkün olup olmayacağını ciddi bir biçimde sorgulamaktadırlar. Ne iyimser, ne de kötümser tahminler, daha yüksek birtakım güçlerin ya da daha yüksek bir amacın varlığını göz önüne almamaktadırlar. Ancak biz, insandan daha yüksek ve bizim için kavranması büyük ölçüde olanaksız olan birtakım güçlerin varlığını dikkate alıyoruz. Biz bu geçiş dönemini, sırf insan faaliyetlerinin hareketi ile ilişkili

olarak değil, aynı zamanda daha yüksek güçlerin ve kanunların işleyişi ile ilişkili olarak da algılıyoruz.

İnsanın çok daha yüksek bir kaderi vardır, fakat bu kadere, onu kazanırsa ulaşabilir ancak. Bu kader, şimdide dek ödül ve ceza kavramıyla açıklandı: "İyiler" cennete, "kötüler" cehenneme giderler. Bu görüşün artık bir anlamı kalmadı, çünkü çok iyi biliyo-

ruz ki herkes bir karışımdır: Hiç kimse ebedî saadete kavuşacak kadar iyi değildir ve hiç kimse de ebedî lâneti hak edecek kadar kötü değildir. Eğer yaşamlarımıza bir anlam katmak durumundaysak, insanın kaderini algılamanın tümüyle yeni bir biçimini bulmak zorundayız kesinlikle.

Şimdi önümüzde bizi bekleyen şey, yaklaşımlarımızda bir değişimi gerçekleştirme ihtiyacıdır; bu her insanın bir kozmik amaca hizmet etmesi gerektiğini, her yaşamın sadece kendini tatmin etmek ve başka dünyasal amaçlar için değil, mutlaka bir amaç için hizmet verdiğini kabul ettiğimiz bir yaklaşım değişikliğidir.

Her birimiz üstlenmek zorunda olduğumuz bir kozmik rolümüz olduğunu anlamadıkça hayatımızın anlaşılamayacağını idrak etmeliyiz.

Yaşamlarımız, kendi kişisel arzu ve hırslarımızın tatmininden daha iyi bir amaca hizmet ediyor olmalıdır. Hayatın amacının "mutluluk

Şimdi önümüzde bizi bekleyen şey, yaklaşımlarımızda bir değişimi gerçekleştirme ihtiyacıdır; bu her insanın bir kozmik amaca hizmet etmesi gerektiğini, her yaşamın sadece kendini tatmin etmek ve başka dünyasal amaçlar için değil, mutlaka bir amaç için hizmet verdiğini kabul ettiğimiz bir yaklaşım değişikliğidir.

peşinde koşmak” olduğunu söyleyen görüş dünyayı bugünkü sorunlu hâline getirdi. Ancak bu, yeryüzündeki insan yaşamının -pek çok yaşamın bugünkü hâli gibi- anlamsız ve asabî bir yaşam olmak zorunda olacağı anlamına gelmemektedir.

Modern insan verici değil, alıcıdır. Her kimsin gücü varsa, onu almak ve aldıklarını elinde tutmak için kullanır, öte yandan gücün doğru olan tek kullanımı, vermek ve paylaşmaktır. Bir topluluk içinde yaşamayı ve çalışmayı başarabilmek için insanın kendi çıkarları peşinde bencilce koşuşturmasına son vermeye kadar gidebilir bu. Ancak bunu başarabilmek öğretim ve eğitimin gerektirir.

Başarılması son derece güç olan bir şey var; bu faaliyet, yüksek seviyeli bir güç ya da erdem kaynağı tarafından yönlendiriliyor ve bizim bu hareketteki rolümüz bir yenilikçilik ya da değişimcilikten ziyade bir katılımcılığı, bir işbirlikçiliği gerektiriyor. Güçlük şurada ki, insanlar kendilerine gösterilen şeyi göremiyorlar ve kendilerinden istenen şeyin nasıl yapılacağını bilemiyorlar.

Birlikte çalışmayı öğrenmek zorundayız

gerçekten. İnsanlar kendilerinden emin değilse ve ne yaptıklarının farkında değilse, başka insanların kendilerini yanlış anlayacaklarından ve her şeyi berbat edeceklerinden korkarlar. Kimi zaman bizim yolumuzdan oldukça farklı bir formda bile olsa, hizmeti açıkça yürüten başka insanlarla da birlikte çalışmayı başarabilmeliyiz.

Kendimize sormak durumunda olduğumuz iki şey var. Öncelikle, kozmik bir amacı yerine getirmek için yaşıyor olduğumuz ve ancak bunu yapmakla kendi refahımızı sağlayabileceğimiz ilkesini kabul etmeye hazır mıyız? İkincisi, hiçbir şeyi yalnız başımıza başaramayacağımızı ve birbirimize ihtiyacımız olduğunu kabul ediyor muyuz?

Eğer her şeyi böyle görüyorsak, önümüzdeki resmi, pratik ifadelerle tercüme etmenin nasıl mümkün olabileceğini de görürüz. Ama bunu kabul etmiyorsak, o zaman en iyisi olacağını sandığımız şeyleri yapabiliriz ancak ve bu ise bir sonuç vermeyebilir. Üzerimize aldığımız görev kozmik duruma uygun düşüyorsa, bu görevin işleyişine ait değişimler hiçbir şeyle karşılaştırılmayacak oranda büyük olacaklardır, çünkü o zaman bizler, dünyanın tekâmülünü yönlendiren güçlerle işbirliği içinde çalışıyor olacağız. ■

İyilik, kötülük dünya menfaatlerine göre, dünya nizamı için icat edilen izafi kıymetlerdir. İnsan dünyada yaşadığı müddetçe, bu değer yargılarına tâbidir. Ölümle ruh aslına, beden de aslına döndüğü zaman, orada kullanılacak tabirler, oradaki kıymet ölçüleri, dünya ölçülerine ve insan şuuruna sığmaz. Oraya intikal eden varlıklar, dünyadan milyonlarca defa daha geniş ve daha büyük kapsam tanıyan o mintikanın kanun ve icaplarına uyacak ve kendilerini ona göre ayarlayacaklardır.

Ruhlar, hangi kâinatta tekâmül etmek istiyorlarsa, o kâinatın prensiplerine uyacaklardır. Kâinatların birer atomu bile olmayan kocaman sistemler, güneş sistemi gibi, elbette bu kanunun kapsamı içindedir. Kâinatların umumî plânları Tanrı tarafından tespit edilmiştir. Fakat kâinatlar, Tanrı iradesi ile, yüksek, çok yüksek varlıklar tarafından meydana getirilmiştir. Ve yine o varlıklar tarafından idare edilmektedirler. Halbuki insan bunu düşünemiyor, bedenini dahi terk ederek, intikal ettiği âlemi, kendi dar kalıplarına göre ölçerek tanzim etmek istiyor. Düşünmüyor ki, o kendi bedenini bile, oradaki ölçüye uyduramadığı için, yeryüzünde bırakıp gidiyor. İşte bu suretle de insan ölçüsünün, insan düşüncesinin yardımcısız olarak, yani ruhlar tarafından bildirilmezse, kâinatın nizamı hakkında fikir edinmesi kabil olmuyor.

“Kemal Yolcusu”

HASTALIKLARIN MUCİZEVÎ Bİ DESTEKLEMELERİ İÇİN TIBBÎ

Ian STEVENSON

BEN mucizevî iyileşmelere inanırım. Bununla, az sayıdaki ölümcül hastanın, yani öldürücü hastalıkları olanların umulmadık iyileşmeler gösterdiğinden emin olduğumu kastediyorum. "Mucizevî" kelimesini, bunlar doğaüstüdür diye bir imada bulunmak için değil, bu hastaların iyileşmelerinin umulmadığını vurgulamak için kullanıyorum. Böylesi iyileşmelerin David Hume'un yazdığı gibi olduğunu söyleyebiliriz: "Doğa yasalarının bir ihlâli" (Hume, 1748/1985, s. 30). Bununla birlikte, Hume'un "doğa yasaları" olarak tarif ettiği şeyler, insanlar tarafından bizim suçlar karşısındaki yasalarımız gibi beyan edilmiştir. Bizim bu "yasaları" anlayışımız, Hume'un zamanından beri bir hayli gelişti. Bu dergi (JSE) mevcuttur, çünkü üyeleri, daha ileri bilimsel gayretlerin doğanın bilinmeyen süreçlerini bize göstereceğine inandırdılar; bu da bizi "doğa yasaları"na ait kav-

ramlarımızı değiştirmeye sevk edecektir. Mucizevî tıbbî fenomenler (mucizevî iyileşmeler), sağlık ve hastalık anlayışımızda meydana gelecek olan değişimi ima etmektedir.

Kamuoyu, ölümcül hastalıklardaki beklenmeyen iyileşmelerin nadiren de olsa meydana geldiğinin farkına gittikçe daha fazla varıyor. O'Regan ve Hirshberg (1993), tıp dergilerinde basılan ölümcül hastalıklarda beklenme-

yen "kurtulmaların" belgelendiği çok sayıda raporu toplayıp sıraladılar. Böyle hastalıklardan dolayı acı çeken kişiler (veya bunu sevdikleri bir kişide gözlemleyenler) böylesi bir iyileşmeyi ümit eder ya da bunun için sık sık dua ederler.

Beklenmeyen tıbbî fenomen raporlarının ihtiyaç duyduğu birinci şey, hastanın çektiği hastalığın yapısı hakkında güvenilir, objektif bir bilgidir. West (1957), kuzey Fransa'daki Lourdes türbesine gittikten sonra umulmadık iyileşmeler gösterdiği söylenen 11 hastanın raporlarını incelemişti. O, bu vakaların tıbbî kayıtlarının bir tanesinin bile ölümcül, yıkıcı veya en azından çaresiz bir hastalık teşhisi içermediği sonucuna varmıştı. Ben ve meslektaşlarım, ilgili tıbbî raporları incelediğimizde, bir hastalık veya yaralanmadan dolayı ölmek üzere olduğunu bildi-

ren hastaların, neredeyse yarısının, (kendileri öyle zannetmesine rağmen) aslında ölmek üzere olmadığını öğrendik (Stevenson, Cook ve McClean Rice, 1989-1990; Owens, Cook ve Stevenson, 1990).

West'in araştırmalarından beri, Lourdes'teki umulmadık iyileşme-

Alternatif şifa ile bilimsel tıp birbirlerini tamamlamak mecburiyetindedirler.

lerle ilgili standartlar gelişmiştir (Dowling, 1984). Böyle birkaç iyileşme, kesinlikle iyi belgelendirilmiştir. Örneğin Salmon (1971-1972), radyolojik olarak olduğu kadar biyopsi ile de teşhis edilmiş bir leğen kemiği uru hastasının (Lourdes yolculuğundan sonra) iyileşmesini rapor etmiştir. Chauvin (1991), Lourdes'teki bir diğer beklenmeyen iyileşmeyi rapor eder; bu, hastasının yemek yemesini engelleyen ve onu çok bit-

ÇİMDE İYİLEŞMESİ İDDİALARINI BELGELERİN GEREKLİLİĞİ

kin bırakan bir rahim içi tümörlü lifin fazlaca kanamasından kaynaklanıyordu. Chauvin bu hadisedeki doğrulayıcı tıbbi kayıtları inceleyebilmişti.

"Plasebo etkisi" olarak bilinen şey, umulmadık iyileşmeleri biraz aydınlatılabilir. Bir plasebo, hastalığın gidişatının değişimi üstünde etki yaratan ama farmakolojik açıdan etkin olmayan bir maddedir. Etki, hastanın, hastalığı da dahil olmak üzere, bedeniyle ilgili inancının değişmesine bağlıdır. Etki bir hayli belirgin olabilir; örneğin, 5 ayrı plasebo etkisi çalışmasında, psikiyatrik hastaların belirtilerinde ortalama yüzde elli azalma göstermiştir (Glieberman, 1958). İnançtaki (isterseniz buna iman deyin) değişime bağlı gelişmeler bir hapin alınmasını gerektirmemektedir. Hastanın doktora veya doktorun uyguladığı prosedüre ve tavsiyelerine güvenmesi yeterli olabilmektedir.

Plasebo etkisi araştırmalarıyla ilgili büyük bir literatür mevcuttur. Ne yazık ki, bunların birçoğu psikiyatrik hastalarla ilgili çalışmalardan ya da en azından psikiyatrik faktörlerin etkili olduğu hastalardan çıkarılmıştır. Hayatı ciddi olarak tehdit eden hastalıklardaki inancın etkisi üzerinde pek az sayıda araştırmacı çalışma yapmıştır. Bir mide-bağırsak doktoru olan Alman Hans Rehder, bu etkiyi net olarak göstermek için bir deney yürütmüştür (Rehder, 1955). Deneklerin hepsi de, standart tedavilere cevap vermeyen, şiddetli hastalıkları olan üç kadındı. Hastalardan birinin, safrayla ilgili tekrar eden karın ağrılarıyla birlikte (safra kanalına sıkışmış olan safra taşından kaynaklanan ağrı), kronik bir safra kesesi iltihabı vardı; devamlı acı çekiyordu ve biraz ateşi vardı. Ameliyat olması kaçınılmaz görünüyordu. İkinci hasta, bir ameliyat sonrası oluşan yapışmalara bağlı olarak bağırsak tıkanmasından mustarıptı; hemen sürekli acı çekiyordu ve normal bağırsak faaliyetinden mahrumdu. Bir deri bir kemik kalacak kadar zayıflamıştı ve durumu ümitsiz görünüyordu. Üçüncü hastanın rahminde, ameliyat edilemez bir bölgeden başlayarak yayılmış bir mide kanseri vardı. Çok kansızdı ve bacakların-

da, karnında su toplanmıştı (ödem).

Rehder, Münih'in yakınında yaşayan Trampler isimli bir "ruhsal şifacı"dan haberdardı. Trampler, Tanrı'nın şifa gücünü hastalara yönlendirmek için kanallaşabileceğine inanıyordu; o, hastaları uzaktan iyileştireceğinden emindi. Kendi metotları hakkında "Ruh Yoluyla Şifa" başlıklı bir kitapçık yazmıştı. Rehder ona üç ümitsiz hastasından bahsettiğinde, Trampler onlara şifa vermeyi önerdi. Rehder kabul etti. Trampler'in şifa göndereceği günleri ve tarihleri ayarladılar. Rehder, hastalarına bu deneme hakkında hiçbir şey söylemedi. Trampler, kararlaştırılan tarihlerde ve zamanlarda, şifa programına devam etti. Hastaların durumlarında kesinlikle hiçbir değişiklik olmadı.

Sonra, Rehder tersine bir deney yürüttü. Hastalarıyla bireysel olarak (onlar ayrı odalardaydı ve birbirleriyle iletişim kuramıyorlardı), Lourdes'teki ve bilinen diğer benzer yerlerdeki mucizevi şifalar hakkında konuştu. Tam bir şifa beklentisi içine girmeleri için hastaları hazırladı. Sonunda, onlara Trampler'in "Ruh Yoluyla Şifa" kitabını verdi. Sonra onların, Trampler'in uzaktan şifasını alacakları tam tarihleri ve zamanları belirledi. Rehder özellikle, Trampler'in herhangi bir şifa faaliyetinde bulunmayacağını bildiği zamanları seçmişti. Rehder'in ifadesiyle, sonuçlar "aşırı derecede şaşırtıcı" idi. Hastalar, mevcut olmayan uzaktan şifanın başlangıcından itibaren, çarpıcı bir gelişme gösterdiler. İstiraplı safra kesesi hastalığı olan kişi ağrıdan kurtuldu ve ateşi düştü. Ayağa kalktı, kilo aldı, tamamen iyi olduğunu beyan etti ve uzaktan şifadan üç hafta geçmeden çıkarıldı. Bağırsak tıkanması olan ikinci hasta da ayağa kalktı ve hep iyi kaldı. Bağırsak hareketleri normale döndü, yemeklerini yemeye başladı ve 15 kilo aldı. Yayılmış kanseri olan ve su tutan hasta, aniden 9 litre idrar döktü ve artık midesi fazla şişkin değildi; iştahı geri geldi ve kansızlığı düzeldi. Kendisinin iyi olduğuna inandı

ve öyle görünüyordu. Hastaneden çıkmak için ısrar edince eve gitmesine izin verildi. İkinci hasta, Rehder'in beyanda bulunduğu zamana kadar iyi olarak kalmış olmasına rağmen, safra kesesi hastalığı olan hastanın sonunda ameliyat edilmesi gerektiği; ve kanserli hasta, hastaneden çıkarıldıktan birkaç ay sonra öldü. Rehder, benzer şiddetli hastalarla ilgili üç girişimde daha bulundu, bir başarısızlığı ve diğer iki başarıyı daha rapor etti. Rehder, başarıları, hastaların şifa bulacaklarına dair inançlarını ya da imanlarını dikkatlice harekete geçirmesine bağlıyor.

Umulmadık veya mucizevi şifa veya diğer sıra dışı tıbbî fenomenlerle ilgili anlatılar bazen popüler kitaplarda görünmekte ya da duygusal otobiyografiler için malzeme sağlamaktadır. Örnek olarak, okuyucular için kitaplarda yazılan üç anlatıyı özetleyeceğim. Birisi yeterli tıbbî belgeleri içeriyorken diğer ikisi içermiyordu.

Birinci kitap (Hickey ve Smith, 1978), kalın bağırsağını ve bitişik lenf bezlerini istilâ eden mide kanserine yakalanan İskoçyalı bir tersane işçisi olan John Fagan'ın umulmadık iyileşmesini anlatmaktadır. Cerrah, tümörü çıkarmak için yaptığı bir ameliyattan sonra, tamamını çıkarıp çıkarmadığı konusunda şüphe duydu. Ameliyat 26 Mayıs 1965'te yapıldı. Fagan başlangıçta iyi görünüyordu ama sonra tekrar fenalaştı. Karnında büyük bir şişlik görünüyordu; giderek daha güçsüz hâle geldi ve sonunda can çekişmeye başladı. Genel olarak 1965'te yapılan ameliyat sırasında alınmayan tümör hücrelerinin çoğaldığı ve Fagan'ın karnındaki şişmeyi ve hastalığın diğer belirtilerini ortaya çıkardığı varsayıyordu.

Fagan bir Katolikti ve 1967 yılının Ocak ayında durumu öylesine ümitsizdi ki papazı ona ölüm dualarını okumaya başlamayı düşünüyordu. Aynı zamanda papaz Fagan'a çok tanınmış bir Katolik azizin bir madalyonunu da verdi. Bu aziz, Kalvinistlikten Katolikliğe dönen, bir 17. yüzyıl İskoçyalısı olan John Ogilvie'di. Sonradan yurdunu Roma Katolik Kilisesine döndürme çabasıyla İskoçya'ya geri dönmüştü. Yakalanmış, davası kısa sürmüş ve 1615'te, Glasgow'da idam edilmişti. Ogilvie, sıra dışı bir sabır ve sükûnetle ölmüştü. İskoçyalı Katolikler arasında çok hür-

met edilir bir hâle geldi ve azizlik mertebesine yükseltilmesi için bir hareket gelişti. Ogilvie'nin azizliğe giden yolda bir basamak olan takdis edilmişliği 1929'da beyan edilmişti. Fagan'ın durumunu bilen cemaatin bazı üyeleri, Fagan'a verilen madalyona ek olarak, onun yararına kutsanmış John Ogilvie'nin araya girmesi için dua ettiler. Fagan, tıbbî beklentinin aksine, çok miktarda iltihaplı, pis kokulu bir madde kusmaya başladı. Karnındaki şişlik azaldı, iştahı geri geldi ve o, 1967 Mart ayında azıkça iyileşmeye başlamıştı. 1967 Mayıs ayında ise, tamamen iyileşmiş görünüyordu ve sonra da iyi olarak kaldı.

Böylesine umulmadık bir iyileşme, anlaşılır bir şekilde, kutsanmış John Ogilvie'nin müdahalesine atfedilmişti ve bu olay, onun azizleştirilme sürecine hız vermişti. Fagan'ın bu mucizevi iyileşmesi (tıbbî terimiyle "tam olarak beklenmedik") tıbbî şahit gerektiriyordu. Doktorlar onun bakımıyla ilgilendi ve görüşlerini beyan etmeleri için rehber doktorlar çağırıldı; bir tanesi dışında hepsi, iyileşmenin hem umulmadık hem de açıklanamaz olduğunu beyan etti. Muhalif doktor, Fagan'ın mide zarında yavaşça gelişen bir apse olabileceğini, bunun mideye boşalmış olabileceğini, böylece Fagan'ın kusarken onun içindekileri çıkarmış olabileceğine inanan bir mide uzmanıydı; düşüncesine göre sonra apsenin geri kalanı iyileşmişti. Diğer rehber mide uzmanı bunu reddetti ve çoğunlukta diğer doktorlara katıldı; diğer doktorlar, Fagan'ın ilk baştaki kanserinden yenilenecek büyüyen bir kanserden umulmadık bir şekilde kurtulup şifa bulduğu yorumunu yapıyorlardı. Roma Katolik rahipleri topluluğu, doktorların çoğunluğunun görüşünü kabul etti; onlar Fagan'ın, Kutsanmış John Ogilvie'nin müdahalesiyle mucizevi bir şekilde iyileştiğine inandılar. Papa 6. Paul, sonraki olağan prosedürün ardından, 1976'da, Roma'daki şahane bir seremonide Ogilvie'nin bir aziz olduğunu ilân etti.

Bu vakadaki tek kaynağım olan Hickey ve Smith'in kitabı, halk için yazılmış olmasına rağmen, olaydaki tıbbî şahadetin yeterli özetleri ve alıntılarını içermektedir, anlaşamayan iki mide uzmanının görüşlerini de. Fagan'ın kendiliğinden çıkan karın zarı apsesi olduğu yorumunu savunan herhangi bir kimse, ki ben de bunu savunuyorum, herhangi bir bilginin saklandığı konusunda suçlamada bulunamaz.

(Devam Edecek)

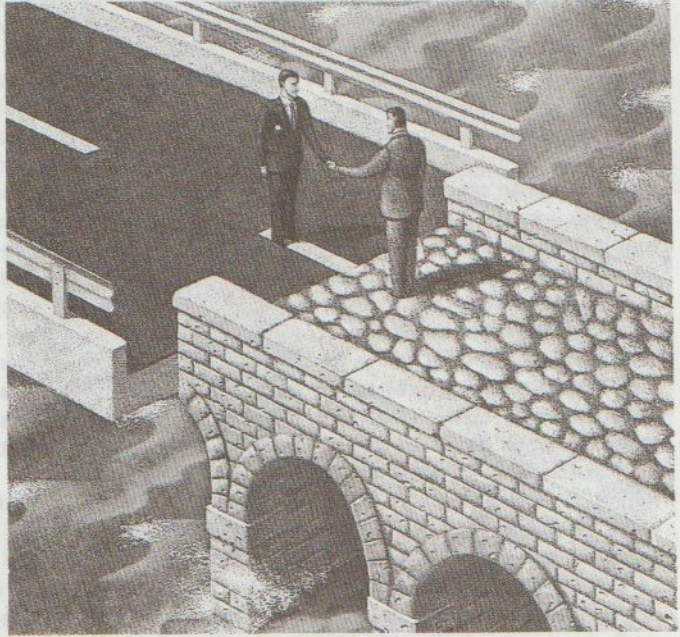
KENDİMİZE BİR BAKIŞ

Alparslan CEBBAROĞLU

KENDİMİZE bir bakış attığımızda, karşımıza çıkan önemli konulardan biri egoizmdir. Ve bu nitelik, insanın ruhsal enerjilerle olan bağının çok azalmasına sebep olabilir. Çünkü aslen bütünün bir parçası olan insan, aslen bir ruh varlığı olan insan, egoizma içine gömüldükçe asıl varlığını, ruhi yapısını unuttur. Ona yabancılaşır, yani kendine yabancılaşır, kendini unuttur. Çünkü bu egoizma içinde dünyasal kimliğine, bedenine konsantre olur. Bunları asıl zanneder. Böylece giderek kendini, ruhsal yanından, ebedi, kozmik yanından tecrit etmiş olur. Bu da onun kozmik enerjilerle olan bağının azalmasına neden olur, ki bu, eşkoştığı, egoist bir tutumla sarıldığı dünyasal kişiliğinin, bedeninin sağlığının bozulmasına ve giderek toplum olarak, dünya insanlığı olarak çürümeye, yozlaşmaya da yol açabilir. Çünkü o kaynak asıl varlık sebebizdir. Oysa bu yoğun eşkoşma ve egoizma, bu kaynağı unutma, giderek onu yok sayma sonucunu doğurur. Bu, insanın, kendini yukarıya bağlayan ipi kesmesidir, ki arkasından düşüş gelir.

Bu hâlin beraberinde dejenerasyonu getirmesi doğaldır. Eşkoştığımız, sıkı sıkıya sarıldığımız her türlü de-

ğerlerimiz, fikirlerimiz, duygu ve düşüncelerimiz bireysel gelişim dönemimiz boyunca kullandığımız tekâmül araçlarımızdır. Ancak bir yandan bu araçlarımızı kullanırken bir yandan da bunlarla olan ilişkimiz, uygulama anlayışımız bizi kullanır, yönetir ve tanımlar hâle gelmiştir. Yani sürücü atını yönetememekte, at sürücüyü yönetmektedir. Bu konuda Üstat Ergün ARIKDAL şöyle diyor: "Özdeşleştiği objeyle sevinir, onunla üzülmür, objektiflik ve akli prensipler kaybolur, aç daralır, anlayış kaybolur ve taraf tutulur. Kendisi ile obje arasında fark yoktur. Sevdiği şey elinden gitmesin diye her şeyi çiğner geçer. Ama özdeşleştiği şey kendisini artık

Dışımızda olan içimizde olanın yansımasıdır.

tatmin etmiyorsa, hevesini de almışsa onu da bir tarafa atar." İnsanın maddeyi tanıyabilmesi, duygularını tanıyabilmesi ve giderek bunlar üzerinde kontrolü sağlayabilmesi için; maddeye bu derece gömülmesi, kendini bu derece kabalaştırabilmesi bir ihtiyaç hâline gelmiş olabilir. Ancak artık sonlarında bulunduğumuz bu devre sonunda şuursal bir değişim, bir sıçrama yapmak yerine insanın, içinde bulunduğu bu durumu haz ve tatmin kaynağı olarak kullanması, uyuma eğilimini sürdürmesinin beraberinde dejenerasyonu getirmesi doğaldır. Çünkü eşkoştugu, sıkı sıkıya sarıldığı her şeyde dejenerasyonla karşıla-

şılacak ve **bu durumdan çıkılablmesi için insanın üzerinde basınçlar meydana getirecektir.** Yeni bir çağın arefesindeyiz ve bütün insanlık olarak, bütünsel bir anlayışa ulaşabilme, elcilik, vericilik, hizmet ve vazife anlayışını geliştirebilmenin çabası içinde olmalıyız. Bu konuya ilişkin olarak Üstat Ergün ARIKDAL'dan bir alıntıyı daha yerî gelmişken aktarmak istiyoruz: "Beşer varlığı olarak en büyük vazifelerimizden biri sevgi enerjisini kullanıp dağıtmamızdır. Sevgi, yapıcı bir enerjidir, varoluş enerjisidir. Ruhsal enerjinin madde üzerindeki tasarrufu bu enerjiyle olmaktadır... Sevgi, eşkoşmayla değil, tam tersine terk ile olur. Terk; her şey ve herkese karşı akli ve vicdanî kullanarak davranmak, yerinde ve zamanında hareket etmektir. Sevme, tek el altına almak değil, sevilenin özgürce gelişmesine imkân sağlamaktır. Bu imkânı sağlayabilmek için de eşkoşmamak gerekir.... Sevme bu yalan dünyanın, yani insanın kendi kendine yarattığı dünyanın yıkılmasıyla mümkündür." (Alıntılar: Ruh ve Madde, Aralık 97, s: 5)

Her olay karşısında o olayın çözümlenmesini, anlaşılmasını ve o tesirin içimizde yerli yerine oturtulmasını sağlayan bir iç faaliyetimiz, yani sezgi, vicdan ya da bir şekilde bir bilgi akışı vardır. Bu iç aydınlığın ışığında bu tesirler, bu olaylar karşısında idraklenmeler oluşur. Oysa genellikle bu olaylar ve bunların taşıdığı tesir karşısında kişisel, sübjektif yorumlara gireriz. O olayla ve o tesirlerle duygusal eşkoşmalara gireriz. Bu bir dar şuur faaliyetidir. Ve bu seviyeden kişilik geliştirmeye başlarız. Benliklerimizi azalt-

maya çalışırken yenileri eklenmiş olur. Kabuk üstüne kabuk gelir, dirençler artar. İç ışık puslanır, idraklenme faaliyeti sekteye uğrar. Sevgi enerjisinin tezahürü de engellerle karşılaşır.

Sübjektifliğin temelinde olumsuz duygu ve düşünceler, bunun da temelinde korkular vardır. Bu konuda korkularımız kendini tanıma yolunda saklı hazinelerimizdir. Olumsuz duygu ve düşüncelerin yerine olumlu olanları üretebilmek çabasında olan insanın korkularını anlayıp çözümlenebilmesi ve korkunun kaynağını temizleyip düzenlenebilmesi iyi bir başlangıç olur. Bu korkuların anlaşılabilmesi için insanın kendini

tanıması, benliklerin tahlili ve bunların en aza indirilmesi çabası bize doğru veriler sağlar. Özellikle çeşitli hadiseler karşısında ve bizde değişik içsel tepkiler oluşturan durumlar karşısında çoğu zaman, hiç fark etmeden kullandığımız savunma mekanizmalarımızı çok derin olarak gözden geçirip içimizdeki bu mekanizmaları anlayabilmeliyiz. Bunun yanında yalanlarımızın da farkına varmamız yararlı olacaktır. Böylelikle gerçek anlamıyla **kendimize ve başkalarına karşı daha samimi** olabiliriz. Kendimizi, duygularımızı tanıyabileceğiz ve kontrolümüz artacaktır. Böylece şuursal olarak birliğe, teklığe yaklaşabileceğiz ve sevgi enerjisinin akışı ve ona geçişten olabileme oranımız artacaktır.

Kendimiz ve duygularımız üzerindeki kontrolümüz konusu üzerinde biraz durmak yararlı olacaktır. Bu kontrol, aldığımız birçok etkinin şuuraltına bastırılarak, onlardan kaçarak böylece yeni yeni benlikler yaratarak olmaz. Bu tesirlerin farkında olunmalı, tahlili yapılmalı ve anlaşılmalıdır. Onların bize cezboldmasına neden olan taraflarımıza ışık tutarak, gerçekte ne tür tesirlere cezboldmak ve ne tür tesir alışverişini yapmak istiyorsak, bilgisini alıp, tatbikatını yapmak istiyorsak o yönlere faaliyet bulunmalıyız. Kısaca tesirlerin farkında olmak diyebiliriz. Gayemiz, ne beklediğimiz, neye ulaşmak için ne tür beklentiler içinde olduğumuz konusu da önemlidir. Bunların farkında değilsek duygusal yapımızın kontrolünde iyi bir gelişme sağlayamayız. ■

Dejenerasyon, eski olanın yerini yeni olana terk etmesi işlemidir. Peki ne durumda olmalıyız?

Kendini yeniden yapılandırma ihtiyacındayız.

POZİTİF YAŞAMAK ve BİLGİ YOLU

Oya TIMURDOĞAN

SÖZLÜK anlamı olarak olumlu bir şeyin başlangıcı, negatife karşıtı olarak ifade edilen pozitif kelimesi insanda güzel, aşkın hisler uyandırmakta, yaşam hakkında daha umut verici izlenimler bırakmaktadır. Pozitif yaşamak, dünya insanı olarak ihtiyacımız olan, yaşamak istediğimiz, başarmaya çalıştığımız bir mezeyettir. Her bir varlık yaşam amacı olarak pozitif yaşamının peşinde, ancak görünen şu anda değil. Ama görünenin ardında uzanmaya çalıştığımız bir durum var, pozitive giden belli bir hedef var. İşte dünya insanlığı olarak negatife pozitive uzanan hatta çeşitli yollardan geçerek, çeşitli uygulamalar yaparak pozitive doğru ilerlemekteyiz.

ÖĞRENİM ŞEKLİMİZ

İnsanlık olarak hedefimiz pozitive ulaşmak. Çünkü bizler o pozitif kaynaktan dünyaya uzanmaktayız. Öz olarak pozitif varlıklarız. Kaynağımız pozitif, ancak dünyadaki öğrenim tek yönlü bir öğrenim değil. Dünyanın öğrenim şekli düalete şeklindedir. Negatife pozitive ulaşmak şeklinde. Ana kaynak bu ortamda ikiye ayrılmış ve böyle bir ortam, böyle bir öğrenim şekli oluşturulmuş. Dünya üzerindeki yasaların çalışma şekli ikili dengeler şeklindedir; yani doğrunun karşısında yanlış, iyinin karşısında kötü, beyazın karşısında siyah, sıcakın karşısında soğuk, güzelin karşısında çirkin vb. vardır. Bizler bir şeyi zıddıyla birlikte öğreniriz. Ne olursa olsun zıddını, karşıtını da düşünerek o şey

hakkında fikrimiz olur. Bu bizim dünya üzerindeki doğal olan, olması gereken, dünya yasalarına uygun olan hâlimizdir.

DUYGULAR BİZİM ÖĞRENİM ARAÇLARIMIZDIR

Peki bizler uygulamasını yaptığımız düaleteyi nasıl algılarız? Ne şekilde onun farkına varırız? Acı-tatlı, tuzlu-tuzsuz, sert-yumuşak, açık-kapalı, sesli-sessiz gibi zıt kavramlar hakkında nasıl fikir yürütebiliriz? Tabi ki duyularımız aracılığıyla.

Duyularımız bizim için birer araçtır. Ancak yerli yerinde kullanmamız gereken araçlardır. Biz istersek burnumuzla bir sesi duymaya çalışalım. Nasıl olur? Bizim için çok anlamsızdır. Ya da güzel bir pastayı kulağımızla yemeye çalışalım. Ne kadar tuhaf geliyor değil mi?

Duyularımız yoluyla elde ettiğimiz duygularımız da öyle. Onlar da bizim kullanmamız gereken araçlarımızdır, amaçlarımız değildir. Halbuki birçoğumuz duygularımızı amaç edinmişiz. Onlarla bir eşkoşma içerisindedeyiz. İnsanın hareketlerinin çok büyük bir kısmı duygusaldır. Duyularımızla hareket ederiz.

Pozitif ya da negatif yaşamayı da duygularımız aracılığıyla seçmekteyiz. Duyularımız, dünya üzerindeki düaleteyi yaşamak, negatif veya pozitif arasında seçim yapmak için bize verilmiş olan, bizim sahip olduğumuz araçlardır. Biz bunları uygun şekilde kullanmakla sorumluyuz. Hedefimiz doğru olana, pozitive doğru yönelmek olduğuna göre duygularımız bizim yol göstericimizdirler. Ancak

Pozitif ya da negatif yaşamayı duygularımız aracılığı ile seçmekteyiz.

duygularımızı kontrol altında tutmak zorundayız. Onlarsız olamayız ama onların dizginleri de bizim elimizde olmalı. Akıl süzgecimizden de geçmeli. Dünya üzerinde yaptığımız uygulamalarda duyguları, atı dizginleyen, uygulamayı yürüten, akıl süzgecini kullanan bir sürücü (ruh varlığı) bulunmaktadır, bulunmalıdır.

Ancak içinde bulunduğumuz şu ortamda duygularımız gerçekten her şeyi yönetir durumdadır. Neden? Neden düşüncelerimiz ve irademiz bizi yönetemiyor? Bu sorunun cevabı için biraz gerilere, insanlığın tarih içindeki gidişatına bakalım. Bildiğimiz tarihteki insanlık önce düşünmeyi öğrenmemiş, tam tersine öncelikle duygularına göre yaşamış, duygularına önem vermiş ve duygularıyla yönelmiştir. Düşünme olayı tarih olarak çok daha sonraları gerçekleşmiştir. Köken olarak böyle bir aşamadan geldik için öncelikle düşünceden çok duygularıyla hareket eden insanlar durumundayız.

NEGATİF TESİRLERLE ÖĞRENİYORUZ

Niçin duygular üzerinde durduk? Çünkü duygularımız negatif tesirleri çok çabuk alırlar. Akıl süzgecinden geçirmeden hemen duygularımıza göre tepki veririz. Duygularımızla negatif tesirlerin esiri olur gideriz, bir bakarız ki her şey olmuş bitmiş.

Nedir bu negatif tesirler? Aslında her gün, her an içinde bulunduğumuz hâl. Dikkat edersek sürekli bir rekabet duygusu, diğer insanlar arasında acze düşmemek, mahcup olmamak, başkalarından üstün olmak, kuvvetli olmak, hep bunun tedirginliğini duymak, bir korku içinde yaşamak, kendimizi gün içinde gergin tutmak, rahatlayamamak, başarılı olamamak korkusu gibi hâllerin hepsi bizim negatif enerjilerle iç içe yaşadığımız durumlardır.

Korku da negatif bir enerjidir, dikkat edersek biz korku içinde yaşamaktayız, rahat olamamaktayız bir türlü. Çok çeşitli korkular vardır. Bunlar işini kaybetmek, ölmek, aç kalmak, hastalanmak, sınavda başarısız olmak, sevdiğini kaybetmek, şefkatsiz kalmak, yalnız kalmak, borcunu ödeyememek, diğer insanlara mahcup olmak, küçük düşmek, sahip olduğu fiziksel konforu kaybetmek gibi korkulardır. Bizler bunları gün içinde sıklıkla yaşar dururuz. Kim "Ben hiçbir şeyden korkmuyorum." diyorsa o kişi kendini aldatıyordur. Kendi içinde kendi kendine yalan söylüyordur.

Bizler bir bakıma bugüne kadar canlı kalışımızı korkularımıza borçluyuz. Negatif yaklaşım, yani her şeye menfi ve korkuyla yönelme ve yanasma bizde birçok menfaatler meydana getiriyor, tedbirli olmamızı sağlıyor, temkinli davranışlara sürüklüyor ve hayatı bu şekilde sürdürmek bize kolay geliyor.

Bizler negatiften pozitifte ulaşma yolundayız. Yani kulağımızı ters taraftan tutuyoruz. Doğru yöne doğru yönelebilim diye bize birçok yasak getiriliyor. Karşımıza birçok yasalar çıkıyor, toplum kuralları çıkıyor. En küçük hareketimizi bunlara göre ayarlıyoruz. Ya çocuklarımız? Onları da bu korkularla büyütüyoruz, kendi korkularımızı onlarla paylaşıyoruz, sanki bize çok gerekliymiş gibi. Annesi böcekten korkan bir çocuk annesini görerek böcekten korkuyor. Halbuki böcek de bizim için bir canlı. O da üzerinde yaşadığımız dünyayı bizimle paylaşıyor. Gözlediğimiz, bize zararlı görünen o böceğin görünenin ardında bizim göremediğimiz, farkına varamadığımız kimbilir ne çok faydaları mevcut. Dünyanın dengesi için, dolayısıyla bizim dengemiz için bizim yararımıza neler yapıyor kimbilir?

KENDİNİ TANIMA İLE POZİTİFLİĞE ULAŞIYORUZ

Pozitif pozitiften yaşamak için ne yapabiliriz? diye düşündüğümüz andan itibaren pozitif yönelmiş oluyoruz. İnsanın pozitif olması engel olan hususları ortadan kaldırmaya çalışıyoruz demektir. Böyle bir çaba içine girmek varlığı kendini tanıma noktasına getirir. Kişinin kendisindeki bütün negatif noktaları keşfetmesi ve onu elimine etmesi üzerinde çalışmasıdır. Kendini masaya yatırıp bir cerrah titizliğiyle kendi üzerinde analize gitmesidir. Kişinin bilgi yoluna doğru yönelişidir. Kendini tanıma varlık için bilgi yoludur, pozitif yönelme yoludur. Kendini tanıma çabası içine giren varlık için insanlar ve eşya hakkındaki düşüncelerimiz, önyargılarımız, yaşadığımız haletler önem taşımaktadır. Bunun için kendi üzerimizde çalışma yapabilmemiz için pek çok şeyin farkına varmamız gerektiği gibi kendimizin de farkına varmamız gerekmektedir. Nasıl yapacağız bu farkındalığımız üzerindeki çalışmayı? Kendimize sorular soracağız. Kendimizi gözlemleyeceğiz.

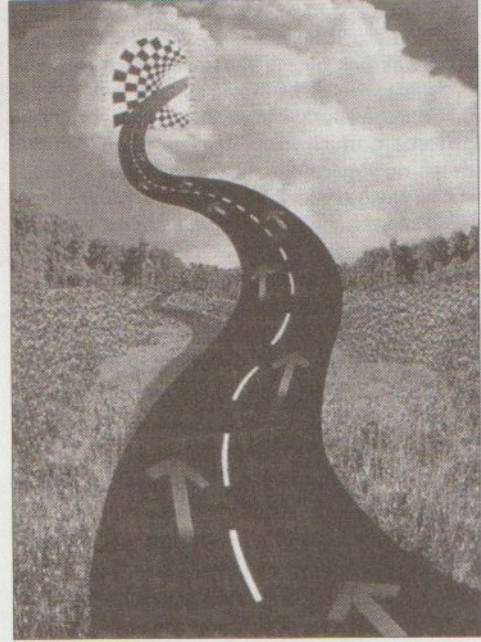
"Ben şu anda ne yapıyorum? Neyim, ne düşünüyorum? Ne yapmak istiyorum? Şu andaki durumum, anlayış düzeyim, insanlara bakış açım, onları sezebilmem, onlara karşı duyduğum hisler, değer yargılarımla ilgili nedir? Bu değer yargılarımla çocukluğumda aldığım eğitimle, yaşadıklarımla ilgili mi acaba? Aldığım eğitim bu kararımda etkili oldu mu acaba?" gibi kendi kendimize sürekli sorular sormamız, kendimizi diri tutmamız gerekmektedir. Böylece neyi ne için yaptığımızı, hedefimizin ne olduğunu, kısaca kendimizi daha iyi tanıyabiliriz. Farkındalığımızı rutin hâle, alışkanlık durumuna getirmeye çalışma gayreti içinde olmalıyız. Farkındalık demek yaprak gibi şuursuz olmamak demektir. Yaşamı farkında olarak, şuurunda yaşamak demektir. Bu çaba içinde olan varlık pozitif yaşam şansına erişebilir. Yoksa pozitif yaşamak şuursuzca olacak ve varlık yaşadığı pozitifliğin ne olduğunu bilemeyecek, bilgi yolunun anlamına varamayacaktır.

POZİTİF YAŞAYABİLMEK İÇİN SEÇECEĞİMİZ YOL

Pozitif yaşamak, bilgi yoluna şuurlu olarak, farkında olarak ulaşabilmek için günlük yaşamımızda yapabileceğimiz uygulamaları, göz önünde bulundurmamız gereken durumları inceleyecek olursak;

1. **İyimserlik:** Olaylar, durumlar, içerisinde bulunduğumuz hâl ne olursa olsun bizim için iyi olacağını, bizi pozitif yönlendireceğini bilmeliyiz. Kötü olarak nitelendirdiğimiz bizim iyiliğimize olabilir. Bize bir şey anlattıklarında aklımıza hemen olumsuz etkilerin gelmesine çalışalım. Biz olumsuzu düşündüğümüzde başımıza gelmesi olasılığını güçlendirmiş oluyoruz. Dikkat edersek böyle negatif kişilerin işleri çoğu zaman yolunda gitmez. Karşılarına birçok engeller çıkacaktır. Anadolu halkı böyle bir iyimserlik içindedir zaten. Bir olay anlattığımızda "İyi düşünelim ki iyi olsun." derler. İyi ve yüksek şeyler tahayyül ederek olumlu duygularımızı güçlendirebiliriz.

2. **Güven:** Eğer belli bir hedefimiz varsa ve belli bir duruma ulaşmak istiyorsak güven içerisinde olmalıyız. Bu konuda duyduğumuz her şüphe, zihinsel bir zehirdir, çünkü inanç gücümüzü azaltmaktadır. Şüphe daha önce incelemeye çalıştığımız olası bir başarısızlık korkusundan doğar. Başarılı olabilmek için sahip ol-

İnsanlık negatif hâlden pozitif hâle ulaşmak yolunda çaba göstermektedir.

duğumuz yeteneklere güvenmemiz şarttır. Bir şeyi yaparken, elimizden geleni son sınırına kadar kullanarak yapmak durumundayız. "Elimden gelen buydu" demek, bizi içgüya götürülebilir. Kendi kendimizi kandırabiliriz. Bizim müthiş bir potansiyelimiz var, bunu açığa çıkarmak gayreti içerisinde olmalı, kendimize güvenmeyi öğrenmeliyiz.

3. **Sabır:** Pozitifliğe giden yolda uygulamamız gereken bir diğer unsurdur. Sabır bizi olayların akışında pozitif düşünerek elde edeceğimiz sonuçlara götürür. Daha iyi olacağını, olayların iyiye gideceğini sabırla beklememiz gerekmektedir. Yalnız buradaki sabır pasif olmamalıdır. Gerekenler yapılarak, akıldan yararlanarak, çaba gösterilerek elde edilen bir sabır olmalıdır. Gerçekleşmeyecek bir şey için sabır değil, akli kullanarak önlem almak gerekir. Sabır, farkındalık, olmadan olacak olanı görebilmek, değerlendirebilmek olacaktır.

YOLUMUZ ÜZERİNDE YAŞADIKLARIMIZ

Şu anda insanlık ailesi olarak içinde bu

lunduğumuz durum, hiç de iç açıcı gözükmemektedir. Pozitif yaşamak yolunda insanlık ailesi olarak pek bir şey yapamadığımızı gözlemleyebiliriz. Ancak bu böyle gitmeyecek. Varlık olarak daha şuurlu olmak ihtiyacıydı. Onun için çaba gösteriyoruz. Tüm insanlık bir arayış içinde, ne yapacağını, nasıl davranacağını araştırır bir tavır içinde. Böyle bir dönemdeyiz. Kimse kendinden memnun değil. Kendini sorgular tarzda nasıl daha iyiye, daha doğruya gidebiliriz diyor. Çünkü çevresinde çok fazla dejenere olmuş, doğru olmayan örnekler var. Bunu gören insanlık bir arayış içinde, bir değişimin peşinde. "Bu düzen böyle olmamalı. Doğruyu, güzeli, pozitif nereden bulabilirim?" diyen bir insanlık var karşımızda.

İNSANLIK YENİ BİLGİNİN İHTİYACINDADIR

Ayrıca elimizdeki bilgilerin çoğu insanlığı tatmin etmemektedir. Yepyeni bir bilgi ile karşılaşmak hazırlığı içindedir insanlık. Bu bilgiye giden yol üzerinde olduğunu bilmektedir. Ge-

rekenleri yaşayacaktır. Gidiş, şuurlu ya da şuur-suz bilgi yoluna gidiştir. Bütün bu dejenere ortam bize bilgi yolunu açan ortamdır. Hepimiz o yol üzerindediz. Hiçbirimiz bir diğerinden farklı bir şey yapmamaktadır. Görünendeki farklılık görünmeyende bire giden yoldur. Bütün, bire giden yolda ilerlemektedir. Hiç kimsenin bundan kuşkusunu olmasın. İnsanlık ailesi olarak, dünya ailesinin her bir ferdi olarak hepimiz bu yol üzerindediz. Ne yaparsak yapalım bu yol hedefe doğru gitmektedir. Ancak pozitive giden bilgi yoluna şuurlu olarak uzanmamız, o şekilde bir seçim içerisinde olmamız gerekmektedir.

Sadıklar Plânı tebliğlerinde bizlere içinde bulunduğumuz devrede yapacağımız seçimler için şu ifade kullanılmıştır:

"Menfilğin (negatifliğin) ve şerrin (kötülüğün) zincirleri gevşetilmiştir; sınanmak için. Menfilğin ve şerrin ipleri uzatılmıştır; sınanmak için. Bunun karşısında sizi desteklenmekten ve sizi köstek olmaktan kurtarmak için müspet (pozitif) tesirlerin, müspet düşüncelerin hazinesi açılmıştır. İşte siz, yer ve gök arasında mütemediyen darbelenen bir varlık olarak göğü seçmelisiniz. Çünkü biliyorsunuz ve mesullyetiniz var." ■

KURTULUŞ

Cengiz CEVRE

Her zaman ifade edilen sözcüklerden birisi de kurtuluş'tur. Özellikle insanlığın kurtuluşu... İnsanlar özellikle de insanların kurtarılmasından söz ederler ve bunu fırsat çıktıkça belirtirler. Halbuki bu konunun iki yönü vardır: Birincisi insan kimden kurtulacaktır? İkincisi insanlığı ne kurtaracaktır?

"Kurtulmak için kurtarmak gerek" sözünü Yüce Plânlar söylemişlerdir. "İnsan kurtarın" demişlerdir. Bunun bir anlamı da insanları sevin demektir. "Sevgi, bir başkasının eksliğini tamamlamaktır" sözü de buna denk düşer. O hâlde eğer "Sevgimiz tamsa her şey kolaydır" diyen Üstat Ergün Arıkdal da belki bunu anlatmak istemiştir. Yani o zaman her şey kolaylaşır, çünkü "Sevginin vibrasyonel seviyesi yüksektir. Çabuk sonuç alınır" ve böylece karmalar da temizlenir.

İsa Peygamber, "Birbirinizi seviniz" demiş ve eklemiştir, "Benim sizi sevdiğim gibi." Hatta daha da ileri giderek "Düşmanlarınızı da sevi-

niz" demiştir. Böylece insanlığın kurtuluş yolu da tarif etmiştir.

Sevmek için de başka bir ifade Sadıklar Plânı'nın "Vicdanınızla seviniz, diliniz, gözünüzle değil." ifadesidir. Bu bize vicdanın da işin içine katıldığında ortaya çıkan gerçek sevgiyi gösterir. Çünkü gerçek sevgide vicdan vardır. Vicdan ise insanın gerçek rehberidir ve varlığın içindedir. Daima onunladır.

Sevemeyişimizin bir sebebi de vicdanımızı kullanamayışımızdan geliyor. Vicdan hareketi ise sevgiye yöneliktir. Hakikate ulaşmaya araçtır. Sevgi realitesini tamamlamaya yardım eder.

Böylece de "insanlık kurtulur." O hâlde insanı sonuçta vicdanı kurtarır. Gerçek kurtuluş budur. Nefsaniyet çemberini kırmaktan ve pozitive yönelerek onu gerçekleştirmekten ibarettir. Böylece insan sahtelikten, maskelerden ve kendisini insanlıktan uzaklaştıran eşkoşmalardan kurtularak insan olmaya doğru yaklaşır. Bu, kurtuluştur. ■

VAZİFE ve VAZİFELİ OLMAK

Ercüment KAYA

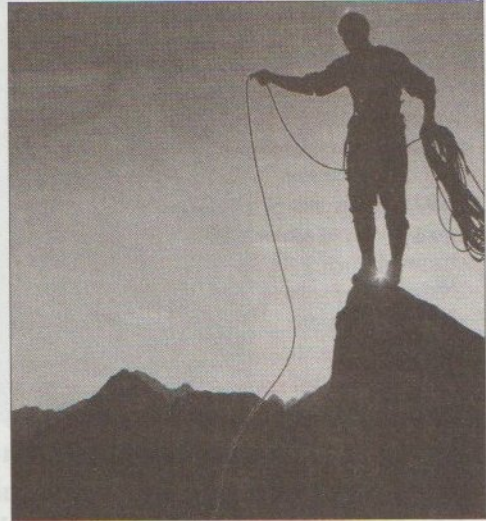
“İNSAN olarak enkarne olan (doğan) ruh varlığının dünya üzerindeki durumu nedir?” diye sorsak, verebileceğimiz en belirgin yanıt şudur: “Tamamen bir vazife ağı içerisinde.” Bu demektir ki, biz insanlar her an, değişik bir kapsamı olan vazife ile meşgul olmaktayız. Bu durumda, vazifenin büyüğü ve küçüğü olmadığını söylememiz gerekmektedir. Çünkü vazifede esas olan, lâıykıyla, sorumluluğunu hissedebildiğimiz, anlayabildiğimiz nispette, plânlanana en uygun bir şekilde yerine getirilmesidir. Herhangi bir kuruluştaki bir hizmetli olarak çalışan insanın vazifesi, diyelim ki her gün birçok insanın girip çıktığı bir odanın temizliğini yapmak olsun. O odada bulunmak durumunda olan insanların sağlıklarının söz konusu olduğunu hatırlarsak, o hizmetlinin yapacağı temizlik işinin ne kadar önemli olduğunu rahatlıkla söyleyebiliriz.

Her varlığın vazifesi vardır. Hiçbir şey boşuna değildir, tesadüfen oluşmamıştır. Kutsal kitaplarda ifade edildiği gibi, meleklerin bile cesaret edemediği vazifeye insan talip olmuştur. İnsanlığın görünürde bugünkü hâline bakıp da, “Bu insanlık mı bunu başaracak?” dememeliyiz. Çünkü, öz itibarıyla ruh varlığı olan insanın kendisinde vazifesini yerine getirecek güç vardır. Bu noktada “Ruh”un Ruhçuluk’taki tanımını hatırlamamızda yarar var: “Ruh, irade ve iktidarı sayesinde, uyum sağladığı âlemlerin yasa ve icaplarına uyarak bilgi ve tatbikat için her istediği zaman plân düzenleyerek bedenlenebilen, maksatlı ve etki sahibi, şuurlu bir varlıktır.”¹ Doğmadan önce “hayat plânı” yapan insanın vazifesi de o plânın içindedir. Hayatı

boyunca hep vazifesinin peşinde koşar. Vazifesinin tamamını yapması pek mümkün değilse de, çaba ve gayretiyle elinden geleni yapar.

Vazifemizi pek de uzaklarda aramayalım. İlk önce ailemize karşı, sonra akrabalarımıza, dostlarımıza, arkadaşlarımıza, sonra içinde yaşadığımız topluma ve bunu çok daha genişleterek tüm insanlığa karşı diye ifade edebiliriz. Annemizle, babamızla, eşimizle, çocuklarımızla olan ilişkilerimizin durumu nedir? Onları anlayabiliyor muyuz, yardım ediyor muyuz, onlara yeterince öncelik verebiliyor muyuz, kısacası onları sevebiliyor muyuz? Bu daracak alan içinde bunları başarabiliyorsak, bunun çok önemli olduğunu söylemek gerekir.

Ergün Arıkdal şöyle diyor:

Ruh varlığı olarak biz insanlar doğmadan önce, daha geniş şuurlu hâlimizle bizzat yaptığımız plânlarda yer alan vazifelerin peşinden koşarız.

"Şuurlanmanın hangi aşamasında olursak olalım, insan olmanın vazifesini yerine getirmemiz gereklidir. Vazife yapmaya gelmiş insanın elindeki en önemli özellik şunlardır: Sabır, hoşgörü, tahammül, iyi niyet, iyiliğe çalışmak, diğer insanları engellemek, şuurlu yapmak, sevgiyle yapmak vb. Bu özelliklerini yeterince kullanabilen insan için söylenebilecek pek fazla söz yoktur. Büyük vazifeliler olarak ifade edilen o insanlar, âdeta vazifelerinin kendisiyle özdeşleşerek yukarıdaki özellikleri yerinde ve zamanında kullanarak vazifelerini tereddütsüz yapmışlardır. Vazifeliler, bilgi ve şuuruluğu elde etmek yolunda yapılan yardımı, himayeyi, ikaz ve işaretleri, söz ve yazıyla birer birer objeleştirirler. Onlar hislere, geçici göz yaşlarına, gölgede kalmış manevî mäsallara, inaç tacirliğine katiyen sarılmadan ve sarılanların karşısında olarak faaliyetlerini sürdürürler. Bütün bunların ışığında, olaylar, araştırmalar, eleştiriler, öğreti ve misaller verirler. Her şeyi inceler, yarayanı alır, yaramayanı imha etmeden, ondan yararlanacak olanlara terk ederler."²

Vazife konusuna yönelik, Sadıklar Plâni³ tebligatında ifade edilen bazı cümleler şöyle:

"Bir vazife almak arzu ve durumunda isniz, hem aklınız hem vicdanınız bu vazife kapsamı içine girer. Ve akıl ve vicdan yerini vazifeye terk eder."

"Vazife dar ve derindir."

"Vicdanın dış âlemdaki yansıması vazife ismi altında rozetlenmiştir."

"Vazife tamamıyla fiildir. Kaynağı Yukarıdır."

Vazifenin fiil olduğu ifadesinden hareketle söylenen şu sözleri iletmeği istiyoruz:

Silver Birch:

"Aydınlıkta olmak, karanlıkta olmaktan,

Bilgili olmak cahillikten iyidir.

Yasaları bilmek bilmemekten Sabırlı çabıyla gerçeği aramak Oturup durmaktan iyidir."

Hz. İsa (Thomas'ın İncili'nde):

"İşlek Yol Ol!"

Hz. Muhammed:

"Bir günü diğerine benzeyen zarardadır."

Hiçbir insan kaldıramayacağı yükün altına girmez. Herkes gücü nispetinde vazife yapar. Beş duyumuzla algıladığımız miktarlar yarınlıdır, görecelidir. Ruh varlığı olarak biz insanlar doğmadan önce, daha geniş şuur hâlimizle bizzat yaptığımız plânlarda yer alan vazifelerin peşinden koşarız. Bir insan o anki durumu itibarıyla 50 kg ağırlığı kaldıracak kapasitede olup da buna yakın bir ağırlığı, örneğin 45 kg kaldırıyorsa, bu, 500 kg kaldırma gücü olup da 200 kg kaldıran bir insanın durumundan daha değerlidir, çünkü kendi gücüne oranla vazifesini yeterince yapmıştır diyebiliriz.

Tüm dünyaya mal olmuş birçok vazifelili çıkaran Anadolu topraklarında, daha nice sayısız vazifelilerin çıkacağı günler uzak olmasa gerek. Çünkü başta Anadolu insanı olmak üzere tüm dünya insanlığının büyük vazifeyi (insanlığın uyanışı) yerine getirmek için büyük gayretler göstermesi, onun en büyük kaderidir. Vazife çok önemlidir, kutsal metinlerde geçen bilgiyi tekrar hatırlarsak, insan, üzerine aldığı zor vazifeyi (emaneti) yerine getirecektir. ■

KAYNAKLAR:

- 1 Arıkdal E., *Metapsişik Terimler Sözlüğü*, Ruh ve Madde Yayınları
- 2 Arıkdal E., *Ruhsallık Üzerine Denemeler*, Ruh ve Madde Yayınları
- 3 *Ruhsal Tebligler "Sadıklar Plâni"*, Ruh ve Madde Yayınları

İnsanlar faaliyetleriyle bir eser meydana getirirler. Ve kendileri o eserin içinde kaynarak ortadan silinirler. Fakat meydana gelen eserde onlar daima yaşarlar. Böyle yaparak ortadan çekilenlere ne mutlu! İdraki kıt olana büyük sözler gerekmez, onları duysa bile gönlünde yer etmez. Daima kolaya gider, yakını görür, uzaktan geçse de kerwan, o yine yaya yolda revan olur, çöllerde kalır!

"Kadri"

İNANMAK, İNANMAK DEĞİLDİR

Bahri KARMA

Ne kadar inançlısınız? Neye inanıyor ve neye inanmıyorsunuz?

Şayet insanların inançlarını sorgulayacak olursanız oldukça şaşırtıcı sonuçlarla karşılaşsınız. Kimi Tanrı'ya, kimi paranın gücüne, kimisi kendine inandığını söyler ve bazıları da babasına bile inanmadığını söyleyebilir.

Fakat bu konuda öncelikle kendimizi sorgulayalım; acaba inandığımız şeyler ne kadar makul ve ne kadar tutarlı? İnanığımız kavramların sağlam dayanakları var mı?

İnsan kendisini yeterli bir samimiyetle sorguladığı takdirde, içinde bulunduğu telkin ve ipnozun da farkına varabilir.

Bu telkin ve ipnoz çevrenin etkisi ile oluşmuştur ve insanla alâkalı her şeye de bulaşmıştır. İnsan doğduğu andan itibaren şu veya bu şekilde çeşitli telkinlerin etkisi altında kalarak şartlandırılır.

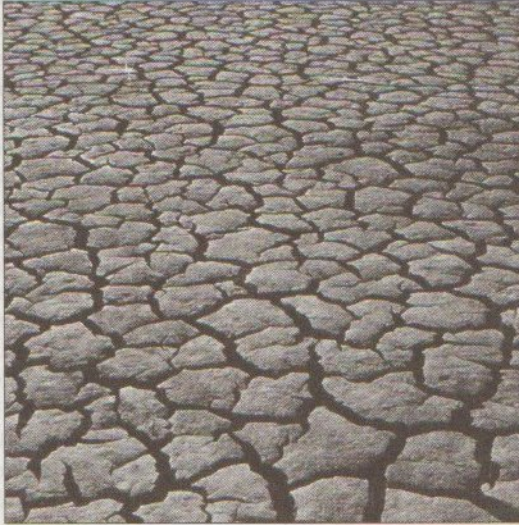
Kendisinin seçme hakkı yoktur. O, toplumun kendisine hazır olarak verdiği şeylere inandırılır, diğer bir deyişle koşullandırılır (şartlandırılır) ve belli bir yaşa geldiğinde, kendisi ile hiçbir alâkası olmayan ve çevrenin koşullandırmaları ile oluşmuş, kendisine ait olmayan -toplumun, ona hazır olarak verdiği- bir yığın inançla ile, ki bu şartlandırmaları inanç olarak kabul eder, karşımıza diki-

lir. İnançın ne anlama geldiğini doğru bir şekilde tanımladığımız takdirde, insanlığın içinde bulunduğu acınası ve hastalıklı durumun da farkına varabiliriz:

İnanç, sentez ve idrake bağlı bir hüküm ve kabullenıştır.

Demek ki sentez ve idrakle yoğrulmadan, âdeta yutuluveren bilginin hiçbir hükmü yoktur.

İnançın doğru tanımını göz önüne aldığımızda, vasat bir anlayışa sahip olan insanların neredeyse hiçbir inancı olmadığını görürüz. Vasat bir insanın, inanç olarak ele aldığı kavramların temel bir karakteriği vardır; onların inancı, fanatizm ve tahripte içgüdü (holiganlık) ile baş başa ilerler. Böyle bir inançta hoşgörünün hiçbir yeri yoktur; kesin, kör, mantıksız ve hiçbir anlamı olma-

Taşlaşmış realitelerde bilginin yeşermesi âdeta bir mucizedir.

►

yan bir tarafgirlik (eşkoşma) vardır.

Bir futbol fanatığını ele alalım; o kendisini, burnunun ucunu bile göremeyecek kadar tuttuğu futbol takımıyla özdeşleştirmiştir (eş koşmuştur) ve her ne olursa olsun, takımına büyük bir inançla bağlıdır. İşin garip bir tarafı da vardır; böyle çevrelerde fanatizm pohpohlanmakta, âdeta birer haslet olarak kabul edilip, insanların içinde buldukları ipnoz ne kadar derinse, bu insanlar o kadar samimi kabul edilmekte ve desteklenmektedir. Böyle insanlar garip bir şekilde ve büyük bir gururla "Ben şu futbol takımının fanatığıyım!!!" diyebilmektedirler.

Vasat bir anlayışa sahip insanın inanç olarak kabul ettiği ve inançla herhangi bir ilişkisi olmayan birtakım kavramlar, telkin, ipnoz, dayatma, şartlanma, batıl itikat ve dogmalardan oluşur. Onun inandığı ne varsa, hiçbir yoruma tâbi tutulmadan kendisine geleneksel olarak aktarılan ve doğal olarak tarihin akışı içinde şu veya bu şekilde özünden koparak tahrif olan bir bilgidir.

İnsanlar ancak sentezledikleri ve idrak ettikleri bilginin sahibi olabilirler. Bu temel prensibi göz önüne aldığımızda vasat ve kemikleşmiş sabit fikirlere sahip olan insanların, hiç de sahibi olmadıkları kavramlar uğruna ve içinde buldukları şartlanma ve ipnoza bağlı olarak çeşitli inanç savaşları ve çatışmaları çıkarmak suretiyle birbirlerini boğazladıklarını görürüz; onlar, sahip olmadıkları bilginin neferleridirler. Örneğin 1400 yıl önce meydana gelen bir olayla ilgili olarak hiçbir tanıklıkları ve bilgileri olmadığı hâlde -ki bu konudaki bilgileri sadece tarih kitaplarındaki söylentilere dayanmaktadır- insanların hâlâ birbirlerine kan davası güttüklerini görüyoruz. Onların tarafgirlikleri sadece üyesi buldukları ailenin dayatmalarıyla oluşmuştur.

Doğru bir anlayışa sahip insanlarda içsel bir çatışma olmadığı için dışsal bir çatışma da yoktur. Böyle insanlar gerçek bir hoşgörü ve anlayışa sahiptirler. Onlar kâinatı tam bir birlik ve bütünlük içinde görürler. Doğal olarak kavga edecekleri kimseler de yoktur.

Yeni bir realite ile yüzleşen insanlar için en büyük sorun, onların saplanıp kaldıkları eski inanç ve kavramları terk etmeleridir. Oysa yeni

ve sağlam bir binanın inşası için, sağlam temeller üzerine inşa edilmemiş olan eski binanın yıkılması gerekir.

İnsanlar inandıkları bilginin sağlamlığına o kadar çok inanmaktadırlar ki, her bir insan sahip olduğu o hakikatin küçük bayrağını taşımaktadır. Hakikatin temel özelliği nedir? Bir bilginin sağlam bir bilgi olup olmadığını nasıl anlayabiliriz? Sadıklar Plânının bu konudaki yorumu gayet tutarlıdır: "*Bir bilgi her ne türden olursa olsun beşerin iç yapısını, zihniyetini, ahlâk seviyesini Allah'a hizmet etmek arzusuyla doldurmuyorsa, o bilgi yanlış, o bilgi hiç olmazsa kısır bilgidir. Allah'a hizmet arzusu, şuurun berraklığı ve vicdanın nezaheti ile ortaya çıkar.*" Ve ayrıca bir bilgi insanlar arasında din, dil, ırk, renk ayrımı gözetmeden insanlığa hizmet arzusuyla doldurmuyorsa, o bilgi yanlış bir bilgidir. Çünkü halka hizmet, Hakka hizmettir.

Taşlaşmış ve kemikleşmiş realitelerde bilginin yeşermesi bir mucizedir. Bilginin yeşermesi için insanın toprak gibi bir anlayışa sahip olması gerekir, çünkü ancak iyi ve verimli bir toprakta bilginin yeşerme imkânı vardır.

İnsanın, batıl inançlarını (örneğin kara kedinin uğursuzluğuna inanmak) bir hastalık ve saplantı olarak görüp kabul edebilmesi mümkün olabilir ve bu durumun tedavi gerektiren bir durum olduğunu da kabul edebilir, **fakat inanç olarak kabul ettiği ve ideoloji kavramlarının arkasına gizlenmiş, böylece makul bir görünüşle kendini kabul ettiren saplantılarını birer hastalık olarak kabul edebilmesi güçtür.**

"*Mucize, inancın çocuğudur*" vecizesi, inancın ne kadar kudretli bir devindirici güç olduğunu açıklaması bakımından gayet anlamlıdır. İnanç doğru da olsa, yanlış da olsa, insana olağanüstü bir güç verir.

Dr. Douglas M. Baker, Ruh ve Madde Yayınları arasında yer olan *Pratik Astral Seyahat Teknikleri* adlı kitabında ilginç ve gerçek bir olay anlatır. Bu olay, yanlış bir inancın bile nelere neden olabileceğini göstermektedir;

"*M.S. 1500 yıllarında, mevcut düzeni yıkıp onun yerine kendi adamlarını yerleştirmek amacıyla politik cinayet yöntemini kullanan bir*

grup insan, güç kazanmıştı. Bunların reisleri, İnan sınırlarını yakınlarında güçlü bir şehrin halifesi olan son hükümdardan birini devirmek için uzun zamandır bir suikast hazırlamaktaydı. Ancak her seferinde, en iyi şekilde hazırlanmış olan cinayet plânları, halifeyi ortadan kaldırmakta başarısızlığa uğruyordu. Bunun üzerine çeteden biri, diğerlerinin bu konuda başarısızlığa uğraması üzerine zalimce ve şeytanî bir plân yaptı.

Genç ve ateşli bir asker, çete tarafından ayarlı olarak bir meyhaneye götürüldü ve iyice sarhoş edildi. Daha sonra başına vurularak, şursuz bir vaziyette dağda gizlendikleri yere taşındı. Burası, bir geçit üzerinde yükselen, beyaz mermerden yapılmış muhteşem bir şato oldu. Saray bahçesinde genç askerler ayıltılıyor ve kendilerine her türlü konfor sağlanıyordu. Asker kendine gelince cennette olduğunu zannetti ve canını alıp, kendisini buraya gönderen meyhaneye tavgasına şükretti. Sarayda azametle gezinen kavus kuşları, güzel cariye ve her arzusunun yerine getiren hizmetkârlar, bu cennette bin yıl süreyle kalma iştahını kabartıyordu.

Fakat birdenbire kendisine acıklı bir hikâye anlatıldı. Ona, bir hata yapıldığı söylendi. Asla ölmemesi gerekiyordu; cennet henüz ona ait değildi. Bu kederli haberi iletenlerin kararını hiçbir yalvarış değiştiremezdi. Çare yoktu. Geri dönmesi ve kendi sefil varlığını sürdürmesi gerekiyordu. Ancak, tekrar ölümü ve cenneti kazanmak için bir şey yapabileceği kendisine söylendi. Bu iş neydi? Çetenin cinayetlerini her seferinde savuşturan halifenin yaşadığı, civardaki ülkeye gitmeliydi. Orada cennete dönme karşılığında halifeyi öldürmeliydi.

Genç adam, bu işi seve seve kabul etti ve güzel bir cariye kendisine sunduğu şarapla iyice sarhoş olarak, bu defa meyhanede kendine geldi. Burada, kendisine at ve silâh temin edildiğini gördü. **En korkunç engellere, halifenin nöbetçileri tarafından ellerinin sakatlanmasına, işkence görmesine ve hatta hadım edilmesine rağmen, sonunda işini başardı.**

Demek ki insan ne kadar doğru veya ne kadar yanlış bir inanca sahip olursa olsun, gerek insanlar gerekse olaylar üzerinde büyük ve hatta mucizevi etkilere sahiptir. Yukarıda aktardığımız mesel, vasat anlayışa sahip insanlar ara-

sındaki inancın benmerkezci beklenti ve çıkarılara bağlı olduğunu da göstermektedir, ki dinsel metinlerin ortaya konuluşunda da insanların bu benmerkezci yönü göz önüne alınmıştır.

Eğer inanç doğru bir temel üzerinde şekillenmişse doğal imkânları aşan bir iyiliğe, eğer yanlış bir temel üzerinde şekillenmişse doğal imkânları aşan

bir kötülüğe neden olacaktır, ki bu olaylar eğer imkânların ötesinde insana bir güç veriyorlarsa elbette mucizevi olaylardır ve yukarıdaki meseldeki kahramanımız da çeşitli türden işkencelere mucizevi bir direnç göstermiştir. Böylece "Mucize, inancın çocuğudur." vecizesi de yerini buluyor. Eğer günümüz insanlığını inceleyecek olursak, ideoloji maskesinin ardına gizlenerek, makul gerekçelerle görünürveren ve çeşitli terör olaylarına neden olan birçok inanç vardır; insanlar, içinde buldukları şartlanma ve ipnoz etkisiyle şuna veya buna inandıklarını hayal etmekte ve bu uğurda bölünmekte, parçalanmakta, birbirlerini boğazlamaktadır. Oysa gerçek inançta anlayış, idrak ve sentez vardır; bölünme değil, birlik, uyum, yardımlaşma ve dayanışma vardır, teoriler değil, hakikatler vardır ve herkes için kabul edilebilir niteliktedir, varlık ilerledikçe hakikatin kapsamı genişler; çünkü hakikatin daha düşük ve daha yüksek seviyeleri vardır. Örneğin Eflâtun'un 2500 yıl önce ileri sürdüğü kavramların bugüne kadar nüfuz edebilmesi ve bu kavramların hâlâ geçerliliğini koruması, bugünkü akademik çevreyi de oldukça şaşırtmaktadır. Demek ki hakikatler her yerde, her zaman ve ortamda birdir. Örneğin tekrar-doğuş öğretisi bir hakikattir fakat bu öğretinin çok daha yüksek nüansları vardır ve bilinen kavramlarla sınırlı değildir, **yani hakikatler birdir fakat kesin kalıplarla sınırlamaz.**

Yeni bir realiteye giren bir insandan beklenen nedir? Sadıklar Plânı bu konuda ilginç bir örnek vermektedir: "...Musa'nın mukaddes topraklara girerken ayakbabisinin çıkarılması istenmişti. Bu, şunu ifade eder: Her varlık, yeni bir tekâmül nizamının ve prensiplerinin eşliğinde, yani otomatsa şeriate, şeriate ise sevgiye, sevgide ise makul vicdana kadar uzanan bir kademeleşme içerisinde varlık, bazı tesirlere

adapte olmak, bazı tesirlerden iyilik, barış ve rahatlık bulmak için bir çaba, bir efor göstermek mecburiyetindedir. Bunu öncelikle kendi şuurunda yapacaktır. İkinci olarak, içinde bulunduğu beşerî ve eşya muhîtinin değiştirilmesi ile yapacaktır. Üçüncü olarak, bilerek ve isteyerek, fakat varlıkta olmak şartıyla daha üstün bir rahmeti talep edecektir.

Varlığın bir kademedan diğer bir kademeye geçişi esnasında, pek çok değişik şeyler ortaya çıkar. Bu değişimler onun kaba fiziki görünüşünden başlayıp, en seyyal ruhi ihtizazlarına (titreşimlerine) kadar tesir eder. Burada anlatılmak istenen şey, yeni bir fonksiyon sahasına, yeni bir mesuliyet ve vazife sahasına giren kimsenin, muhakkak oranın şartlarına uymak mecburiyetinde olmasıdır. Gerek şimdiye kadar kullanılan vasıtanın, gerek yürünen yolun, gerekse mahmul bulunan (daha önceki anlayış üzerine kurulu olan) tesirlerden sıyrılmamanın zaruretini ifade eder. Şimdi eğer bugünün insanlığı (na) da, kendisine ayakkabılarının çıkarılması söylenmiş olursa, bunu kim yapar? Ve bu nasıl yapılır? Burada insanın yapabileceği en uygun ve istenilen şey, mutlaka ve mutlaka makul vicdana ulaşmaktır.

Demek ki Musa'nın ayakkabılarını çıkarması ve silmesi, geçmiş realitenin ağır tesirlerinden kurtulmak, son büyük gayreti, iradeyi, temerküzü (merkez tutma, toplanma) ve imanı ispat etmek ve sonra kendi devrinin üstün prensiplerine yani şeriatine (şartlarına, gereklerine) boyun eğmesidir. Bu sizin zamanınızda ise makul vicdana uymaktır. İsa devrinde ise genel, tarafî imkânsız, sınırı belli olmayan bir sevgiye itattır. Gerçekte bu sevgi, vicdan sezgisinden hemen biraz önce gelen bir realiteyi ifade eder." (S.P: Celse:87)

Demek ki, insanlara din yoluyla gelen bilgiler için insandan öncelikle beklenen şey soru sormadan iman etmektir. Zira bir dönemin insanlığının bazı hakikatleri anlamak için elinde yeteri kadar veri yoktu ve böyle bir iman ise dinsel bir şartlanma (şeriat) ile mümkün olabiliyordu. **Fakat bugünün insanlığı için şeriatin bir anlamı olmadığı gibi şeriat, onun bugünkü anlayışına da doğal olarak uymamaktadır.** Çünkü bugünün insanlığı artık doğru ile yanlış ayırabilecek bir anlayış ve vicdana sahiptir. Ayrıca bugü-

nün insanlığı, geçmişteki insanlığın sahip olmadığı yeni imkânlarla da sahiptir. Artık bugünün insanlığının gerçekleri soru sorarak araştırması ve böylece iman etmesi daha da makul değil midir? Sadıklar Plânı'nın ifadelerini de bu doğrultuda anlamak gerekiyor;

"...bütün insanlıkta arız olan şöyle bir durum mevcut ki, insan, mesuliyetini vicdanında idrak etmemiştir. İnancında idrak etmiştir. Bu büyük bir safhadır. Bu katedilecektir. Varlığın inancında mesuliyetini idrakten, vicdanında mesuliyetini idrake geçmesi, gerçekleşmesi kesinleşmiş bir kaderdir. Ve bunun en iyi ve uygun yolu, isteyerek, düzenleyerek, çaba sarf ederek, idrakli yürümektir....

...bir kimse ki, davranış ve tutumlarında anlayışını, idrakini, akıl prensiplerini ve vicdanını ve ayrıca kabul etmiş olduğu imanının tatbikatını yapabiliyor, o kimse en iyi durumda bulunuyor demektir. Hakikatler çok sadedir, demiştik. Bir hasırcının işindeki itinası, semeresi, bir mimarın işindeki itinası ve semeresinden katıyen farklı değildir. Bu misalimizi hiç unutmayınız." (S.P: Celse:78)

“Şeriatle ilgili bilgi sistemlerinde fertler, otomatik pek çok tatbikatlar içerisinde bulunurlar. Zaten şeriat demek, fertlerde mevcut olan otomatizmanın çalışması demektir. Yani şeriate uymak, otomatizma realitesini gösteren varlıklar için vardır, demektir. Otomatizmada, boyun eğme ve kendini teslim etme söz konusudur. Bu boyun eğiş ve teslimiyet, bilgisiz ve şuursuz bir teslimiyettir. Şeriat zorlar. Onun bu zorlayışı, bilgisiz ve şuuru zenginleşmemiş varlığın, genel alıştırmaya ve tatbikatlar içerisinde gelişmesini temin içindir. Bütün dogmalardaki dinî merasimlerin büyük bir kısmının amacı, insanda bulunan otomatik yapının vasıtası ve itici gücünden yararlanarak, fertte idrakini ve vicdanın gelişmesini temin etmektir.” (S.P: Celse:94)

Demek ki, insanın dogmatik ve dinsel yollarla gelen dışsal şeriaten kurtulup, vicdanî ve akli olan içsel şeriate bağlanması gerekiyor ve insanın kurtuluşu da ancak bu şekilde mümkündür. ■

YAŞADIĞIMIZ OLAYLARI NASIL DEĞERLENDİREBİLİRİZ?

Nihan YAZICI

YAŞAMIMIZDAKİ her türlü iniş, çıkış, hareket ve aktiviteye genel olarak olaylar topluluğu adını verebiliriz. Otobüslerdeki kalabalıklardan, sokaklardaki insanların yürüyüşlerinden, büyük savaflara, doğal afetlere kadar yaşadığımız her an, her şey bir olaydır. Dışarıdan izlediğimiz olaylar ve bu olayların bize yaşattığı hâller de birer olaydır. Yani olaylar sadece bizim dışımızda meydana gelen olgularla sınırlı kalmaz. İnsanların içsel olarak, duygusal olarak yaşadıkları bütün hâletler de birer olaydır. Yaşadığımız içsel olaylar gelişimimizi sağlayan önemli kaynaklardan birisidir. Fiziksel olarak ortaya çıkan her olayın o olayı yaşayan kişi üzerinde belirli bir etkisi vardır. O insana yaşattığı bir duygusal hâl vardır. Olay deyince sadece büyük olayları ele almamak gerekir. Yaşadığımız her an çok kıymetli mesajlarla doludur.

İçinde bulunduğumuz bu dönemde yani 1990'lı yıllarda bütün dünya insanlığı olarak yaşadığımız olaylarda büyük değişimler gözlemliyoruz. Son yıllarda yaşanan olayları bir düşünürsek görüyoruz ki hem toplumsal, hem ekonomik, hem de jeolojik bu olayların sayısında ve niteliğinde büyük bir artış var. Eskiden 20 yıl içinde olup biten olayların hepsi 4-5 yıla sığıvermiş. Yetişemez hâle gelmiş. Japonya'daki bir depremin kaç kişiyi öldürdüğünü konuşurken bir bakıyoruz başka bir yerde de bir sel felâketi olmuş, 1500 kişi evsiz kalmış. Diğer yandan ekonomik sarsıntılar bütün dünyayı etkiliyor.

Elbette ki bütün bu olayların kaynağını ekonomik, ideolojik sebeplerle de açıklayabiliriz, ancak bunların yeterli olmadığını gözleyebiliyoruz artık. Bu alanda bulunan bütün çözümler insanlığı daha iyi bir seviyeye getirememiştir. Örneğin bir depremin sebebini bulup ona göre sağlam binalar yapmak o depremin bir daha olmasını önleyememiştir. Burada insanı bir beden olarak ele alıp ona göre çözüm üreten bir mekanizma değil, insanı ruh varlığı olarak ele alıp ona uygun çözüm üreten bir mekanizma tarzında konuyu ele almamız gerekmektedir. Fizik

Yaşadığımız olaylara hâkim olmak, öncelikle duygularımıza hâkim olmak demektir.

plânda olan her şeyin astral plânda bir karşılığı vardır. Olaylar önce astral plânda meydana gelip sonra fizik plâna yansır. Demek ki bizler o olayı önce astral plânda yaşıyoruz ve bir daha yaşamamak istiyorsak öncelikle astral plânda oluşmasını önlememiz gerekiyor.

HER OLAY BİR İLKENİN YANSIMASIDIR

“Evrende ve dünyamızda oluşmakta olan her fizik olayın ve oluşumun ardında onu üstten kavrayan daha kapsamlı bir yasa olduğu gibi, her olay ve fenomen de özde ‘varlıksal ilkelere’ ve yasalara bağlıdır. Temellerinde daima şuurlu ve amaçlı sebepler yatar. Tüm evreni ilke ve yasalar çevrelemiştir. Her olay ilâhi irade Yasaları ve Varlıksal İlkeler çerçevesinde oluşur ve içinde müteal bilgiyi saklar. İlkelerin maddesel mekânlara saçaklar hâlinde uzantıları yasaları, yasalar da icaplar hâlinde olaylara karışmış şekilde örtülü vazifeleri oluştururlar.”

Olayların vermek istediği mesajları anlamaya çalışırken esasında kendimizi anlamaya çalışıyoruz.

"Beşer varlığının en önemli özelliklerinden biri nefsanî bir varlık olmasıdır. Başımıza gelen olayların, bireysel düzeydeki etkisi, 'benlik söndürücü' olmalarıdır. Eğer yararlanabilirsek, her şok olay bizim nefsanîyetimizle ilgili bir maskemizi kırar atar. Bencillikle mücadele çok önemli bir iştir. İnsanın başına gelen birçok dert ve ıstırap aslında yine kendisinin bencilliğinden, gururundan, kibirinden kaynaklanır. Bu nedenle, bencilliğini yerle bir edemeyen, bilginin en alâsına da ulaşsa, sırtındaki yükün esiri olan bir hamaldan farksızdır. (İnsanın kendi bencilliğiyle uğraşması, maksatlı ıstırapa girmesi demektir.) Olaylara girip çıkarken çeşitli maskeler kullanırız. Bunlar egomuzun değişik veçheleridir: Benliklerimiz... Olaylar, nefsimizle ilgili söz konusu maskeleri birer birer ortadan kaldırmak için güzel bir araçtır."

OLAYLARA VERDİĞİMİZ TEPKİLERE DİKKAT ETMELİYİZ

Olaylara o anda verdiğimiz otomatik tepkiler, kontrolümüz dışındadır. Bu çeşit duygusal tepkiler hiçbir zaman varlığın zihinsel gelişimini sağlayamaz. Duygusal tepkiler anlık ve kalıcı olmayan hareketler meydana getirir. Bu hareket, olayın duygularımız üzerindeki etkisi geçtikten sonra ortadan kalkar. Yani bir olay olur ve bizler bu olaya karşı duygusal bir tepki gösteririz. Duygularımızın basıncı geçtiğindeyse o olay geride kalır gider. Anlamsız bir hâle gelir. Bu şekilde gösterilen tepkiler varlığımızda bir değişim, bir olgunluk yaratamaz. Çünkü belli bir seviyede kalmıştır. Zihinsel seviyeden bir gözlem ve değerlendirmeye tâbi tutulmadığı için o olayın ardında yatan mesaj alınamaz. Buna bağlı olarak da olayların sayısı ve yoğunluğu da artarak gelmeye başlar. Duygusal tepkilerimize bir parça hâkim olmak bizde yavaş yavaş olaylara hâkimiyeti sağlayacaktır.

Olayların dilini çözebilmemizde en önemli anahtar, duyguların kontrolüdür. Yaşadığımız olaylara hâkim olmak öncelikle duygularımıza hâkim olmak demektir. Bunu at ve arabacı örneğine benzetebiliriz. Atı kendi gidişine bırakırsak içgüdüleriyle gider. Yani fizik ihtiyaçlarına göre gider. Oysa arabacı belli bir şekilde eğitilirse, hem arabayı hem de atı istediği yöne götürebilir. Artık at, kendi isteği doğrultusunda değil, arabacının dizginleri vasıtasıyla ona verdiği emre göre yol alır. O hâlde bizim, atı tanıtmamız önemlidir. Kendini kontrolde esas olan duyguların kontrolüdür. Bunun için de insanın kendi üzerinde bir çalışma yapması çok önemlidir.

KENDİNİ BİLME ÇALIŞMASI

Olay içinde duygusal davranmaktan, olayla olay olmaktan kurtulmanın en pratik yolu, "Kendini Hatırlama" metodudur.

"Kendini hatırlama, bir anlamda, insana tepkilerini denetlemeyi öğretmeye çalışan bir metottur. Örneğin, bir kavga olayını ele alalım: Karşınızdaki insan size bir hakarete bulunsun, küfredsin veya zarar vermeye çalışsın. Aynı anda siz de, o karşınızdaki insanın ruh hâli içine girdiğiniz zaman, olayla olay oldunuz demektir. Ama o anda "Dur bakalım Ahmet, şimdi şu şekilde bir tahrik var, aslında bu hakaretlerin senin kişiliğinle hiçbir ilgisi yok. Bu gevezede adam, kendi kendine söylüyor, bir şeyler yapıyor. Sen burada gayet akıllı davranarak olayı kendi lehine çevirebilirsin ve hiçbir şey olmamış gibi bu olayın içinden sıyrılabilirsin, olayı gör ve tedbir al." İşte burada, olayın içinde kendinizi fark ediyorsunuz demektir."

Olayla olay olmamanın pratik yolu, önyargılarla davranmamak ve duygulara hâkim olmaktır dedik. Böyle bir insan, ne türden bir olayla karşılaşsa karşılaşsın, o olaydan hiçbir şey olmamış gibi sıyrılmasını bilir. Tabii, içinde bulunduğumuz şartları göz önüne alacak olursak, olayla olay olmamanın imkânı pek yok gibi. Bu trafik düzeni, bu karmaşa ve hayat kavgası insanları stres altında bırakıyor. İnsan, ister istemez öfkeleniyor ve bir şeyler söylüyor; ama her yüz olaydan üç tanesini böyle ekarte edebilirsek, bu bile bize yeter.

Demek ki olaylardan yararlanabilmemiz için kendi üzerimizde ciddi bir çalışmaya gerek vardır. Gözlemci olmak ve deney yapmak, bunlardan genel sentezlere varmak, böylece bir üst anlayışa ulaşma çabasında olmak gerekiyor. Bunun için umduklarımızla değil, bulduklarımızla yaşamayı seçmeliyiz. Böylece denediğimiz ve gözlediğimiz olaylarla daha yakından ilgilenebiliriz. Böylece "şimdi ve burada olmayı" gerçekleştirebilir ve "ihtiyacım buymuş ki, gündemimde bu var" diyebiliriz.

Bedenli olarak yeryüzünde yaşadığımız her olayı, her anı mümkün olduğu kadar nefsimizi, duygularımızı, aklımızı, irademizi, vicdanımızı, tüm olumlu ve olumsuz olarak değerlendirdiğimiz mekanizmalarımızı tanıyarak ve kontrol ederek yönlendirmeye çalışmalıyız. Kelimelerle ifade etmesi çok kolay olan bu uygulama çalışması aslında çok çaba isteyen bir meseledir ve tatbikatta yaşamımıza mal olacak bir önem taşımaktadır. ■

SADIKLAR PLÂNI'NDAN RUHSAL TEBLİĞLER

Celse: 135

23.10.1970

İnsanların Uyarılma İhtiyacı

"Sizlerin aranızda, eskiden beri söylenmiş bir söz vardır. 'Herkes gelmez belâ, erbabı istidat arar.' Yani, ancak tabiat kanunları muvacehesinde, kendi tekâmülleri ile ilgili safhaların tahakkuk etmesi için, varlıkta veya varlıklarda ruhî bir beyan ve arzu vardır. Bu ruhî beyan ve arzu, varlığın o devre içerisindeki tekâmül ihtiyaçlarının ifadesidir. Bu bakımdan, herhangi bir varlığın karşılaşacağı ve karşılaşmakta olduğu hadiseler, %90 onun ihtiyaçları ve liyakatıyla alakadardır. Fakat hadiselerin, varlığın yakınında vuku bulması ve de onun şuur sahasında, onun dahilinde vuku bulması, tekâmül hızı bakımından ümit verici bir durumdur. Çünkü 'Yürüyen at arpasını artırır.' derler sizde. Bu ruhî faaliyetini, devresine ait tekâmül cinsi istikametinde, tekâmülün manası istikametinde devam ettiren varlık için, daima bu devamı muntazam bir tempo içerisinde tutacak olan ve hep iyi, verimli sonuçları elde ettirecek olan imkân ve yardımlar, sürekli olarak yapılır. İnsanların, varlıkların, bu nevide olanları maalesef azdır. Umumiyetle, belli bir otomatizma içerisinde ve çoğunlukla nefsanî empülslerle hareket eden varlıkların, kendi devreleri için belirli olan tekâmülleri seviyesinde ileri gitmeleri, o istikamette faaliyet göstermeleri, zor, çoğu zaman beceriksiz ve hatta başarısızdır. Böylece, devrelerine ait tekâmülün istikametinde ruhî bir basiretsizlik göstererek ağır, batî ve tembelce hareket ederler. Atalete düşerler. İşte böylece bütün kozmik, yani kâinata ait her türlü faaliyetin içerisinde kendini gösteren ilâhî kamçı, burada da gitgide şiddetini artırmaktadır. Yani buna bir bakıma tekâmülün süratinin artması, süratlenmesi, ataletten kurtulmak, şuurlanma yolunda faaliyet gösterilme nokta-i nazarından memnuniyet duymanız gerekir. Objektif görünüş ile ve sathî bir bilgi içerisinde, şüphesiz bunlar birer felâket, kötü durumlar olarak nitelendirilir ve öyledir de... Fakat perdenin arkası başka şey ifade eder. Bunu yukarıda kısaca söyledik.

Buradan tekâmül vetiresinin çok kıymetli bir neticesi ortaya çıkıyor. Uyarılma, harekete geçirilme vakti gelmiş olan varlık veya varlıklar, kendi bilgi seviyelerine ve vicdan seviyelerine göre, tabiat kanunlarının ve tabiat hadiselerinin birçoklarını kendilerine celp ederler. Böylece kendi seviyelerinin liyakatını tada tada, daha şuurulu ve daha derinden bir faaliyete geçme ihtiyacı içerisinde çırpınırlar. Her çırpıntı, kendilerinde bulunan otomatizmanın ve şartlanmış olan ruhiyatın, biraz biraz, ceste ceste, parça parça ifnası, ortadan kalkması demektir.

İşte böylece, gitgide tazyik altında bırakılmak suretiyle kendine yabancı olan, şartlanmış ve kendisini bağlamış bulunan dogmatik her türlü bilgi, düşünce ve inançtan sıyrılmak gerekmektedir.

İşte memleketinizin ve bütün dünyanın hâli bugün bu manzarayı gösterir. Dünyanın neresine giderseniz gidin birbirinden şu veya bu seviyede farklı olmak üzere, fakat aynı mana ve gayeyi taşımakta olan etkileri, muhtelif hadiseleri meydana getirdiğini ve insanlığınızın gitgide daralmakta olan bir çember içerisinde baskıya alındığını müşahade edersiniz."

SÖZLÜK

Muvacehe: Karşı, ön

Sathî: Yüzeysel

Basiret: Billî, kavrayış

Batî: Ağır, yavaş

Ceste ceste: Ağır ağır, yavaş yavaş

İfna: Ortadan kalkma

KARARLAR ve KARAR ALMA

Edgar Cayce Amerika'nın en tanınmış medyumlarından biridir. 1909 - 1945 yılları arasında, 14.256 defa transa girerek, yaklaşık altı bin kişiye, özellikle tedaviye yönelik psişik tavsiyeler vermiştir. Bunlara "okumalar" denilmektedir. Bu okumalardan derlenmiş bir kısmı sizlere aktarıyoruz.

“O

kumalarda" bütün söylenenlerin en heyecan verici ve umut vadedeni; cevabı, içimizden verilemeyecek

bir soru olmadığına teminatıdır. Yoldan ne kadar sapmış olsak da, içimizde yaşayan ruha meditasyon sayesinde uyumlanmaya başlayabiliriz.

O'nun ruhunu hayatımıza davet edince ve hem içimizdeki motivasyonları hızlandırmak ve hem kararlarımızın motivasyonel kaynaklarını ölçebileceğimiz bir kriter olarak hizmet vermesi için ruhsal ideallerle çalışmaya başladığımızda; aradığımız öğüdün en iyi biçimde, içimizdeki ruha uyumlanmayla sağlanabileceğine gittik-

çe daha çok emin olabiliriz. "Okumalar", kendine güvenen ve kendinden emin bir biçimde nasıl karar alınacağı hakkında birçok kişiye çok belirgin ve çok detaylı bilgiler vermiştir. Çoğu kişi; sorularının bu biçimde başa çıkılmayacak kadar önemsiz ya da önemli olduğunu hissetmektedir. Yine de, "okumaların" bakış açısına göre, görünüşte ne kadar yersiz veya önemli olursa olsun, bu şekilde yaklaşılacak bir soru yoktur.

Kararlar İçin Rehberlik Sağlama

1. **İdeali saptayın.** Burada ideal, bireyin

ortaya çıkarmaya ve kararları ölçmek için kullanmaya istekli olduğu motivasyonun en yüksek niteliği anlamına gelir. Örneğin, bir işadama; Mesih'in benliksiz sevgi idealine sahip olabilir ancak böyle bir standarda uygun ticarî kararlar alma niyeti hiç olmayabilir. Bu kararları, bir "dürüstük" idealine göre ölçmeye istekli olabilir.

2. Soruyu "evet" veya "hayır" diye cevaplanabilecek şekilde hazırlayın.

Ruhun şuurlu veya süperşuurunun, kararımıza yönelik bir nutuk atmadan çok, direkt olarak cevap vermeyi tercih ettiği açıktır. Aslında "evet" veya "hayır" diye cevaplanabilecek şekilde soru hazırlama işlemi yoluyla çalışmaya istekliyse; sadece

soruyu değil, aynı zamanda cevabı da berraklaştırabiliriz. Soruyu sorma biçimimiz ne kadar berraksa, alacağımız cevap da o kadar az belirsiz olacaktır.

3. **Karar verin.** Bir seçim yapılmalıdır. Bu noktada, tüm anlayışımızı, mantığımızı, muhakeme gücümüzü ve gerçeklerin ima ettiklerini, anladığımız şekilde ortaya getirebiliriz. Artık, en mantıklı kararımızı almak üzereyizdir.

4. **Kararı, idealle ölçün.** Verdiğimiz kararın motivasyonel kaynağı böyle durumlarda ideal olarak tutduğumuz motivasyona uyuyor mu? Bazen yanlış sebep için doğru karar verile-

bilir! Karar verme süreci yolunda, sonucunun hoş gitmesinden çok, kararın dayandığı motivasyon sebebiyle, bu kararımıza "hayır" cevabını alabiliriz.

5. Meditasyon yapın. Bu meditasyon, sorunu çözme amacını gütmeyiz; daha çok uyumlanma amacı için sakin bir süre sağlar. Uyumlanma periyodunun sonunda soru, dua eder bir ruh hâli içinde tekrar sorulabilir: "Tanrım, şunu yapmaya karar verdim, ama en iyisini sen bilirsin. Yol gösteren ol. Evet veya hayır? O zaman..."

6. Dinleyin! Özellikle bir ses dinlemeyiz ama buna rağmen, bazen gerçekten duyulur. Görsel bir deneyim yaşayabiliriz, kararlarla ilgili bir teyit veya bir mesel alabiliriz veya sadece verdiğimiz kararlarla ilgili bir doğruluk veya rahatsızlık hissi duyabiliriz. Veya kararsız bir tarzda bir sesin "evet", bir diğlerinin ise "hayır" dediğini keşfedebiliriz. Bu sırada kararı zorlamamız gerekmez. Onu Tanrı'nın ellerine bıraktığımızda, daha sonra; bir rüya, yeni bir sezgi veya yeni bir bakış açısı ile daha berrak bir yön hissini alabiliriz. Bu noktada içteki sesi dinlemek yerine dış işaretleri okumaya çalışmak işinde tedbirli olmamız gerekir. Sonuçta bu yaklaşımın amacı; Tanrı ile içte karşılaştığımız ve O'nun içsel yönlendirmesini sezme yeteneğimizi geliştirebileceğimiz teminatı üstüne kuruludur.

7. Kararı, idealin karşısına koyun. İç uyumlanmadan bir rehberlik hissi sağlandığı anda, özellikle eğer karar değişmiş ise, tekrar ideale ölçülmesi gerekir. Biz, en yüksek idealimizle uyumlu ve aynı zamanda iç uyumlanma hissimize dayalı son bir karar aramaktayız.

8. Yap gitsin! "Okumalar", bu tarzda karar vermememiz ve sonra bu karara göre yapılacak fiilde başarısız olmamamız için uyarıda bulunur.

9. Şükredin. O'nun ruhunun rehberlik ettiği harikulâde bir hayat vaadine, en derin anlamda değer verilmeli ve şükredilmelidir.

Başlangıç olarak, bu karar verme işleminin az efor gerektiren, maliyeti ve riski düşük kararların alımında tekrarlanması tavsiye edilmektedir. Bu yolla, işlemin şahsımız için nasıl işe yaradığını açıkça görebiliriz. Bu tarzda kararlar almaya başladığımız ve bunlara göre hareket ettiğimiz takdirde işlem içindeki birçok faktörü anlayarak, kendimize güvenimiz artar.

Yakında hepimiz için etkili ve önemli, hayat değiştiren kararlar almak gerekli olacaktır! Bu işlemlerle çalışmaya ne kadar çabuk koyulursak, o kadar kendimizden emin oluruz ve önemli kararlar alma zamanı geldiğinde, gerçekten de yolu içteki Tanrı tarafından gösterilen kişiler oluruz.

"Okumalar", yukarıda özetlenen karar alma işleminin, biraz zaman alabileceğini belirtir. Sadece bir deneme ile yardım arayışımızdan vazgeçmemeliyiz. 6. basamağın (Dinleyin) başı, şüphesiz, 5. basamakta (Meditasyon yapın) söz ettiğimiz uyumlanmanın derecesine bağlıdır. Arada bir, diğer zamanlardan daha az odaklanmış veya daha az uyumlanmış olabiliriz. Ama eğer karar doğru ise, aynı cevabı almamız. Tanrı, O'nu iki veya üç kere kontrol etme isteğimize rahatsızlık duymayacaktır! ■

**Kaynak: "Anahtar Bilgiler" Edgar CAYCE
Ruh ve Madde Yayınları**

Bir ağacı diker ve beklersiniz.

Sonra onu kurudu diye söker, köklerini çıkarır fakat daha yaş olduğunu görür ve üzüntüye düşersiniz...

Sebepsiz ve vakitsiz üzüntülerle vakit geçirmemek, manasız hareketlere kalkmamak, beklemek ve zamanını anlayabilmek marifettir.

Bazen birçok seneler hiçbir karşılık görmeden beklemek lüzumu hasıl olur. Bu kadar manasız bir bekleyişin üzerinde sabredebilmek sağlam bir karakter ve yüksek bir cesarete bağlıdır. Öyle meyve veren ağaçlar vardır ki onların gelişmesi birçok senelere bazen de bir ömre bedeldir. Fakat gene bunu dikerler.

Kendileri o ağaca verdikleri emeklerin neticesini görmeseler bile kendilerinden sonra gelenlere bir yardımcı olur düşüncesi, onları böyle karşılıksız fedakarılığa sevk etmiştir.

"Kadri"

2000 YILDIR YERİNE GETİRİLMİYİ BEKLEYEN BİR SÖZ

Violetta Pavlea - Çev.: Mehmet İsmail

(Geçen Sayıdan Devam)

BU dizeye kelime anlamı itibarıyla bakacak olursak, bütün dünyanın yer değiştireceği bilgisi ortaya çıkmaktadır. Kutupların yer değiştirmesi gizli anlamları ifade edebilir. Belki de kelimeler ardındaki gerçeği belirtebilir. Bilim adamlarına göre, kutupların yer değiştirmesi kesinlikle beklenen bir olaydır. 1993 yılında Yunanistan televizyon kanalı Ert 2, bir Amerikan belgeselini göstermiştir. Bu belgeselde gezegenimizdeki ekolojik değişiklikler dönemimiz devrinin sona erişti aşamasında ele alınmıştır. Bu programa bilim adamları, jeologlar, çevreciler ve astronomlar davet edilmişti.

Bu belgeselin amacı, ekolojik ve jeofizik değişikliklerin belirlenmesi ve önemlerinin vurgulanmasıydı. Konuşmacılar kutupların yer değiştirmesine değinerek, bu değişimi kaçınılmaz olarak görüp, 2000 yılını da olası bu değişiklik tarihi olarak ele almışlardır. Bilindiği üzere, her 25.000 yılda, dünya ekseninin kutupları, ekliptik kutubu etrafında bir devir yaparlar. Bu hareket bir fırlıdağın dönüşü gibidir. Bu olaydan dolayı da, ekvator bölgesinde Güneş ve Ay çekimi arasında dengesizlik oluşmaktadır. Bundan dolayı da, bu değişiklikler meydana gelmektedir. Uzmanlara göre, her yıl dünyanın eksenini birkaç santim değiştirmekte ve aşamalı olarak aynen hareketini büyütürken birkaç dönüşten sonra yere düşen fırlıdağa benzemektedir. Kutupların tersine çevrilmesinden biraz önce, gezegenin eksenini etrafındaki dönüşü ağırlaşmakta ve bunun sonucunda aşırı meteorolojik değişiklikler meydana gelmektedir.

Burada asrımızın en büyük ruh bilimcisi Edgar Cayce'ye değinmek istiyoruz. Aşamalı olarak ispat edildiği üzere, Cayce'nin öngörmeleri ve kehanetleri gerçekleşme aşamasındadır. "Kötü günler" hakkındaki soruya verdiği cevapta Cayce, olayların hazırlık aşamasında güneşin hareketliliği çok büyük bir önem arz edecek, hava durumlarını alt üst edecek ve jeofizik ve jeolojik değişiklikler meydana getirecektir. Bilim adamlarının kabul ettiğine göre, her 11 senede, güneş, manyetik alanının kutuplaşmasını değiştirmektedir. Bunun sonucunda 11 senelik süre içindeki bir devir sonucunda 5,5 yıllık bir devir oluşmaktadır ki bu esnada güneş enerjisi bir minimum bir maksimum meydana getirmektedir. Bu güneşsel maksimum olduğu yılda, güneş lekeleri aşırı derecede artıp ısı tehlikeli bir şekilde yükselmektedir. Minimum senesinde ise tam aksi olmakta ve güneş lekeleri yok olup ısı azalmaktadır. Son yıllarda 1980 maksimum noktasında, güneş, kaydedilmiş en fazla lekeye sahip bulunuyordu. Böylece 1980 maksimum noktasından sonra ve her 5,5 yıllık değişim ile 2002 yılına geliyoruz ve bu yıl içinde ise güneş lekeleri ve güneş enerjisi artışına ulaşmış bulunuyoruz. Boston Üniversitesi astronomu Mihail Papagiannis'in hipotezine göre, güneşsel rüzgârı üreten hareketlenmiş güneşsel elementlerin sürekli akışı, aşamalı olarak dünyayı itmektedir ve bunun sonucunda da bir dönüş eğimi meydana gelmekte olup, bu eğim de sırasıyla manyetik kutupların oynamasını etkilemektedir. Bir fizikçinin söylediğine göre (Hergel), bu durum dünyanın içindeki iklimi, eğilimleri ve güçleri büyük ölçüde etkiler. Devamlı adı geçen fizikçi şunları ekliyor: Dünyanın deği-

şim dinamiğinde belirli çizgisel bir gelişme bulunmamaktadır. Bunun tam aksine jeofizik olayların karşılıklı etkileşimi ya da işbirliği şeklindeki bağlantısı söz konusudur, depremler, yanardağlar, iklim değişiklikleri, güneşsel eylem ve güneşin dönüşü esnasında meydana gelen değişiklikler gibi. Güneş lekeleri güneşin dönüşü ile bağlantılı olduğundan,, yansımaların türünü de etkilerler. İklimsel koşullarda ve ayrıca insanların hareket tarzları ve psikolojik durumlarında önemli rol oynarlar. Güneş lekeleri ayrıca radyo yayınlarında sorunlara yol açabilirler, enerji nakillerinde felce sebep olabilirler ve Kuzeydeki ışıkta (aurora borealis) fenomenlere yol açabilirler. Ayrıca büyük bir lekenin güneş ışığını %3 oranında azaltabileceği tespit edilmiş bulunmaktadır.

Edgar Cayce "son günleri" alışlagelmış hava tahminlerini alt üst eden iklim şartları ile bağlantılı görmüştür. 2000 yılının sonuna yürürken, hava koşulları aşırı sıcaklar ve zıtlıklar içermektedir ve bunlar her yerde hissedilmeye başlanmıştır. Sibirya'daki anı ısı artışı insanları öldürmekte, Miami'de kar yağmakta, Chicago'da aşırı sıcaklar can almaktadır... bütün bunlar hava koşullarındaki yoğun zıtlıklar ve önceden kestirilemeyeşi belirtir.

Güneş lekeleri fenomenini araştıran araştırmacı O.S. Deyo'ya göre, bu **iklimatolojik değişiklikler**, güneş lekeleri ve güneş yansımaları ile bağlantılıdır. Ve bu bağlantı da sırasıyla dünyadaki deprem faaliyetini artırmaktadır. Bu araştırmacı, güneş lekeleri sonucu oluşacak **en zararlı yılı 1999-2000 yılı** olarak göstermektedir. Ve bu tespit de, Cayce'nin köklü değişiklikler yılı ile uyumaktadır. Asrımızın ruh uzmanına göre 1998 yılı, halihazırda oluşmaya başlayıp yoğunlaşan aşamalı değişikliklerin sonuçlarını ortaya koyacaktır. Cayce şu görüşleri ileri sürmektedir: "1998 yılında güneşin faaliyeti yoğun olacaktır. Çünkü bu yıl içinde güneş değişik faaliyet aşamalarından geçecektir. Ve bu geçiş Balık burcu çağından Kova Burcu çağına geçişi simgeleyecektir. Fiziksel değişiklikler manyetik kutupların yer değiştirmesine sebep olacaktır. Bundan önce ise Amerika'nın batı kısmı çatlayacaktır. Japonya'nın büyük bölümü ise sular altında kalacaktır. Avrupa'nın üst kısmı bir göz kapayıta değişecektir ve ayrıca kuzey kutbundaki ve Antarktika'daki karışıklıklar, yanık bölgelerdeki yanardağların faaliyete geçmesini

sağlayacaktır." Cayce ayrıntılı bir şekilde bu değişikliklerin korkunç içeriklerini ortaya koymaktadır. Ve bunlar olduğunda ise "İnsan Oğlunun gökyüzünde belirtisinin ortaya çıkmasını istemektedir". Bu belirti nedir acaba?

Yorumculara göre bu, Tanrı'nın söz verdiği sembollerinden biri olacaktır. Bu fenomen ile ilgili olarak Moera Tims ise kendi görüşünü ileri sürmektedir: "Kutuplar yerlerinden oynadıklarında, dünyanın kalbinin merkezinin döndüğünü ve kuzey kutbunda yeni yerini aldığını göreceğiz. Ve bu yeni yer ise gezegen üzerinde yeni merkez olacaktır". (Astrolojide var olup insan şuurunu etkileyen başka bir fenomen ise, Venüs'ün Aslan Burcunun 26°C'deki yeridir ve bu, "yukarıda olduğu gibi aşağıda da aynıdır, kanununu temsil etmektedir").

Yeni astronomlara göre, gökyüzünde görülen bir şey sadece ya gezegen uyduları tarafından ya da bizlerce anlaşılamayan bazı semavi fenomenler tarafından oluşur. "İnsan Oğlunun" ulaşması sembolü parlak durumunu belirli bir gezegen uydusu oluşturabilir.1998 yılında Kova Burcunda toplanacak olan 6 gezegen astronomlara göre, böyle bir noktayı oluşturabilirler. Astrofizikçiler, astronomlar ve astrologlara göre, fenomenler sadece jeofizik oluşum ve değişimler tarafından karakterize olmayacaktır; ayrıca **gezegeni yeni bir enerji zaman-mekân ortamına götürecektir semavi faaliyetler** tarafından da karakterize olacaktır. Bütün yerlerin optik köşeleri (bakış açıları), gezegenimizin daha önce görülmemiş bir şart ve olaylar ortamına girdiğini ortaya koymaktadır.Cayce, fizikçi Hergel ve öğretim üyesi Papagiannis, fenomenlerin dünya kutuplarının yer değişikliğine götürdüğü konusunda anlaşmış görünüyolar. Hem de belirleyici bir şekilde ve şu ana kadar bildiğimiz verileri alt üst ederek. **Gelen olayların önceden üzerimize gölgelerini gönderdiğine inanmamız mı gerekiyor acaba?**

"Kötü Günler", hangi anlamı verssek de, bizim mevcut günlerimizin içeriğiyle birçok açıdan ilgili görünüyolar. Peygamber kehanetleri Matta İncili'nde tarif edildiği üzere, günümüzdeki kadar belirgin ve yoğun bir biçimde oluşmamıştır. Günümüzdeki kadar, uluslar birbiri aleyhine hiçbir zaman ayaklanmamıştır. Açlık

olayı bu kadar yoğun bir biçimde ortaya çıkarmıştır. 2000 yıllık devrin tamamlanmakta olduğu bu dönemdeki kadar depremler böylesine sık ve yaygın olmamıştır. Sahte peygamberler günümüzdeki kadar çok olmamıştır. Değişik gruplar fanatik bir inançla kendi İsa'larının geldiğini iddia etmektedirler. **Bütün dünyadaki taraftarlar kendi kurtarıcılarının dönüşünü beklemektedirler.** Dış olaylar önümüzde belirip tavır almamızı istediklerinde, ikinci belirişin (ortaya çıkışın) gerçek anlamını Kurtarıcının sözlerinin içsel ve sembolik değerini anlayarak mı ele almamız gerekmektedir acaba? Böylelikle her iki görüş arasındaki uçurum da ortadan kalkmış olur. İsa'nın sözlerinin içsel ve dışsal teyidinin yapılmasına hazır olmalıyız. Bunun anlamı, beş duyumuz ikinci bir tekrar-gelişim tanığı olacaktır anlamını mı taşıyor acaba?

İKİ GÖRÜŞ

Kurtarıcının İkinci Gelişi ile ilgili kehanetlerin esaslı veya sembolik olarak yorumları; doktrin, felsefe ve mezheplerin dayanağını oluşturur.

Aynı soru 2000 yıl önce Kurtarıcının öğrencilerini de meşgul etmiştir. Bugün, çağımızın devrinin kapanmasına çok az kala, Kurtarıcının sözlerinin iki şekilde yeni yorumu ile karşı karşıya bulunmaktayız. Madam Blavatsky'nin ileri sürdüğüne göre, **Kurtarıcının, bir beden içinde gerçek gelişini değil, rönesansa uğramış bir dünyada, ortaya çıkışını belirtir.** İnsanlığın hazırlandığı bu İsa ne çölde, ne belirli bir yerde ve ne de insan tarafından inşa edilmiş kilisenin kutsal bir yerinde aranacaktır. Ortaya çıkışı iç âlemdedir ve insanı kökünden ve özünden reforma uğratabilir. Ve bu görüşü birçok metafizikçi okulu desteklemektedir. Bunun aksine olarak Edgar Cayce ise Kurtarıcının dünya yüzünde gerçek olarak tekrardan görüneceğini ileri sürüyor. Devamlı şunları ekliyor: "Kurtarıcı gelip her yerin insanıyla konuşacaktır." Cayce ve Blavatsky iki ayrı görüş ileri sürmektedir ve bu iki görüş bir süreli soruyu içermektedir. **Tekrar-gelişim, uyanık ve şuurlu insanlardan oluşmuş yeni bir çağın başlangıcı olduğu anlamını taşıdığı öne sürülenler ise çoğunluktadır. Bu görüşe göre adı geçen bu insanlar şuurlu olarak çalışarak in-**

sanlığın ruhsal açıdan gelişmesini ve birliğini yaratıcı güçleriyle sağlamaya yardımcı olacaklardır.

Cayce'nin dediğine göre, Kurtarıcı bin yıl boyunca yürüyüp her bölgenin insanlarıyla konuşacaktır. Dünya üzerinde bin yıllık barış ve adalet kehaneti, İsa Peygamberden önce de vardı. Ezra döneminde yazıldığı söylenen İbrani Targum'unda (Tevrat'ın bazı bölümlerinin tercümesi) bu açıkça görünmektedir. Babil Targum'u şunu söyler: "Kurtarıcı gelecektir. Krallık ona aittir. Ve bütün milletler ona secde edecekler." **Tanrısal krallığın özelliklerine sahip bir çağın geleceği inancı, İsa'nın dünyaya gelişinden önce de yaygındır.** Bin yıl sürecek bu yeni çağda, insan, kelimenin daha yüksek anlamıyla, gezegen üzerinde yaşayacaktır. Tabii deyişle, gerçeklik şartlarıyla. Neredeyse cennetsel bir ortam tarif edilmektedir. Gökyüzü yeryüzüne inmiş olacak ve insanlar eşyanın daha yüce yüzüyle yaşayacaklar ve maddenin hakikatini anlayacaklar. Kurtarıcı bu bin yıllık dönem için "Bakınız! Yeni gökyüzü ve yeni yeryüzü yaratıyorum" demiştir. *İfşa* adlı dini kitapta bu olay gökyüzünden inen yeni bir şehir olarak tarif edilmiştir. **Dünya üzerindeki vatandaşlara yeni bir şuurlu, yeni bir anlayış ve yeni bir varoluş kimliği verilecektir.**

Bu Yeni Çağ fikrini ileri süren çağdaş düşünürler, bu yeni toplumun savaşımlardan, çarpışmalardan, karışıklıklardan, baskılardan ve insan hakları ihlallerinden uzak olacağını ileri sürerler. Toplumsal ve politik yapı günümüzdekinden daha adil bir şekilde çalışacaktır. **Yeni bir bilim çeşidi ortaya çıkacak ve bu bilim çeşidi, uzayın tek güç, tek enerji olduğu anlayışına dayanacaktır.**

Moira Tims bu çağı açıklama babında *Kehanetler ve Öngörmeler* adlı kitabında, yer, zaman ve duyular kavramlarının yok olacağını ileri sürüyor. Güneş sistemimizin, merkezî güneşin en yüksek titreşim alanına girecektir ve bunun sonucunda dünyalarımız Galaksinin merkezinde bulunan bölgelerle aynı doğrultuda olacaktır. **İnsan varlığını bir sıcaklık enerjisi saracak ve bunun sonucunda insan şuurluluğu yeni bir gelişmişlik seviyesine yükselecektir.** Bu yeni çağ, ezoterik yorumcular tarafından, "Tanrı'nın dünyadaki krallığı" diye bilinen ilkenin ortaya çıkışı olarak yorumlanıyor.

(Kaynak: *İlisya Pedia*)

(Devam Edecek)